

П. Г. УДХАУС
ИМА НЕЩО ГНИЛО В
БЛАНДИНГС

Част 0 от „Бландингс“

Превод от английски: Деян Кючуков, 1997

chitanka.info

1.

Ярка слънчева светлина пронизваше мъглата, обгърнала Лондон. Тя се спускаше надолу по Флийт Стрийт^[1], свиваше надясно, поспираше край зданието на издателска къща „Мамут“ и прониквайки през един от горните прозорци, се усмихваше лъчезарно на лорд Тилбъри, основател и собственик на тази колосална фабрика за популярни четива, който в този момент преглеждаше купчината седмични вестници, оставени за инспекция на бюрото му от неговия секретар. Една от тайните на успеха на този велик мъж бе, че той лично държеше под око всички продукти на своята фирма.

Имайки предвид каква приятна рядкост е слънчевата светлина в Лондон, редно би било да се очаква, че човекът-мамут ще ѝ се заумилква в отговор. Вместо това той просто натисна звънеца. Появи се секретарят му. Той посочи безмълвно. Секретарят спусна щорите и светлината, посетила офиса без предварителна уговорка, бе изритана.

— Моля за извинение, лорд Тилбъри...

— Да?

— Някоя си лейди Джулия Фиш току-що позвъни по телефона.

— Е, и?

— Казва, че би желала да се срещне с вас тази сутрин.

Лорд Тилбъри смръщи вежди. Той помнеше лейди Джулия Фиш като приемлива хотелска позната от неотдашната си почивка в Биариц. Но тук бе Тилбъри Хаус, а в Тилбъри Хаус той не желаше компанията на хотелски познати, колкото и приемливи да бяха те.

— Каза ли какво иска?

— Не, лорд Тилбъри.

— Добре.

Секретарят се оттегли. Лорд Тилбъри се върна към прегледа на печата. Конкретното издание, което му попадна подръка, бе последният брой на възхитителното детско вестниче „Весели звънчета“, чиито страници той в продължение на няколко минути прелиства, мъчейки се да постигне обичайната си съвестна

задълбоченост. Но явно сърцето му лежеше другаде. Приключенията на Пинки, Уинки и Поп в Страната на сладките сънища изобщо не успяваха да го трогнат. Той премина на една дълбокомислена статия от Лора Смедли, занимаваща се с това как добрите малки момиченца могат да помагат на мама, но очевидно Лора като никога бе изгубила омайната си хватка върху читателя. Накрая той със сумтене захвърли вестника и за трети път, откакто бе пристигнала сутрешната поща, взе лежащото върху бюрото му писмо. Вече го знаеше наизуст, тъй че нямаше особена нужда да го препрочита, но у повечето хора склонността да сипят върху раните си сол е непреодолима.

Писмото бе кратко. Прадедите на неговия автор, живели през осемнадесети век с твърдата вяра, че вземат ли веднъж перото в ръка, не бива да спират, преди да изпълнят дузина страници, биха премигнали болезнено при вида му. Но при цялата своя краткост то бе успяло да съсипе деня на лорд Тилбъри.

Съдържанието му бе следното:

Замъкът Бландингс
Шропшир

Уважаеми господине,
Тук приложен ще намерите чека за аванса, който ми изплатихте за ония мои „Спомени“.

Напоследък премислих нещата и реших в крайна сметка да не ги издавам.

Искрено ваш
Г. Трипуд

— Небеса! — възкликна лорд Тилбъри — едно възклицание, към което бе силно пристрастен в мигове на душевен потрес.

Сетне се надигна от стола си и се зае да кръстосва стаята. Поначало наполеоноподобен по вид със своята ниска, набита фигура и десетина килограма наднормено тегло, сега той съвсем вече напомняше за Наполеон по време на утринната му разходка из остров Света Елена.

И все пак, колкото и странно да звучи, в Англия имаше мъже, които биха заврещели неистово от възторг при вида на това писмо. Някои от тях вероятно биха стигнали дори до такива крайности като палене на огньовете на открито и печене на цели волове за челядта на своите именения. Няколкото кратки слова над този подпис биха разпръснали светлина и радост над всяко графство от Къмбърланд до Корнуол. Защото вярно е казано, че на този грешен свят всичко зависи от гледната точка.

Когато преди няколко месеца се разнесе вестта, че Достопочтеният Галахад Трипуд, брат на граф Емсуърт и най-жизнерадостният стар джентълмен, изхвърлян някога от викториански мюзикхол, се е заловил да опише възпоминанията на своето колоритно битие като светски младеж от деветдесетте, шокът за много понастоящем високоуважавани членове на управляващите класи, другарували с него в дните на знойната си младост, бе жесток. Из цялата страна благопристойни херцози и улегнали виконти, разигравали си коня навремето в обществото на младия Галахад, се затресоха в чехлите и халатите си при мисълта какви ли отдавна тревясаха и плесенясаха нескромни тайни биха могли да видят бял свят с появата на тази книга.

Те познаваха своя Гали добре и въображението им рисуваше с кристална яснота що за творба би се пръкнала изпод неговото перо. Дълбоко в стареещите си кости те чувстваха, че тя ще да е от типа на онези, за които критиците казват „Истинска съкровищница на забавни анекдоти“. За немалко от тях — за сър Грегъри Парслоу-Парслоу например, най-близкия съсед на лорд Емсуърт — това бе все едно на някой безотговорен архангел внезапно да му хрумне да даде за печат архива на Страшния съд.

Лорд Тилбъри обаче гледаше на нещата от различен ъгъл. Той знаеше — при това по-добре от когото и да било — какви огромни пари се крият в подобен тип литература. Тиражът на неговото зловредно малко вестниче „Светски пиперки“ го доказваше. Макар и зловредният му малък редактор Пърси Пилбийм наскоро да си бе подал оставката, за да основе частно детективско бюро, то все още беше златна мина. При това той бе познавал Гали Трипуд в ония

времена — наистина не отблизо, но все пак достатъчно, за да се втурне и откупи всички права върху историята на живота му, без дори да я е виждал. Предчувствието му бе, че тя неминуемо ще се превърне в скандалния гвоздей на сезона.

Ето защо колкото и жесток да бе кошмарът на херцозите и виконтите при новината, че призраците на мъртвото минало предстои да се надигнат от гроба, той бледнееше пред този на лорд Тилбъри, внезапно научил, че надигането няма да се състои. У всеки велик мъж се гуши по някое уязвимо място. Ахил е имал своята пета. При лорд Тилбъри това място бе джобът му. Той не понасяше да вижда как измежду пръстите му убягват пари, а от книгата на Гали Трипуд се бе надявал да спечели едно малко — пардон, голямо — състояние.

Затова бе съвсем естествено да скърби и да е неспособен да се съсредоточи върху „Весели звънчета“. И той все още продължаваше да скърби, когато секретарят влезе, за да му поднесе листче хартия.

Име: лейди Джулия Фиш.

Въпрос: личен.

Лорд Тилбъри изсумтя раздражено. В момент като този!

— Кажи й, че съм...

И тогава изведнъж в съзнанието му проблесна споменът за нещо, което бе чул някой да споменава относно тази дама. То сякаш имаше някаква връзка с думите „Замъкът Бландинг“. Той грабна справочника на Дебрет^[2] от бюрото и затърси на буква Е „Емсуърт, граф“.

Да, точно така. Моминското име на лейди Джулия Фиш бе лейди Джулия Трипуд или, иначе казано, родна сестра на вероломния Галахад.

Това коренно променяше нещата. Тук, долавяше той, му се предоставяше една възхитителна възможност да излее част от натрупалата се душаща го жлъч. Познанията върху живота му подсказваха, че тази жена не би го търсила, ако нямаше намерение да изкопчи нещо от него. Да я информира лично, че няма абсолютно никакъв шанс да го получи, щеше да бъде балсам за изтерзаните му чувства.

— Покани я да влезе — рече той.

Лейди Джулия Фиш бе внушителна жена на средна възраст от типа на едрите блондинки, притежаваща темперамент, едновременно жизнерадостен и властен. Тя влезе в стаята няколко секунди по-късно подобно на галеон с опънати платна, като решителната ѝ брадичка и мразовитосини очи издаваха върховна увереност в собствените ѝ способности да получи всичко, каквото поиска от когото и да било. Лорд Тилбъри, след един скован поклон, я загледа с враждебно оцъкдени очи. Дори ако се оставеха настрана мерзките ѝ семейни връзки, в поведението ѝ се усещаше една покровителствена благосклонност, срещу която той негодуваше остро. И наистина, ако в обноските на лейди Джулия Фиш имаше някакъв недостатък, той се състоеше в силното им сходство с тези на едра помешчица, която за развлечение се опитва да се сприятели със слабоумното дете на някой от крепостните си селяни.

— Тъй, тъй, тъй — рече тя, без чак да разроши косицата на лорд Тилбъри, но създавайки впечатлението, че във всеки момент може да намери за уместно и да го стори. — Изглеждате свеж като маруля върху лед. Биариц явно ви се е отразил добре.

Лорд Тилбъри със сърдечността на уловен в капан вълк призна, че се намира в крепко здраве.

— Ето значи откъде тръгвали всички ония чудни малки вестничета, дето ги издавате. Трябва да кажа, че наистина съм впечатлена. Целият този ритуал на прага направо те изпълва със страхопочитание. Портиери с акселбанти те карат да попълваш формуляри с име и цел на посещението, а малки момченца с ливреи те зяпат тъй, сякаш всичко, което кажеш, би могло да се използва срещу теб в съда.

— И в крайна сметка каква е целта на вашето посещение? — запита лорд Тилбъри.

— Практичната нотка! — каза лейди Джулия със снизходително одобрение. — Колко е стимулиращо всичко това. Времето е пари и прочие. Напълно сте прав. Е, като прескочим въведенията, искам работа за Рони.

Лорд Тилбъри доби вид на хванат в капан вълк, който така е и предполагал.

— Рони? — произнесе той хладно.

— Моят син. Не се ли запознахте в Биариц? Той беше с мен. Дребен и розов.

Лорд Тилбъри си пое дъх за нанасянето на съкрушителния удар.

— Искрено съжалявам...

— Знам какво ще кажете. Задръстени сте от хора. Ужасна пренаселеност на работните помещения и прочие. Е, моят Рони бездруго не заема много място. А и не мисля, че би могъл да нанесе особен ущърб на здраво укрепен концерн като този. Убедена съм, че все ще му намерите нещо, което да човърка. Ами че сър Грегъри Парслоу, нашият съсед в Шропшир, ми каза, че сте взели на работа племенника му Монти. И макар аз да съм последната, която ще вземе да твърди, че Рони е гигант на мисълта, той поне има някакъв ум, за разлика от младия Монти Бодкин.

Тръпка пробяга по налетите форми на лорд Тилбъри. Тази жена бе разголила тайния му позор. Той бе мъж, който се гордееше с принципа си никога да не позволява да го врънкат за служби. При все това преди няколко седмици бе изпаднал в кратко умопомрачение и под въздействието на една особено обилна благотворителна вечеря се бе поддал на молбата на сътрапезника си отляво да намери за неговия племенник място в Тилбъри Хаус.

На следната утрин бе съжалил за прегрешението си. Още повече съжали при вида на въпросния племенник. И още не бе спрял да съжалява.

— Това — каза сухо той — няма нищо общо със случая.

— Хайде, стига. Като сте се хванали веднъж на хорото, поне играйте докрай.

— Нищо общо — повтори лорд Тилбъри — със случая.

Той започваше да долавя, че беседата не се развива изцяло според неговите очаквания. Бе възнамерявал да бъде силен, решителен, рязък — мъжът от стомана. А ето че тази жена го бе докарала дотам да спори и да се обяснява — едва ли не да изпадне в глуха защита. Както мнозина други, имали вземане-даване с лейди Джулия Фиш, той бе обхванат от усещането за някакво противно хипнотично въздействие.

— Но за какво искате синът ви да работи тук? — попита той и докато изричаше тези думи, си даде сметка, че един мъж от стомана би презрял подобен въпрос.

Лейди Джулия поразмисли.

— О, това е без значение. За каквито трохи там давате на вашите роби.

Лорд Тилбъри внесе яснота.

— Имам предвид *защо*. Показал ли е някакво влечение към журналистиката?

Това, изглежда, се стори забавно на лейди Джулия.

— Скъпи човече — рече тя, развеселена от чудатата идея, — никой от членовете на семейството ми досега не е показвал влечение към каквото и да било освен към ядене и спане.

— Тогава *защо* искате да го взема в издателството си?

— Ами най-вече за да си попроветри ума и да се разсее.

— Какво!

— Да си поразсее... онова, което при една по-свободна интерпретация би могло да се нарече и ум.

— Не ви разбирам.

— Вижте, нещата стоят така. Малкият имбецил си е навил на пръста, че иска да се жени за някаква вариететна танцьорка, затова реших, че ако се намира на сигурно място в Тилбъри Хаус с потопен в мастилницата нос, докато редакторът му трие сол на главата, това би му отвлякло мислите от нежната страст.

Лорд Тилбъри изпусна дълбока, дълга, стържеща въздишка. Слабостта бе отминала. Сега той можеше да бъде силен. Въпиющата обида, нанесена върху обичния му бизнес, бе разпръснала заклинанието, което тези мразовити сини очи и властен маниер тъчаха около него. Той заговори отривисто, пъхвайки палци под мишниците на жилетката си за по-голяма изразителност.

— Боя се, че схващате зле функциите на Тилбъри Хаус, лейди Джулия.

— Моля?

— Ние издаваме вестници и списания. Тук не е лазарет за разбити сърца.

Настъпи кратко мълчание.

— Разбирам — рече лейди Джулия, като го оглеждаше изпитателно. — Виждате ми се доста напушен — продължи тя. — Нищо общо с познатия веселяк от Биариц. Да не би сутрешната закуска да не ви е понесла?

— Небеса!

— Тук има нещо. Ами че в Биариц всички ви знаеха като Слънчевия Джим.

Лорд Тилбъри не бе в настроение за закачки.

— Да — отвърна той. — Наистина има нещо. И ако толкова искате да знаете, днес съвсем не съм предразположен да си троша краката, за да върша услуги на членове на вашето семейство. След онова, което се случи.

— Какво се е случило?

— Вашият брат Галахад... — Лорд Тилбъри се задави. — Вижте това — рече той и й подаде писмото с вида на човек, който бърза да се освободи от пепелянка. Лейди Джулия го прегледа с вял интерес. — Това е чудовищно. Възмутително. Той прие договора и е длъжен да го изпълни. Или най-малкото, поне от елементарно благоприличие, да даде някакво обяснение защо се държи по такъв нечувано коварен и неетичен начин. Но прави ли го той? Къде ти! Обяснения? От умрял писмо. Извинения? Съжаления? Трай, коньо. Той просто „решава да не издава“. През всичките си трийсет години като...

Лейди Джулия открай време не бе добър слушател.

— Странно — каза тя, като върна писмото. — Но брат ми Галахад е човек, който се движи по неведоми пътища в своите начинания. Напълно непредсказуем. Аз знаех, че пише книга, разбира се, но нямам никаква представа на какво се дължи тази внезапна промяна в плановете му. Вероятно някой херцог, който не е искал да се види в главата „Британски благородници, в чиято компания съм бил изхвърлян от кръчми с шут отзад“, го е заплашил, че ще му отреже главата с тъп нож.

— Небеса!

— Или някой виконт с гузна съвест. А може и да е баронет. „Автор на светски мемоари, пречукан от баронет“ — от това би излязло добро заглавие за вашите вестници.

— Намирам шегите за неуместни.

— Както и да е, драги човече, не виждам защо трябва да си го изкарвате на мен. Не съм отговорна за ексцентричностите на брат си Галахад. Аз съм само една беззащитна вдовица, която се опитва да изкопчи каква да е службица за единствената си сиротна рожба. И като

си дойдохме на думата, доколкото разбирам от вашите реплики, вие не възнамерявате да включите Рони в журналистическото братство?

Корпусът на лорд Тилбъри се раздруса из основи. В очите му лумна гибелен пламък. Оголената човешка природа рядко се отличава с мекота.

— Аз абсолютно, категорично, окончателно и веднъж завинаги отказвам да наема вашия син на каквато и да било длъжност в Тилбъри Хаус.

— Какво пък, това е пряк отговор на пряк въпрос и, както изглежда, приключва разговора. — Лейди Джулия се изправи. — Много жалко, че Гали е решил да ви подложи динена кора — рече мило тя. — Ще изгубите куп пари по всяка вероятност. Тия откровени книги с мемоари са същински златни мини. Научих, че „Шейсет години на границата на приличието в Мейфеър“ на лейди Уенслидейл е стигнала стохиляден тираж. А доколкото познавам Гали, мога да се обзаложа, че е започнал да си спомня оттам, откъдето старата Джейн Уенслидейл е свършила. Е, приятен ден, лорд Тилбъри. Радвам се, че се видяхме отново.

Вратата се затвори. Собственикът на „Мамут“ остана да седи, вперил пред себе си незрящи очи, терзан от агония тъй остра, че не можеше да изрече дори „Небеса!“

---

[1] Улица в центъра на Лондон, на която се намират редакциите на най-големите вестникарски издателства. — Б.пр. ↑

[2] Ежегоден справочник на английското дворянство, излизащ от 1802 г. Носи името на първия си издател, Джон Дебрет. — Б.пр. ↑

2.

Спазмът отшумя. Животът постепенно се завръщаше във вцепенените форми. Би било пресилено да се каже, че лорд Тилбъри бе дошъл на себе си, но поне основните му функции се възобновиха. Макар люта болка да разкъсваше изтерзания лоб, задълженията си бяха задължения. Подобно на болник, посягащ към чашата с липовия чай, той протегна трепереща ръка и улови наново „Весели звънчета“.

И тук би било уместно да го оставим — един добър човек, укрепващ духа си с живителни глътки от извора на благотворната литература. Но не му било писано на този радостен завършек. За сетен път предстоеше да се докаже, че това не бе щастливата сутрин на лорд Тилбъри. Едва се бе захванал да чете, когато очите му изведнъж изскочиха от своите гнезда, силна конвулсия сгърчи за пореден път корпулентното му тяло, а от полуотворената уста се разнесе звучен хрип. Явно подала се измежду страниците змия го бе клъвнала под брадичката.

И това бе странно, тъй като „Весели звънчета“ беше вестник, по правило непредизвикващ разразяване на бурни емоции. Умело редактиран от добре известния автор за младежта преподобния Обри Селик, той неизменно се придържаше към трезвия умерен тон. Редакцияната му страница в частност бе образец за безпристрастна съдържаност. И все пак тъкмо тази редакционна страница бе накарала кръвното налягане на лорд Тилбъри да достигне олимпийски висоти.

Мина му през ума, че може би нервното напрежение се е отразило на зрителните му способности. Той премигна и погледна повторно.

Не, всичко си беше точно както и преди.

ЧИЧО УОГЛИ СЪВЕТВА СВОИТЕ ПИЛЕНЦА

Е, как сте, мили мои сладурчета? Слушате бавачката и си ядете спанака като храбри малки мъжлета? Само така. Знам, че той буламач има вкус на мръсни чорапи, но упорито се твърди, че в него се съдържало желязо, а тъкмо то кара космите по гърдите да растат и да се къдрят.

Лорд Тилбъри направи пауза колкото да издаде звук като отпушен сифон и възобнови четенето.

Но както и да е, това беше между другото. Тази седмица, мъничките ми, чичо Уогли ще ви светне на една жестока далавера. В тия тежки времена кой не гледа да чукне отгук-оттам каквото свърне, нали така? Слушайте сега да ви разкрия моя номер, с който никога няма да сте на червено. От вас се иска само да хванете някой балама и да го подмамите да се обзаложи с вас, че литровото шише от уиски всъщност не побира един литър.

Звучи странно, а? Естествено е да се предположи, че то ще побере точно толкова. Това предполага и баламата. Само че нищо подобно. Всъщност то побира повече и сега ще разберете защо.

Първо вземете бутилката и я напълнете. Ето ви го единия литър. После завинтете капачката. След това — тук внимавайте много — обърнете бутилката с дъното нагоре и ще видите, че то е вдлъбнато. Е, остава ви само да лиснете малко уиски в трапчинката и... готово. Защото сега в шишето има повече от един литър уиски и вие прибирате паричките.

Накрая държа да спомена милото писъмце на Франки Кендън от Хендън, който ни пише как канарчето му правело „пиип-пиип“. А също и това на Мюриъл Пут от с. Равно Бърдо, която ще си изгуби и последната риза, ако се обзаложи с някого, че знае как се пише „костенурка“...

Лорд Тилбъри бе прочел достатъчно. Нататък имаше още малко чудесен материал за Уили Уотърс от Пондърс Енд и неговия котарак Мигълз, но вместо да му се наслади, той натисна възбудено звънеца.

— „Звънчета!“ — изкрещя хрипливо той. — „Весели звънчета!“ Кой редактира „Весели звънчета“ сега?

— Господин Селик е титулярът, лорд Тилбъри — отвърна неговият секретар, който знаеше всичко и носеше очила с рогови рамки, за да го докаже, — но в момента ползва годишния си отпуск. По време на отсъствието му за вестника отговаря помощник-редакторът господин Бодкин.

— Бодкин!

Гласът на лорд Тилбъри бе тъй гръмък и очите му изпъкнаха от орбитите си тъй силно, че секретарят неволно отскочи крачка назад.

— Тоя въздухар! — изрече лорд Тилбъри със странно нисък, дрезгав тон. — Трябваше да се досетя. Трябваше да предвидя, че ще се случи нещо подобно. Предайте на господин Бодкин да се яви при мен незабавно.

Това бе възмездие, чувстваше той. Ето до какво води шляенето по благотворителни вечери и отклоняването от принципи, неизменно следвани цял живот. Една невярна стъпка, един миг на слабост, когато пиявицата-баронет седи отляво до теб на масата, и каква разплата, какъв горчив жребий!

Той се облегна назад в стола си и се зае да почуква по бюрото с нож за хартия. Тъкмо го беше счупил, когато на вратата се почука и на прага цъфна младият му подчинен.

— Добрутро, добрутро, добрутро — изскоропоговори приветливо същият. — Викали сте ме, разбирам?

За въздухар, Монти Бодкин бе рядко лицеприятен. Висок, строен и пъргав, а немалко хора го намираха и за симпатичен. Но не и лорд Тилбъри. Той се бе подразнил от външността на младежа още от пръв поглед, намирайки го за твърде добре облечен, твърде старателно вчесан и твърде приличащ на онова, което си и бе — изтъкнат и уважаван член на клуб „Търтеите“. Собственикът на издателска къща „Мамут“ не можеше да опише с думи своя идеал за начеващ журналист, но въпросното създание най-вероятно щеше да е нещо опърпано, за предпочитане с очила, и в никой случай нямаше да носи супермодни гети. А макар Монти Бодкин да не бе огътен в настоящия

момент, край него с недвусмислена положителност витаеше гетена аура.

— Ха! — рече лорд Тилбъри, измервайки го с очи. Взорът му не вещаеше добро. Цялостният му облик бе на страдащ от зъбобол Наполеон, който търси начин да си го изкара върху някой прост маршал. — Влез — изръмжа той. — И затвори вратата — изсумтя след секунда. — И престани да се хилиш. За какво, по дяволите, си се ухилил така?

Тези слова бяха нагледно доказателство за бездната, зейнала между неговия поглед върху нещата и този на помощник-редактора на „Весели звънчета“. Безспорно имаше нещо, което по твърде забележим начин разполовяваше лицето на Монти Бодкин, но младежът можеше да се закълне, че това е една очарователна, подкупваща усмивка. Той я бе замислил като очарователна и подкупваща и ако не бе допуснал небивала грешка в изчисленията си, тя би следвало да се получи именно такава.

При все това, бидейки отзивчив въздухар, всякога готов да послужи, той си я прибра. Но беше леко озадачен. Струваше му се, че в атмосферата липсва сърдечност и се чудеше на какво да отдаде този факт.

— Чудесен ден — отбеляза, опипвайки почвата.

— По дяволите денят!

— Няма проблеми. Чичо Грегъри да се е обаждал напоследък?

— По дяволите чичо ти Грегъри.

— Няма проблеми.

— И стига с това „Няма проблеми“.

— Няма проблеми — рече смирено Монти.

— Прочети това.

Монти пое подадения му брой на „Звънчетата“.

— Искате да ви го прочета на глас? — запита той с чувството, че това вече е едно по-дружеско отношение.

— Не си прави труда. Вече прегледах въпросния пасаж. Ей тук, където ти соча.

— О, разбира се. Рубриката Чичо Уогли. Няма проблеми.

— Ще престанеш ли накрая с това „Няма проблеми“! Е?

— А?

— Ти си го писал, доколкото разбирам?

— Без съмнение.

— небеса!

Монти бе окончателно смутен. Той не можеше повече да крие от себе си, че атмосферата е пропита със зложелателство. Медената благост на характера поначало не бе присъща на лорд Тилбъри, но все пак той винаги се бе държал далеч по-обаятелно от сега.

Едно възможно обяснение за вкиснатостта на неговия работодател изникна в съзнанието му.

— Да не би да се тревожите за достоверността на информацията? — попита той. — Защото мога да ви уверя, че е напълно редовна. Получих я направо от извора — от един врял и кипял възрастен джентълмен на име Галахад Трипуд. Братът на лорд Емсуърт. Вие едва ли сте чували за него, но на младини се е славел надлъж и нашир из метрополията, тъй че може абсолютно да му се вярва за всичко, имащо отношение към бутилки с уиски.

Той млъкна слисано, не проумявайки кое бе накарало събеседника му да тресне бюрото по такъв жесток начин.

— Как ти хрумна, окаян дебил такъв — запита лорд Тилбъри малко завалено, тъй като смучеше натъртения си юмрук, — да набуташ подобно нещо във „Весели звънчета“?

— Не ви ли харесва? — направи отчаяна догадка Монти.

— Как според теб ще се почувстват майките, като седнат да четат на децата си тия тъпотии?

Монти бе обезпокоен. Този аспект за пръв път изникваше пред него.

— Намирате, че тонът не е подходящ?

— Пияници... Облози... Уиски... Като нищо си ни изгубил десет хиляди абонамента.

— Виж, това и през ум не ми мина. Да, за Бога, сега вече разбирам какво имате предвид. Злощастен пропуск, тъй да се каже. Би могъл лесно да предизвика униние и тревога сред публиката. Да, да, да, безспорно. О, да, и още как. Е, мога единствено да кажа, че съжалявам.

— Напротив, можеш да сториш още нещо — поправи го лорд Тилбъри. — Можеш да отидеш при касиера за едномесечната си заплата, след което да си вдигнеш чукалата и никога повече да не си показваш носа в тази сграда.

Безпокойството на Монти се усили.

— Но това звучи направо като уволнение. Нали не искате по някакъв начин да намекнете, че ме уволнявате?

Думите изневериха на лорд Тилбъри до крайност. Той метна показалец по посока на вратата. И магичната сила на личността му бе такава, че миг по-късно Монти се озова на прага с месинговата дръжка в ръка. И нейната хладна твърдина сякаш го отърси от транса, в който бе изпаднал. Той се извърна назад, като генерал Къстър пред последния си бой^[1].

— Размислете!

Лорд Тилбъри се зае да преглежда своите вестници.

— Това няма да се понрави на чичо Грегъри — добави укорително Монти.

Лорд Тилбъри потръпна за миг, сякаш някой го бе ръгнал с шило, но запази мъжествено мълчание.

— Да, никак няма да му допадне. — На Монти не му се искаше да прибягва до груб натиск, но обстоятелствата го принуждаваха. — Той си изкълчи глезените от търчане напред-назад да ми търси работа, а вие ето какви ги вършите накрая. О, не, не се заблуждавайте, чичо Грегъри направо ще се разлюти.

— Вън! — изсъска лорд Тилбъри.

Монти поглади дръжката на вратата, слагайки мислите си в ред. Той имаше да каже още нещо, което според него щеше доста да поразмекне сърцето на събеседника му, но не знаеше откъде да го подхване.

— Още ли си тук? — не вярваше на очите си лорд Тилбъри.

— Да, тук съм — увери го Монти. — Всъщност има нещо, върху което бих искал да спра вашето внимание. Вие не сте запознат, но поради дълбоко лични причини аз съм особено заинтересован да запазя работата си във „Весели звънчета“ в течение на една година. Положението е крайно заплетено. Ако говорим по същество, става дума за облог. Да познавате едно момиче на име Гъртруд Бътруик? Както и да е, това е дълга история и сега няма да ви занимавам с нея. Но ви уверявам, че положението действително е крайно заплетено и ако не остана на служба при вас поне до средата на идния юни, животът ми ще бъде сринат из основи, а всичките ми надежди и мечти — разбити. Е, какво ще кажете? Не сте ли склонен, вниквайки зряло в

проблема, да отложите необмислената си постъпка дотогава? Ако храните някакви съмнения по повод отношението ми към работата, забравете ги. Готов съм да блъскам като роб. Идвам в офиса първи, тръгвам си последен и през цялото време — всеотдаен, самоотвержен труд без поглеждане към часовника и скръстване на ръце през...

— ВЪН! — изкрещя лорд Тилбъри.

Настъпи тишина.

— Значи няма да промените решението си?

— Не.

— И нищо не може да ви трогне?

— Не.

Монти Бодкин изпъна рамене.

— Е, няма проблеми — заключи сухо той. — Сега поне картите са на масата. Сега поне се видя кой колко струва. Щом заемате такава позиция, явно нищо не може да се направи. След като сте лишен от състрадание, отзивчивост и всякакви човешки чувства, единственото, което ми остава, е да се омитам. Само две неща ще ви кажа, лорд Тилбъри. Първото е, че съсипахте един млад живот. Второто е „много ви здраве“.

Той напусна стаята сковано и с достойнство, като аристократ от епохата на френската революция, пристъпващ към гилотината. Секретарят на лорд Тилбъри се отлепи от външната страна на вратата тъкмо навреме, за да избегне сериозна черепна травма.

С едномесечна заплата в джоба, печал на сърцето и душа, преизпълнена от оня неудържим копнеж за едно на крак, който обзема младите мъже в подобни мигове, Монти Бодкин стоеше в нерешителност на прага на Тилбъри Хаус. И Съдбата, която го държеше под око, бе принудена спешно да си размърда мозъка.

„Дали да взема — мислеше си Съдбата — да пратя този страдалец да накваси гърло в «Старата лоза» зад ъгъла? Или да го кача в едно такси и да го откарам в «Търтеите», където срещата със стария му приятел Хюго Кармъди ще доведе до мигновени резултати?“

Не бе леко за една средностатистическа съдба да направи избор като този. От него, избора, зависеше твърде много. Това щеше да се отрази върху участието на Роналд Фиш и Сю Браун, неговата годеница;

на Кларънс, девети граф Емсуърт, и на Императрицата на Бландингс, неговата свиня рекордърка; на лорд Тилбъри, основател и собственик на издателска къща „Мамут“; на баронета сър Грегъри Парслоу-Парслоу от Мачингъм Хол; и на онова противно ситно човече Пилбийм, бивш редактор на „Светски пиперки“, а понастоящем притежател на частното бюро за разследвания „Аргус“.

— Хм! — рече Съдбата и потропа нервно с пръсти. — О, я стига! Да бъдат „Търтеите“.

И стана тъй, че двацетина минути по-късно Монти се озова в пушалнята на клуба редом с младия господин Кармъди, зает да отпива коктейл „Диханието на гущера“ и да споделя историята на разбитата си кариера.

— Изхвърлен като гуреливо коте! — заключи той с горчив смях. — Натирен по най-безогледен начин! Какво да се прави, явно такъв е Животът.

Хюго Кармъди не бе коравосърдечен, но като справедлив млад мъж не можеше да не отбележи за себе си, че лорд Тилбъри е постъпил по единствения разумен начин. Очевидно, мислеше си Хюго, цялата тайна на успеха при положение, че ръководиш някакъв бизнес и Монти Бодкин работи за теб, се състоеше в това да се отървеш от него при първия сгоден случай.

— Неприятно, не ще и дума — рече той. — Но от друга страна, за какво ти е притрябвало да работиш? Та ти си червив от пари.

Монти призна, че не е оцетен откъм това съществено земно благо, но изтъкна, че не е там въпросът.

— Парите в случая не играят роля. Важното беше да удържа службата. Положението е крайно заплетено. Ако искаш, мога да ти го опиша най-подробно.

— Не, благодаря.

— Твоя воля. Още по едно? Келнер, още две от същото.

— Във всеки случай — подхвана Хюго в похвален стремеж да освети положителната страна на нещата, — ако не те бяха изритали сега, все рано или късно щяха да го направят. Каква изгода би могло да има от теб едно издателство като „Мамут“, освен да те използва като преспание? Нещо повече, мога да се обзаложа, че с тая бутилка от уиски си сгафил отвсякъде.

Монти бе в значителна степен паднал духом след неотдавнашните събития, но не можеше да подмине подобна забележка.

— Аз пък се обзалагам, че не съм — изрече разпалено той. — Получил съм информацията лично, при това от крайно авторитетен източник. Старият Гали Трипуд, братът на лорд Емсуърт. Имението на чичо ми Грегъри в Шропшир е само на три-четири мили от Бландингс и като момче ходех там като у дома си. Един ден старият Гали ме дръпна настрана...

Хюго бе заинтригуван.

— Чичо ти Грегъри? Това да не е сър Грегъри Парслоу?

— Същият.

— Тъй, тъй. Пък аз дори не подозирах, че си негов племенник.

— Защо, познаваш ли го?

— Разбира се, че го познавам. Нали прекарах цялото лято в Бландингс.

— Наистина? Но да, разбира се, сега се сецам. Двамата с Рони Фиш сте стари дружки. На гости ли му беше?

— Не, секретарствах на стария Емсуърт. Лека, блага работа. Но взех, че я заряхах.

— Че секретарят му не беше ли очилатият Бакстър?

— Много си изостанал, драги. Бакстър е напуснал още миналия век.

Монти въздъхна като младеж, принуден да осъзнае как лети времето.

— Да — съгласи се той. — Малко съм поизгубил връзка с Бландингс. Трябва да има три години, откакто за последен път бях там. Напоследък започнахме да летуваме в Южна Франция и все става така, че не успявам да прескоча. Как я карат там? Лорд Емсуърт все същият ли си е?

— Какъв е бил по времето, когато си върлувал из ония места?

— Ами благ, разсеян, отнесен стар чешит. Не приказваше за нищо друго освен за рози и тикви.

— Значи и сега е, кажи-речи, същият, само дето приказва не за тикви, а за прасета.

— Прасета?

— Императрицата на Бландингс, неговата любимка, е спечелила сребърния медал в клас „Угоени свине“ на миналогодишната селскостопанска изложба в Шропшир и има всички шансове тази година да повтори успеха. Това придава на разговорите на Негова светлост определено свинска окраска.

— Как е старият Гали?

— Кукуряк, както винаги.

— А Бийч?

— Икономства, та пушек се вдига.

— Тъй, тъй, тъй — продума Монти умилено. — Добрите стари места явно не са се променили много, откакто... Мили Боже! — възкликна внезапно той, като разля остатъка от коктейла по панталона си и дори не му обърна внимание във вихъра на обзелите го чувства. Бе осенен от наелектризираща идея.

Макар от самото му пристигане в „Търтеите“ да наблюдаваме Монти Бодкин спокоен, отпуснат, разговарящ непринудено за това и онова, той нито за миг не бе забравил, че току-що е изгубил службата си и че поради крайната заплетеност на положението е жизненоважно в най-кратък срок да си набави нова. И ето че сега бе озарен от ярка светлина.

Мозъци като на Монти Бодкин може невинаги да работят с шеметна бързина, но и те са подложени на същите подсъзнателни процеси, както и онези на по-големите умове. Още в мига, в който Хюго спомена секретарската си длъжност при лорд Емсуърт, у него възникна мъглявото усещане, че в тази информация е закодирано голямо и важно послание, стига само да успее да го разшифрова. Оттогава дълбините на неговия разсъдък атакуваха упорито проблема и сега, добрали се най-сетне до решението, го препращаха нагоре към главната квартира.

Той потръпна от възбуда.

— Една секунда — рече. — Дай да си изясним нещата. Казваш, че си бил секретар на лорд Емсуърт?

— Да.

— И той те уволни?

— Не ме уволни — отвърна Хюго с оправдано раздражение. — Сам си подадох оставката. Ако толкова искаш да знаеш, аз съм сгоден

за неговата племенница и само след половин час заминавам с нея за Уърстършир, за да я представя на главата на клана.

Монти бе твърде погълнат от мозъчна дейност, за да поднесе своите поздравления.

— Кога напусна?

— Оня ден.

— Има ли уговорен кандидат за мястото?

— Поне аз не знам да има.

— Хюго — възкликна жарко Монти, — аз ще се цаня на тази работа. Още сега отивам и се обаждам на чичо Грегъри да ме вреди незабавно.

Хюго го погледна със съчувствие. Болезнено бе да тъкмо той да сложи прът в колелата на бляновете на своя приятел, но чувстваше, че бедният момък трябва да узнае бодливата истина.

— Не бих разчитал прекомерно на ходатайството на сър Грегъри пред стария Емсуърт — рече той. — Както вече отбелязах, ти не си напълно в крак с най-новата история на Бландингс. Отношенията между замъка и Мачингъм Хол понастоящем са съществено обтегнати. Неотдавна чичо ти Грегъри сви мръсен номер на лорд Емсуърт, като му подмами свинаря.

— О, заради подобна дреболия...

— Добре, какво ще кажеш тогава за това: лорд Емсуърт е твърдо убеден, че твоят чичо замисля нещо мерзко спрямо Императрицата на Бландингс.

— Какво! Откъде-накъде?

— О, него ако питаш, всички улики са налице. Чичо ти притежава свиня на име Гордостта на Мачингъм и ако Императрицата не стоеше на пътя ѝ, тя най-вероятно щеше да отнесе сребърния медал на изложбата. Тъй че, когато преди няколко дни откраднаха Императрицата...

— Откраднали са я! Кой я открадна?

— Рони.

Главата на Монти, поначало немного стабилна, започваше да се върти.

— Кой Рони? Да нямаш предвид Рони Фиш?

— Точно него имам предвид. Историята е сложна. Рони е сгоден за едно момиче и не може да се ожени за него, ако вуйчо му не изкиха

парите.

— Той попечител ли му е?

— Да.

— Попечителите са кофти народ — изрече дълбокомислено познавачът на проблема Монти. — И аз имах един, преди да стана на двайсет и пет, и ти казвам, понякога ми трябваха седмици къртовски труд, за да му изкрънкам дори една десетачка.

— Та за да се подмаже на стария Емсуърт, Рони му отмъкна свинята.

За сетен път Монти се озова в плен на онова плаващо усещане. Той не смогваше да проумее чутото.

— Ама чакай, как...

— Много просто. Идеята му беше да задигне животното, да го скрие някъде за ден-два и после да се престори че го е открил, като по този начин предизвика сълзи на признателност у стареца. Тогава лиричките сами щяха да потекат в ръцете му. Замисълът действително си го биваше, но се провали. Никой замисъл на Рони не е успявал досега.

— Какво се случи?

— Ами станаха най-различни непредвидени неща, но в крайна сметка добичето бе открито в една каравана, принадлежаща на Бакстър. Казах ти, че историята е заплетена^[2] — завърши състрадателно Хюго, забелязвайки напрегнатия израз на лицето на своя приятел.

Монти бе изцяло съгласен, но поне по една точка му се струваше, че съзира пълна яснота.

— Значи старият Емсуърт трябва да е разбрал, че чичо ми не е откраднал. След като са я намерили в караваната на...

— Нищо подобно. Той мисли, че Бакстър работи за чичо ти. Така че, както вече ти казах в началото, ако вземем нещата в тяхната цялост, на твое място не бих разчитал твърде много на влиянието на сър Грегъри в замъка Бландингс.

Монти подъвка замислено устна.

— И все пак, нищо не ми пречи да опитам.

— Естествено, от опит глава не боли. Казвам просто, че не е сто процента сигурно лорд Емсуърт да те наеме единствено заради

черните очи на сър Грегъри. — Хюго погледна часовника на стената. — Е, аз трябва да бягам, ако не искам да изпусна влака.

Монти го придружи до стъпалата отвън, където Хюго махна на едно такси.

— Току-виж, пък ми провървяло — промълви умислено Монти.

— О, разбира се. Нищо чудно.

— Може вече да са сключили, как му викаха... примирие.

— Поне когато тръгнах оттам, нямаше никакви признаци. Но аз наистина закъснявам — каза Хюго, качвайки се в таксито. — А, между другото — рече той, като подаде глава през прозореца, — щях да забравя. Ако отидеш в Бландингс, там ще откриеш второто най-красиво момиче на света. Съветвам те да стоиш по-далеч от него.

— А?

— Говоря ти за годеницата на Рони. Те и двамата са в замъка и ако проявиш неблагоприятно голям интерес към нея, не е изключено той да налети да те души с голи ръце. Лично аз — продължи Хюго — гледам на ревността като на пълна глупост. Щом има... какво му се викаше, трябва да има и еди-какво си. Съвършена любов и също толкова безупречно доверие. Но Рони принадлежи по-скоро към Отеловата школа. Зеленоокото чудовище^[3] и прочие. Веднъж например потроши цял ресторант, защото си помисли, че е заварил Сю да вечеря с един тип на име Пилбийм. Такъв е той, Рони — човек на силни страсти и изострена чувствителност.

— Как тъй си е помислил, че я е заварил?

— Ами тя всъщност вечеряше с мен. Безукорния Хюго. Но Рони не знаеше. Видял Сю да разговаря с оня Пилбийм — между другото, той също е в замъка...

— Сю? — попита Монти.

— Тя се казва Сю. Сю Браун.

— Какво!

— Сю Браун.

— Не може да бъде. Нали нямаш предвид Сю Браун, която играеше във вариете „Регал“?

— Същата. Изглежда, я познаваш.

— Да я познавам? Разбира се, че я познавам. Познавам я, и още как. Не сме се виждали сигурно от една-две години, но навремето...

Милата Сю! Добрата стара Сю! Едно от най-прелестните създания на света. Човек не среща всеки ден такъв сладкиш. Защо...

Хюго поклати осъдително глава.

— Тъкмо това е линията, която не бива да следваш. Именно този е тонът, за който те предупреждавах. Изглежда, трябва само да се радваме, че шансовете ти да се озовеш в замъка Бландингс са тъй слаби. Би ме ужасило да прочета в сутрешния си вестник, че са открили подпухналия ти посинял труп да се носи по водите на езерото.

Известно време след като таксито се скри зад ъгъла, Монти продължи да стои на стъпалата в тих унес. Неочакваната вест, че Сю Браун се намира в замъка Бландингс, във всички случаи превръщаше секретарското място там в една още по-примамлива цел. Щеше да е великолепно да бъдат пак заедно след дългата раздяла.

Колкото до оная свинска история, той нямаше да позволи подобни дивотии да го обезкуражат. Надали и половината от историята бе истина. Чудесно момче беше Хюго Кармъди, дума да няма, но открай време си умираше да прави от мухата слон.

Преизпълнен с оптимизъм, Монти Бодкин се упъти по коридора към телефонната кабина.

— Искам междуградски разговор — каза той. — Мачингъм, номер 83.

---

[1] Става дума за битката със сиуксите при река Литъл Биг Хорн, където през 1876 г. американският генерал Къстър претърпява жестоко поражение и намира смъртта си. — Б.пр. ↑

[2] Историята е предмет на подробен анализ в „Гръм и мълнии в Бландингс“ от същия автор. Издание на „Колибри“, 1996. — Б.пр. ↑

[3] Така Шекспир нарича ревността в „Отело“. — Б.пр. ↑

3.

Около двацет и четири часа след като Монти Бодкин бе поръчал своя междуградски разговор с Мачингъм, номер 83, някоя понаблюдателна птица, размахваща криле по своя път и вираща се от птичи поглед в парковете, градините и постройките на замъка Бландингс, би могла да съзре една двойка, която се разхождаше нагоре-надолу по терасата пред парадния вход на този достолепен английски дом.

И ако присвиеше очи и ги заслонеше с ноктесто краче от яркото утринно слънце, тя щеше да забележи също така, че тази двойка се състои от дребен, як млад мъж с наситено розов тен и едно изключително привлекателно момиче, облечено в зелена лятна рокля с дантелена якичка. Роналд Овърбъри Фиш се сбогуваше със своята Сю, преди да отпътува с кола за Маркет Бландингс. Оттам пък щеше да хване влака за Норфък в дванайсет и четирийсет, за да присъства на сватбата на братовчед си Джордж.

Той не очакваше предстоящата раздяла да е дълга, тъй като възнамеряваше да се върне още на другия ден. При все това се чувстваше длъжен да каже на Сю няколко напътствени слова, касаещи нейното поведение през време на отсъствието му.

На първо място, подчертаваше той, тя трябва да използва всяка знайна и незнайна женска уловка, за да заплени вуйчо му Кларънс.

— Добре — съгласи се Сю. Тя бе миниатюрно създание с омагьосваща усмивка и огромни сини очи. Последните сега искряха с разбиране и готовност. Момичето следваше неотлъчно мисълта на своя възлюбен. Лорд Емсуърт, макар и да бе обещал на Рони да му изкашля парите, все още не го беше сторил и винаги съществуваше опасност да промени решението си. Ето защо той несъмнено трябваше да бъде очарован. Още повече, че подобна задача нямаше да е неприятна. За краткото време, откак бе имала удоволствието да се запознае с него, Сю силно се беше привързала към този благ и заваян аристократ.

— Добре.

— Увивай се около него, като бръшлян.

— Добре.

— Всъщност съветвам те още в мига, в който потегля, да отидеш и да започнеш да му дуднеш за прасета.

— Добре.

— Колкото до леля Констанс...

Рони млъкна и смръщи чело. Той смръщаваше чело всеки път, когато се сетеше за своята леля, лейди Констанс Кийбъл.

Когато младият Роналд, последната издънка от рода Фиш, единствен син на лейди Джулия Фиш и племенник на Кларънс, девети граф Емсуърт, бе обявил годеща и предстоящата си женитба с девойка от кордебалета на вариете „Регал“, получените отзиви бяха, както има една приказка, нееднозначни. Някои от тях се отличаваха с благосклонност, други ни най-малко.

Бийч, икономът на замъка, който от осемнайсет години хранеше към Рони полубащински чувства и се бе влюбил в Сю от пръв поглед, всесърдечно одобряваше идеята. Същото важеше и за Достопочтения Галахад Трипуд, който през деветдесетте години на отминалия век, още като буйна и видна столична напаст, бе искал да се ожени за майката на Сю. Що се отнася до самия лорд Емсуърт, той бе посрещнал вестта за предстоящото събитие с едно заблеяно „О, а?“, след което мислите му отново бяха свърнали в свинското си русло.

Както често при подобни случаи, нотката на разногласие се разнесе откъм женската страна на рода. Жените рядко са лишени от класови предразсъдъци. Възгледите им върху значимостта на Произхода се различават от тези на поета Бърнс^[1]. Вече видяхме отношението на лейди Джулия към планирания съюз. Неодобрението на сестра й Констанс бе не по-малко изявено. Петното, което се канеше да се плесне върху гордия семеен герб, я изпълваше с дълбока покруса и тя се връзваше на фльонга в усилието си цял свят да не пропусне да види тази скръб. Постигаше го чрез чести и дълбоки въздишки, помежду които държеше устните си здраво стиснати.

Затова, когато сега спомена нейното име, Рони смръщи чело.

— Колкото до леля Констанс...

Тъкмо да добави, че ако в негово отсъствие леля му Констанс случайно вземе да си вири носа и да сумти пренебрежително в лицето на неговата възлюбена, то последната следва без колебание да я ритне

в глезена, когато от къщата изникна млад мъж с навита на букли коса, шарещи маслиненни очички и противни мустачета. Той за секунда остана в нерешителност на прага, срещна погледа на Рони, усмихна се плахо и отново се скри. Рони продължи да се взира напрегнато в мястото, където бе стоял.

— Проклета гнида! — изръмжа той, поскърцвайки със зъби. Видът на П. Фрубишър Пилбийм не пропускаше да събуди звяра, дремещ в Роналд Фиш. — Сто на сто теб търсеше!

Сю потръпне неспокойно.

— О, едва ли. През последните дни надали сме разменили и две думи.

— Да не ти е досаждал пак с нещо?

— О, не.

— И какво изобщо прави тук, по дяволите? Мислех, че вече си е тръгнал.

— Навярно лорд Емсуърт го е помолил да поостане. Но защо му обръщаш внимание?

— Ами нали ти изпращаше цветя!

— Знам, но...

— Беше те проследил до ресторанта онази вечер.

— Да, така е. Но нали не се опитваш да кажеш, че все още се притесняваш заради него?

— Кой, аз? — изуми се Рони. — Само това оставаше.

Отвърна малко прегракнало, защото беше смутен. За един чувствителен младеж винаги е смущаващо да се усети, че се държи като поголовен глупак. Той прекрасно знаеше, че между Сю и този полип Пилбийм няма и никога не е имало абсолютно нищо. И все пак самото му присъствие в околността го караше да настръхва и да присвива уши със сподавено ръмжене.

Разбира се, целият проблем бе в това, че той страдаше от жесток комплекс за малоценност по отношение на Сю. Беше му трудно да повярва, че такава момиче действително би могло да обикне един тъй дребен и розов екземпляр като него. Живееше в постоянен страх, че тя в най-скоро време ще си даде сметка колко е грешила, като си е мислела, че изпитва чувства към него, и ще хукне да се влюби в другиго. Не в Пилбийм, естествено, но ако някой висок и строен се мернеше наоколо...

Сю не се отказваше от темата. Тя искаше този въпрос да се изчисти веднъж и завинаги. Единственият облак на небосклона на щастието ѝ бе склонността на нейния Рони към онази люта ревност, за която Хюго Кармъди тъй разпалено бе предупредил приятеля си Монти Бодкин. Съществуването на ревност между двама души, тъй близки и сигурни в обичта си, винаги ѝ бе изглеждала глупава и непонятна. Тя притежаваше откритото и безхитростно съзнание на дете.

— Обещавах ли, че никога повече няма да се тревожиш заради него?

— Трижди.

— Нито заради когото и да било друг?

— Категорично да. С тези неща е напълно приключено. — Той замълча мрачно. — Само дете... Само дете съм толкова дяволски дребен!

— Ти си висок точно колкото трябва.

— И розов.

— Моят любим цвят. Ти си едно безценно розово херувимче и аз те обичам.

— Наистина?

— Разбира се.

— Ами ако един ден си промениш мнението?

— Рони, ти си магаре.

— Знам, но пак питам: ами ако един ден решиш друго?

— Много по-вероятно е ти самият да промениш решението си.

— Какво!

— Представи си, че майка ти успее да те разубеди, когато пристигне?

— Не се чуваш!

— И дума не може да става, че би ме одобрила.

— Разбира се, че ще те одобри.

— Лейди Констанс подчертано не разтваря обятия, за да ме приеме.

Рони нададе прочувствен вопъл.

— Леля ми Констанс! Тъкмо се мъчех да се сетя за какво говорехме, когато плужекът Пилбийм замърси хоризонта. Слушай! Ако леля Констанс се опита да ти пробутва разни аристократични номера,

докато ме няма, насини ѝ и двете очи. Нито за миг недей да търпиш разни свити устни и взирание през лорнет.

— Ами ако майка ти посегне към лорнета си?

— О, от нея не бива да очакваш подобно нещо.

— Защо, да не би да няма лорнет?

— Мама е чудесна.

— Значи няма нищо общо с лейди Констанс?

— Е, мъничко, ако се замисли човек. Но казвам ти, двете са напълно различни. Леля Констанс е изкопаемо от времето на Елизабет^[2], докато мама е свежа душа.

— Все едно, тя ще се опита да те разубеди.

— Няма.

— Ще го направи, ще видиш. „Но наистина, Рони, момчето ми! Това безразсъдно увлечение. Просто невероятно!“ Още отсега я чувам.

— Мама не би могла да говори по този начин, та ако ще и пари да ѝ даваш. Пак ти повтарям, тя е върхът.

— Няма да ме хареса.

— Ще те хареса, и още как. Не бъди толкова... как беше оная дума, да я вземат мътните?

Сю хапеше долната си устна със своите снежнобели зъби. Сините ѝ очи бяха замъглени.

— Искане ми се да не беше заминавал, Рони.

— Само за един ден.

— Наистина ли трябва да ходиш?

— Боя се, че да. Не мога да нарежа току-така бедния стар Джордж. Той разчита на мен. Освен това искам да наблюдавам техниката му на пътеката пред олтара. Да набирам опит, тъй да се каже, та когато ние с теб...

— Ако изобщо някога го направим.

— Престани най-сетне с тези приказки — примоли се Рони.

— Съжалявам. Но наистина не ми се остава сама. Страх ме е. Всичко тук е толкова огромно и старо. Кара ме да се чувствам като пършиво кутре, попаднало в катедрала.

Рони се обърна и изгледа оценяващо дома на момчешките си дни.

— Права си, съборетината си я бива — рече той, плъзвайки взор към назъбените бойници и обратно надолу по гранитните стени. — Не

бях обръщал внимание, но сега, като ми казваш, си давам сметка, че съм виждал и по-маломерни пострройки. Но в нея няма нищо, което да уплаши човека.

— Напротив, има — ако човек е роден и отрасъл в обикновена къща в предградията. Струва ми се, че всеки миг духовете на твоите прадеди ще наизскачат от стените, ще вземат да ме сочат с пръст и да викат: „Какво търсиш тук, нещастно плъхче такава?“

— Тежко им и горко, ако ги спипам в такъв момент — изрепчи се разгорещено Рони. — Хайде, не бъди толкова... каква беше думата, за Бога? Сигурен съм, че почва с „д“. Не бива да се чувстваш така. Та ти влезе тук като живителен полъх. Вуйчо Кларънс те харесва. Вуйчо Гали те харесва. Всички те харесват, като не броим леля Констанс. А кой дава пукната пара за мнението на някаква си леля Констанс?

— Непрестанно се тревожа и какво ще каже майка ти.

— Аз пък непрестанно ти повтарям, че...

— Да, да. Но имам едно особено чувство. Нали знаеш, човек понякога предусеща нещата. Като вещиците в „Макбет“. Беда, беда. Тъмна жена идва по водите...

— Мама е руса.

— Това не оправя положението. Прокобата си е прокоба.

— Не разбирам откъде ти хрумват тия дивотии. Засега всичко върви като по масло.

— Тъкмо там е работата. Много хубаво не е на хубаво. Цялото това неземно блаженство сякаш предвещава, че всички ония ужасни неща, които рушат щастието, само се спотайват в очакване на своя час. Не могат да сторят нищо, преди да дойде Мартин!

— А?

— Сетих се за нещо, което едно от момичетата си пускаше на грамофона в съблекалнята преди последната програма, в която участвах. Разказваше се за някакъв негър, който влиза в обитавана от духове къща и изведнъж около него започват да прииждат демонични котки, все по-големи и по-ужасни, и всяка с влизането си пита другите: „Е, ще го започваме ли?“, а те поклащат глави и отговарят: „Не още. Не можем да сторим нищо, преди да дойде Мартин.“ Е, аз просто не мога да се освободя от чувството, че Мартин скоро ще е тук.

Рони най-сетне бе открил търсената дума.

— Депресирана. Знаех си, че започва с „д“. Престани с тази твоя депресираност!

Сю се отърси подобно на кученце, излязло от водата. Сетне улови ръката на Рони и я стисна леко.

— Сигурно имаш право.

— Ами разбира се, на какво прилича това!

— Може би нещата все пак ще се уредят.

— Ще се уредят, и то чудесно. Мама ще си изгуби ума по теб. Просто няма да може да се владее. В името на всичко...

На прага на лиричното отстъпление Рони млъкна рязко. Автомобилът на замъка току-що се бе подал иззад ъгъла с шофьора Вул на волана.

— Не знаех, че е станало толкова късно — промърмори недоволно младежът.

Колата спря до тях и той изгледа неприязнено Вул. Не че не одобряваше шофьора, когото познаваше от ранните си момчешки години и с когото бе изиграл не една партия селски крикет. Просто има моменти, когато всеки мъж би желал да е ненаблюдаван и един от тях е, когато се кани да каже сбогом на своята годеница.

Но в жилите на Рони течеше неразредена кръв. Загърбвайки шофьорското око, в което проблясваше немалка доза дяволитост, той притисна своята любима към гърдата си и аленеец като презрял тропически плод, я целуна с цялата знойна страст на един Фиш. Приключил с това, се качи в колата, подаде се през прозореца, помахаше с ръка, продължи с махането и не спря да маха, докато Сю не се скри от очите му. Сетне се облегна назад и впери поглед право пред себе си, като дишаше шумно през носа.

Сю от своя страна остана да се взира подир колата, докато тя не се изгуби зад растящите покрай алеята рододендрони, след което замислено се упъти назад към терасата.

Августовското слънце сега пламтеше с цялата си необуздана мощ. В тревата сънно цвърчаха насекоми, а жуженето на пчелите в лавандуловите лехи се съюзваше със слънцето, пораждайки дълбока леност. С лек копнеж Сю хвърли поглед покрай храстите към моравата, където, излегнат в шезлонга под сенчестия кедър, Достопочтеният Галахад Трипуд бавно отпиваше от чаша уиски със сода и се

наслаждаваше на кротката прохлада. До него имаше още един празен шезлонг и Сю знаеше, че го пази за нея.

Но дългът си беше дълг, независимо как припичаше небесното светило и колко приспивно бръмчаха насекомите. Рони ѝ бе заръчал да се яви при лорд Емсуърт и да му говори за прасета до пълно прегракване и тази задача трябваше да бъде изпълнена.

Тя се спусна по широкото каменно стълбище и като обърна лице на запад, насочи стъпките си към покоите, отредени на забележителния филиз от благородния Бъркширски сой — Императрицата на Бландингс.

Будоарът на Императрицата бе разположен насред тучна поляна, изпъстрена с лютичета и маргаритки, от двете страни на която вливащият се в езерото ручей описваше сребрист полумесец. Лорд Емсуърт по свой неизменен навик се бе запилял насам веднага след закуска и сега, в дванайсет и половина, все още стоеше провесен върху оградата на кочината в компанията на своя свинар Пърбрайт, а в благия му поглед искреше блясъкът на свята всеотдайност.

От време на време той чувствено душеше въздуха. Надлъж и шир из просторното имение този въздух бе изпълнен от безбройните ухания на пищно възцарилото се лято, но не и тук. В съществен радиус от щаб-квартирата на Императрицата нямаха шанс да просъществуват никакви аромати. Това великолепно животно излъчваше на талази мирис колкото приковаващ, толкова и характерен. И привлекателен, стига да гледате на нещата през очите на лорд Емсуърт и да дишате през неговия нос.

Между Императрицата на Бландингс и тези две човешки същества, бдящи над нейния комфорт, съществуваше остър физически контраст. Лорд Емсуърт бе висок, кокалест и мършав, а Пърбрайт висок, кокалест и още по-мършав. Императрицата, от друга страна, на лунна светлина безпроблемно можеше да мине за закотвен цепелин, надут и готов за пробния си полет. Модерните увлечения по диети и лечебен глад не бяха намерили отклик у нея. Тя обичаше да се храни редовно и по много и през живота си не бе направила нито едно упражнение за отслабване. И сега, докато я гледаше как нагъва мишмаш от трици, жълъди, картофи, ленено семе и суроватка, деветият

граф Емсуърт усети как сърцето му подрипва по същия начин, както е правело сърцето на поета Уърдсуърт всеки път при вида на небесна дъга.

— Каква гледка, Пърбрайт! — рече благоговейно той.

— Тъхъ, милорд.

— Няма начин да не спечели. Ще не ще, медалът ѝ е в кърпа вързан.

— Аха, милорд.

— Освен ако... Не бива да позволим да ни я задигнат отново, Пърбрайт.

— Тъхъм, милорд.

Лорд Емсуърт поправи замислено пенснето си. Екстатичният свински блясък във визора му бе помръкнал. Над лицето му надвисна сянка на загриженост. Беше се сетил за оня пакостен баронет сър Грегъри Парслоу.

Похищението на Императрицата и последвалото ѝ откриване в караваната на бившия му секретар Бакстър отпърво бе озадачило лорда до крайност. Откъде-накъде Бакстър, макар и несъмнен ексцентрик, ще кръстосва Шропшир и ще се отдава на свинекрадство? За лорда това бе загадка без отговор.

Но един зрял размисъл бе довел до разковничето на проблема. Очевидно злонамереникът бе само пионка, платена от сър Грегъри и действаща изцяло по негови указания. И онова, което напоследък не му даваше покой, бе убеждението, че опасността далеч не е отминала. Той предусещаше, че макар и изигран веднъж, баронетът се готви за нов удар. До селскостопанската изложба оставаха цели две седмици — предостатъчно време за коварния му ум да измъти нов пъклен замисъл. Казано накратко, всеки миг можеше да се очаква наглецът да се прокрадне насам с маска на лице и отровна игла в ръка, решен с цената на всичко да угроби фаворитката.

Очите му обходиха ливадата. Мястото бе уединено, наблизко липсваше човешко жилище. Една свиня, нападната тук от баронети, можеше да се съдере да вика, без никой да я чуе.

— Мислиш ли, че е безопасно да я държим тук, Пърбрайт? — запита тревожно той. — Може би трябва да я преместим в новата кочина до зеленчуковата градина. Така ще е съвсем близо до твоето жилище.

Какъв отговор щеше да даде вицепрезидентът по свинските въпроси на това предложение — „Ъхъ“, „Аха“ или „Ъхъм“, — тъй и няма да се узнае. Защото в този миг се появи фигура, при вида на която той докосна шапката си с ръка и почтително се смота на заден план.

Лорд Емсуърт, чието пенсне междувременно бе паднало, си го намести отново и се вгледа благо като овца, надничаща над плет.

— А, Кони, скъпа.

При други обстоятелства внезапното нахлуване на сестра му лейди Констанс Кийбъл, тъкмо когато бе провесил дългнестото си тяло върху перилата на Светата обител на Императрицата, щеше да предизвика у него вълнение и смут. Тя имаше противния навик да се пръква от нищото и да го порицава, задето губел в свински занимания време, което би било по-добре да посвети на кореспонденция, свързана с делата на имението. Но през последните два дни, откакто младият Кармъди бе напуснал, той нямаше секретар, а от един мъж не може да се очаква да се грижи за своята кореспонденция без секретар. Съвестта му следователно бе чиста и той заговори без онази защитна раздражителност на притиснат до стената гризач, която понякога демонстрираше в подобни случаи.

— А, Кони, скъпа, тъкмо навреме да ми дадеш един съвет. Тъкмо казвах на Пърбрайт...

Лейди Констанс не изчака да чуе по какъв повод ще съветва брат си. В своите отношения с главата на семейството тя открай време имаше склонност да прибягва към похвати, напомнящи тези на особено сприхава гувернантка спрямо рядко дебелоглаво и вироглаво дете.

— Не ме интересува какво си казвал на Пърбрайт. Знаеш ли колко е часът?

Лорд Емсуърт, както обикновено, не знаеше. Отвъд една смътна представа, че щом стане твърде тъмно, за да вижда Императрицата от около метър и половина, значи приближава време за вечеря, той не държеше строга сметка на часовете.

— Вече е почти един, а в един и половина чакаме гости за обяд.

Негова светлост предъвка информацията.

— Обяд? О, а, да. Да, как иначе? Естествено, обяд. Да, обяд. Сигурно ще речеш, че трябва да се прибера и да си измия ръцете?

— И лицето. Цялото е оплескано с кал. И да смениш тези дрехи. И обувките. И да си сложиш чиста яка. Наистина, Кларънс, човек трябва да търчи подир теб като след същинско бебе. Не мога да проумея какво те кара да си губиш времето, като зяпаш разни гнусни свине.

Лорд Емсуърт я последва през ливадата, но лицето му — където всъщност почти нямаше кал, може би само две-три едва забележими пръски — бе свъсено и метежно. Това не бе първият случай, при който сестра му се изказваше по неблагоприятен начин за онази, която бе за него венец на своята класа и пол. Гнусни свине, Боже мой! Той се замисли мрачно над удивителната неспособност на непосредственото си обкръжение да проумее значимостта на Императрицата в схемата на нещата. Как пък един от тях не притежаваше интелигентността да прозре нейната истинска стойност.

Вярно, имаше едно щастливо изключение. Онова момиче, как му беше името, дете щеше да се омъжва за племенника му Роналд, винаги бе проявявало ласкав интерес към сребърната медалистка.

— Чудесно девойче — издума той в този ред на мисли.

— За какво говориш, Кларънс? — запита лейди Констанс уморено. — Кой е чудесно девойче?

— Онова момиче на Роналд. Все му забравям името. Смит ли беше?

— Браун — опроверга го сухо лейди Констанс.

— Тъй де, Браун. Чудесно девойче.

— Е, вероятно и ти си имаш право на мнение — допусна лейди Констанс.

Известно време двамата вървяха, потънали в мълчание.

— Като се отвори дума за госпожица Браун — подхвана лейди Констанс, изговаряйки по навик името през стиснати зъби и с доста вцепенен поглед, — пропуснах да ти спомена, че тази сутрин получих писмо от Джулия.

— Нима? — възкликна лорд Емсуърт, отделяйки на въпроса около две петдесет и седми от вниманието си. — И коя — осведоми се учтиво той — е Джулия?

Лейди Констанс положи мъжествени усилия да не го цапардоса въпреки удобната близост, в която се намираше. *Noblesse oblige*^[3].

— *Джулия!* — изрече тя с лек фалцет. — Доколкото знам, в семейството ни има само една Джулия.

— О, Джулия? — запита лорд Емсуърт, просветлен. — И какво казва Джулия? Тя не беше ли в Биариц? — добави след неистов напън на паметта. — Надявам се, че си прекарва добре.

— Тя е в Лондон.

— Така ли?

— И утре пътува за насам с влака от два и четирийсет и пет.

Разсеяната неангажираност на лорд Емсуърт се стопи мигом като лански сняг. Сестра му Джулия не бе жена, чиито гостувания се радваха на буен възторг от негова страна.

— Но защо? — запита той с жаловита нотка в гласа.

— Защото това е единственият удобен следобеден влак и пристига тук навреме за вечеря.

— Мисълта ми е защо трябва да идва.

Би било пресилено да се твърди, че лейди Констанс изпръхтя. Жени с нейния произход не пръхтят. Но все пак тя положително изсумтя.

— Ти наистина ме изумяваш, Кларънс! Нима ти се вижда толкова необяснимо, че една майка, чийто единствен син е обявил намерението си да се жени за балерина, желае да се срещне с нея?

Лорд Емсуърт обмисли чутото.

— Доколкото разбрах, тя не е балерина, а танцьорка във вариете.

— То е едно и също.

— Не съм убеден — каза лорд Емсуърт придирчиво. — Ще трябва да питам Галахад. — Изведнъж му хрумна неподозирана идея. — Но ти май не харесваш госпожица Смит?

— Браун.

— Ти май не харесваш госпожица Браун?

— Точно така.

— И не искаш тя да се омъжи за Роналд?

— Струва ми се, че достатъчно ясно и нееднократно съм изразила мнението си по този въпрос. Намирам цялата идея за възмутителна. Не че съм някакъв сноб...

— Как да не си — рече Лорд Емсуърт, умело напипвайки слабото място в разсъжденията ѝ.

Лейди Констанс се наежи.

— Ако минава за снобско да предпочиташ племенникът ти да се ожени за момиче от своята си класа...

— Галахад щеше да се ожени за майка ѝ преди трийсет години, ако не го бяха натоварили на парахода за Южна Африка.

— Галахад винаги е бил — и е — способен на всичко.

— Още си я спомням, като че беше вчера — продължи унесено лорд Емсуърт. — Доли Хендърсън. Галахад ме заведе веднъж в „Тиволи“ и тя пееше там. Една такава дребничка, с розово трико и най-чудесната усмивка на света. Караше те да мислиш за пролетни утрини. Помня как цялата галерия пригласяше на припева. Мили Боже, как беше онази мелодия? Там-там тамти-там... Или не, тра-ла ли-ли-ли пам-па пам?

— Няма значение каква е била мелодията — отсече кажи-речи грубо лейди Констанс. За нея един автор на спомени в семейството бе напълно достатъчен. — Още повече, че сега не говорим за майката на момичето. Единственото, което мога да кажа за майката на госпожица Браун, е, че бих желала тя никога да не е имала дъщеря.

— Е, аз пък я харесвам — отсече лорд Емсуърт непоклатимо. — Много мило, симпатично, възпитано създание и при това с изключителен усет към свинете. Едва вчера казвах същото и на младия Пилбийм.

— Пилбийм! — просъска лейди Констанс.

Тя произнесе името с много чувство, защото то ѝ бе напомнило за една друга болка. От дни насам безуспешно се мъчеше да се добере до дъното на мистерията Пилбийм. Присъствието на този млад мъж в замъка за нея бе почти свръхестествено. В паметта ѝ липсваше какъвто и да било спомен за неговото пристигане. Той сякаш се бе материализирал от небитието. А бидейки традиционна домакиня с присъщата на една традиционна домакиня любов към реда, тя изпитваше ужас от откритието, че посетители с кошмарни мустачки, със сигурност непоканени от нея, ненадейно са започнали да се просмукват в къщата като газ от спукана тръба.

— Кое е това отвратително човече? — попита тя.

— Той е частен следовател.

— *Какъв?*

— Частен следовател. Разследва частно. — В гласа на лорд Емсуърт се долавяше оттенък на тиха гордост. Той беше на шейсет

години и за пръв път в живота си се оказваше в романтичната роля на човек, ползващ услугите на частни ченгета. — Собственик е на детективска агенция Не-помня-как-й-беше-името. Аха, сетих се. „Аргус“. Точно така, частно бюро за разследвания „Аргус“.

Лейди Констанс си пое шумно въздух.

— Танцувайки... Детективи... Няма да се учудя, ако накрая поканиш и професионален комарджия.

Лорд Емсуърт отвърна, че не познава професионални комарджии.

— И ще ми бъде ли позволено да запитам какво прави един частен детектив като гост в замъка Бландингс?

— Повиках го тук да разследва онази тайна с изчезването на Императрицата.

— Виж, Кларънс, твоята идиотска свиня си е пак в кочината вече от няколко дни. Поради каква причина тогава този човек продължава да стои тук?

— Ами идеята е на Галахад. Според него би било разумно да остане поне докато отmine селскостопанската изложба. За да е подръка в случай, че Парслоу се опита да свие още някой от своите мерзки номера.

— Кларънс!

— И лично аз смятам — продължи лорд Емсуърт непохватно, — че е напълно прав. Вярно, че Бакстър беше този, който ми открадна свинята, а ти несъмнено ще кажеш, че той е всеизвестен психопат и не е отговорен за постъпките си. Но Галахад подозира — а също и аз, — че не неговата лудост е първопричината, подтикнала го към този варварски акт. Ние и двамата сме на мнение, че зад целия комплот се крие Парслоу. При това Галахад смята — и аз изцяло го подкрепям, — че е само въпрос на време кога той ще предприеме повторно покушение. Затова колкото повече хора бдят над сигурността на Императрицата, толкова по-добре. Особено ако притежават тренирани умове като на Пилбийм и са навикнали да работят с престъпници.

— Кларънс, ти си се побъркал!

— Ще имаш да вземаш — отвърна разпалено лорд Емсуърт. — Аз познавам Парслоу. И Галахад го познава. Би трябвало да прочетеш някои от историите за него, които е описал в книгата си — напълно документирани, както сам ме увери, показващи що за човек е бил

Парслоу по времето, когато двамата са се движели из Лондон. Даваш ли си сметка, че през 1894-та Парслоу е натъпкал кучето на Галахад Таузър с лучен бифтек точно преди голямото състезание по лов на плъхове, за да може собственият му териер Банджо да спечели? С една дума, човек, който не се е спирал пред нищо, за да постигне своите цели. Същият си е и до днес. Не е мръднал нито на йота. Виж само как подмами бившия ми свинар Джордж Сирил Ненагледния, без дори да му мигне окото. Способен ли си да извършиш това, значи си способен на всичко.

Лейди Констанс нанесе истеричен ритник на туфа трева. Тя би предпочела да ритне собствения си брат, но произходът си за кой ли път си каза тежката дума.

— Държиш се като пълен кретен по отношение на сър Грегъри — извиси глас тя. — Вземи, че се засрами! А също и Галахад, ако той изобщо е в състояние да се засрами от нещо. Вие сте досущ като две малоумни деца. До гуша ми дойде от тая идиотска кавга. Ако има едно непоносимо нещо в провинцията, то е да си в лоши отношения със съседите си.

— Хич не ме е грижа в колко лоши отношения съм с Парслоу.

— Мен пък ме е грижа. И тъкмо затова толкова се зарадвах, че мога да му направя услуга, когато днес позвъни във връзка с племенника си.

— Ъ?

— Приветствах възможността да му докажа, че в замъка Бландингс е останала поне една нормална личност.

— Племенник? Какъв племенник?

— Младият Монтегю Бодкин. Би трябвало да го помниш. Като момче идваше тук, кажи-речи, през ден.

— Бодкин? Бодкин? Бодкин?

— О, за Бога, Кларънс, престани да повтаряш „Бодкин“ като повреден папагал. В случай че си го забравил, както забравяш всичко, това няма абсолютно никакво значение. Въпросът е, че сър Грегъри ме помоли под формата на лична услуга да наема момчето за твой секретар...

Лорд Емсуърт бе блага натура, но и неговото търпение си имаше граници.

— Е, това е вече наглост! Да пукна дано! Тоя човек ми краде свинаря, плете заговори да ми отмъкне прасето и на всичкото отгоре има очи...

— ... и аз му отговорих, че за мен ще бъде удоволствие.

— Какво!

— Отговорих му, че за мен ще бъде удоволствие.

— Нали не искаш да кажеш, че си приела?

— Разбира се. Всичко е уредено.

— Допуснала си племенник на Парслоу да шета на воля из имението, когато до селскостопанската изложба остават само две седмици?

— Той пристига утре с влака в два и четирийсет и пет.

И тъй като вече бе хвърлила своята бомба и се бе насладила на експлозията, а и понеже бе достигнала парадния вход и не изпитваше желание да слуша напразни пелтечещи протести, тя влезе величествено в къщата, оставяйки лорд Емсуърт да стърчи като поразена от гръм статуя на шадраван.

Той стоя така в продължение на близо минута. Сетне повелителната нужда да сподели траурната вест с по-хладен и проникателен ум от своя собствен го върна към движение и живот. С посърнал лик той се понесе на дългите си разтреперани нозе към моравата, където брат му Галахад отмаряше в своя шезлонг с чаша уиски и сода в ръка.

---

[1] Робърт Бърнс (1759–1796) — шотландски поет, черпещ сюжетите си от красотата на природата и труда на бедните селяни. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за кралица Елизабет I, управлявала от 1558 до 1603 г. — Б.пр. ↑

[3] Положението задължава (фр.). — Б.пр. ↑

4.

Охладен от кедровата сянка, освежен от кехлибареното съдържание на чашата, в която кубчетата лед звънтяха тъй мелодично, щом я повдигнеш до устните си, Достопочтеният Галахад бе достигнал близко до нирвана блаженство, когато се появи лорд Емсуърт. Другаде из земите на замъка Бландингс може и да бушуваха бури, но тук, на полянката край него, цареше мир — съвършеният, безметежен мир, който на този свят навещава единствено онези, които с нищо не са го заслужили.

В своята петдесет и седма година Достопочтеният Галахад Трипуд бе спретнат дребен джентълмен, върху чиято посребрена, но още далеч не плешива глава, бремето на един пропилян със системна и педантична последователност живот ни най-малко не се усещаше. Елегантният костюм стоеше наперено върху жилестата му фигура, монокъл с черна рамка проблясваше още по-наперено в едното му око. Всичко в този мускетар на деветдесетте години бе наперено. Неразгадаема мистерия за всички, които го познаваха, бе откъде-накъде мъж, угаждал си тъй напористо през целия си живот, ще се радва на несъкрушимо здраве в неговия залез. Прежълтелите му връстници, обръщали навремето осветения от газени фенери Лондон надолу с главата в неговата компания и обречени сега на жалко съществуване на препечени сухари, минерална вода и санаториуми с кални бани, преживяваха особено болезнено този факт. Човек с неговото минало, считаха те, бе редно да довършва дните си в инвалидна количка, вместо да пърха жизнерадостно нагоре-надолу, да се джафка с обертелнерите както на младини и да разгръща менюто за напитки с нетрепваща ръка.

Същинско накокошинено петле бе този мъж, истински боец от Старата гвардия, който умира, но не се предава. Седнал под стария кедър, той имаше вид, сякаш се готви да отскочи до някой танцувален салон от времето, когато танцувалните салони са били танцувални салони и откъдето в тихото утро щяха да са нужни трима келнери,

двама биячи от заведението и един полицай, за да го изхвърлят на тротоара.

В един свят, тъй преизпълнен с красиви неща, където според него всички трябваше да са щастливи като принцове, Достопочтеният Галахад бе шокиран от покрусения вид на своя брат.

— За Бога, Кларънс! Приличаш на опечалена тения. Случило ли се е нещо?

Лорд Емсуърт за миг изхърхори, останал без дъх. Сетне думите дойдоха.

— Галахад, с нас е свършено!

— Какво?

— Парслоу ми нанесе удар!

— Удар? Нима те напердаши?

— Не, не, не. Искам да кажа че всичко стана точно така, както ти ме предупреди. Той се оказа твърде изврътлив и хитроумен за нас. Усукал се около Кони и я убедил да вземе племенника му за мой секретар.

Достопочтеният свали монокъла си и се зае замислено да го бърше. Сега вече вникна в дилемата на своя събеседник.

— Тя ми го докладва само преди минута. Досещаш ли се какво означава това? Той е твърдо решен да провали Императрицата и сега си е наумил да внедри свой агент в самото сърце на дома ни. О, всичко ми е до болка ясно — извиси треперлив тенор лорд Емсуърт. — След като се провали с Бакстър, идва ред на ново коварство с помощта на тоя Бодкин.

— Бодкин? Това да не е младият Монти Бодкин?

— Същият. Какво ще правим, Галахад?

Той зачака, отпуснал безпомощно ръце. Нищо неподозиращият Монти би се задръстил до крайност, ако разбереше отнякъде, че в този момент бъдещият му работодател си го представя като лукава плъхоподобна личност с шарещи очички, жител на подземния и подмолен свят, готов при първа възможност да се промъкне в кочините на невинни прасета и да заложил осколочни гранати в копаните им с помия.

Достопочтеният върна монокъла на мястото му.

— Монти Бодкин? — каза, освежавайки се с нова глътка от чашата. — Даа, помня го добре. Свястно момче. Ни най-малко не

принадлежи към онези, които биха погодили мръсен номер на състезателно животно. Дай ми малко време, Кларънс. Това трябва да се обмисли.

Той се вгълби в разсъждения.

— Не — рече накрая, — можеш напълно да изключиш младия Бодкин като вражески елемент.

— Какво?

— Забрави за опасенията си — настоя Галахад. — Парслоу изобщо не смята да действа чрез него.

— Но, Галахад...

— Не. Чуй ми думата. Нима не виждаш, че това е твърде директно, прекалено явно, съвсем не в обичайния стил на подлеца Парслоу? Мисли логично. Той би трябвало да знае, че ние начаса ще заподозрем всеки негов племенник. Защо тогава ще си прави труда да ни го праща на тепсия? Да ти кажа ли отговора, Кларънс?

— Кажи ми го — едва намери сили да промълви лорд Емсуърт, преглъщайки като риба на сухо.

Тъй като главата на семейството стърчеше в изправено положение, а самият той се излягаше в шезлонг, Галахад нямаше как да потупа многозначително брат си по рамото. Затова го ръгна многозначително в кокалестия крак.

— Защото — рече той — Парслоу *иска* ние да го заподозрем.

— Иска да го заподозрем?

— Да, иска — потвърди Достопочтеният. — Надява се, че като вкара Монти Бодкин тук, ще ни накара да го наблюдаваме, да следим всяка негова стъпка, да не сваляме очи от него, тъй че, когато същинският съучастник влезе в играта, погледите ни да са насочени другаде.

— Мили Боже! — възкликна лорд Емсуърт, ужасен.

— О, всичко е наред — успокой го Галахад. — Уловката е хитра, но и ние не сме вчерашни, за да ѝ се вържем. Предупреден, значи въоръжен. — Той отново ръгна многозначително кълката на брат си. — Искаш ли да ти кажа какво ще се случи, Кларънс?

— Кажи ми — промълви лорд Емсуърт.

— Кроежите на Парслоу за мен са отворена книга. Ден или два след пристигането на младия Монти в близост до кочината на Императрицата ще се вести тайнствен непознат. Той ще се промъкне

там, защото Парслоу — сигурен, че цялото ни внимание е приковано в младия Монти — ще си въобразява, че брегът е чист.

— Мили Боже!

— И брегът наистина ще бъде чист, но само на пръв поглед. Ние ще се погрижим за това. Отсега нататък, Кларънс, не бива да се шляеш край Императрицата открито. Трябва да се притаиш на заден план. И да инструктираш Пърбрайт също да се таи на заден план. Така ще заблудим оня тип, че бдителността е отслабена, и ще успеем да го заловим на местопрестъплението.

Във взора на лорд Емсуърт, отправен към неговия брат, се долавяше благоговението на ученик, коленичил в нозете на своя пророк. Той винаги бе знаел, че като източник на практически съвети, свързани с тъмната страна на живота, Достопочтеният е класа сам по себе си. Според него това бе резултат на средата, в която Галахад се бе формирал като характер. Членството в стария клуб „Пеликан“ може и да не издигаше човека по социалната стълбица, но образователните му достойнства бяха неоспорими. Дори и да притъпяваше чувството за морал, то положително изостряше интелекта.

— Ти сие от плещите ми непосилен товар, Галахад — рече той признателно. — Сигурен съм, че си напълно прав. Според мен единствената грешка, която правиш, е като се уповаваш в безобидността на младия Монти. Моето мнение е, че непременно трябва да го държим под око.

— Дръж го тогава, ако това ще те направи по-щастлив.

— Ще го държа — отвърна решително лорд Емсуърт. — А междувреме не ще пропусна да инструктирам Пърбрайт.

— Кажи му да се спотайва.

— Именно.

— Някаква груба маскировка под формата на дърво или кош с картофени обелки би била от полза.

Лорд Емсуърт премисли.

— Не съм убеден, че Пърбрайт ще успее да се маскира като дърво.

— Глупости. За какво му плащаш?

Лорд Емсуърт се колебаеше. Само Бог, чувстваше той, би могъл да сътвори дърво, а Пърбрайт, макар и пън в много отношения, не ставаше и за дърво.

— Е, добре тогава — примири се Галахад. — Кажи му поне да се спотайва.

— О, за спотайване ще се спотайва.

— Отсега натагък...

Достопочтеният внезапно замлъкна и посочи с ръка някакъв обект зад гърба на своя събеседник. Последният се обърна да погледне.

— А — продума лордът доволно, — ето го и онова чудесно девойче Смит.

Сю се бе появила на края на моравата и лорд Емсуърт ѝ отправи завейна усмивка.

— Между другото, Галахад — запитва той, — балерина и танцьорка от вариете едно и също ли е?

— Категорично не. Това се две напълно различни неща.

— Така си и мислех — рече лорд Емсуърт. — Кони е магаре и половина.

Той затътри нозе към къщата, а Сю прекоси ливадата, за да се присъедини към Достопочтения Галахад.

Авторът на „Спомените“ я огледа обичливо през монокъла си. Удивително, мина му през ума, колко силна бе приликата с майка ѝ. Той я забелязваше все повече с всеки изминал ден. Походката на Доли, маниерът на Доли да килва брадичка настрани, когато се усмихва... За миг годините сякаш се стопиха и Достопочтеният Галахад Трипуд долови как един полъх от друг свят се разнася като шепот из градината.

Сю застана до него, като го гледаше отвисоко. Сетне положи майчински пръст на темето му и се зае на усуква около него кичур посребрена коса.

— Такива ми ти работи, Гали.

— Такива ми ти работи, Сю.

— Добре си се устроил тук.

— Вярно, хич не ми е зле.

— Няма да е задълго. След минутка ще удари гонгът за обяд.

Достопочтеният въздъхна. Все нещо ще се намери да ти развали удоволствието.

— Какво проклятие са тия трапези! — предложи той. — Хайде да не ходим.

— О, ще отида, и още как. Та аз умирам от глад.

— Чисто въображение.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си гладен, Гали?

— Разбира се, че не съм. На практика никои здрав човек не се нуждае от храна. Ако хората се придържаха единствено към пиене, лекарите щяха да останат без работа. Мога да ти приведа нагледен пример, за да се убедиш. Старият Фреди Потс през деветдесет и осма.

— Старият Фреди Потс през деветдесет и осма година казваш, господин Кожа и Кости?

— Старият Фреди Потс през деветдесет и осма — повтори Галахад твърдо. — Той живееше почти изключително на шотландско уиски и през деветдесет и осма година този благоразумен навик го спаси от изключително неприятно отравяне с таралеж.

— Отравяне с какво?

— С таралеж. Драмата се разиграла в Южна Франция. Фреди отишъл да погостува на брат си Юстас в неговата вила в Грас^[1]. Въпросният брат бил пълен въздържател и като следствие от това — страстен чревоугодник.

— И все пак не разбирам защо ще яде таралежи.

— Не е искал да яде таралежи. Нищо не е било по-чуждо на намеренията му. Но на втория ден от визитата на Фреди той дал на готвача си двайсет франка и го пратил на пазара да купи пиле за вечеря. Тръгнал готвачът, но както си вървял, случайно намерил край пътя умрял таралеж. Ако трябва да бъдем точни, животното лежало там от няколко дни, но той го забелязал едва сега. И тъй, усещайки, че това е случаят, при който в джобчето му капват двайсет франка...

— Бих предпочела да не ми разказваш подобни истории точно преди обяд.

— Ако от това ти се отще да се храниш, толкоз по-добре. Така кръвообращението се подобрява, а по страните избива свежа руменина. Та както ти разправях, готвачът, който си падал пестелив и можел да стъкми апетитна вечеря и от собствената си баба, стига да го оставели да я гарнира с някой от специалните му сосове, прибавил двайсетте франка към спестяванията си и поднесъл таралежа на Фреди и Юстас в задушен вид. Обърни внимание на последствията. Точно в

два и трийсет сутринта Юстас, въздържателят, станал жълт-зелен, взел да стене като призрака на леля му, от който бил избягал чак в Южна Франция, и продължил да го прави до края на седмицата, когато най-сетне го обявили въвн от опасност. Фреди, от друга страна, благодарение на здравословно спиртосания си организъм, усвоил ястието прекрасно и още на другата сутрин бил кукуряк.

— Никога не съм чувала по-отблъскваща история.

— По-поучителна, искаш да кажеш. Ако зависеше от мен, щях да накарам да я изпишат със златни букви над прага на всяко училище и колеж в кралството, като предупреждение към подрастващите. Но както и да е, скъпа, мога ли да знам къде се губиш цяла сутрин? Очаквах да те видя по-рано.

— Основно разговарях с моето безценно агънце Рони. Той замина към гарата преди около половин час.

— А, да, нали се канеше да ходи на сватбата на Джордж Фиш. Бих могъл да ти разкажа чудесна история за бащата на Джордж, стария епископ.

— Ако е като тази за стария Фреди Потс, по-добре да не я чувам. Та след това отидох да търся лорд Емсуърт, защото обещах на Рони да му говоря за прасета, но като видях, че и лейди Констанс е с него, заобиколих отдалеч. А после тръгнах за насам и ви открих заедно. Стори ми се, че обсъждахте доста оживено някаква тема.

Достопочтеният Галахад се изкиска.

— На Кларънс съвсем са му се разтреперили мартинките, горкото момче. Заради оная негова свиня. Сега му е щукнало, че Парслоу замисля да й погоди номер или да я отвлече.

Сю се озърна предпазливо наоколо.

— Предполагам, знаеш кой я открадна първия път, нали, Гали?

— Бакстър, кой друг. Животното беше открито в неговата каравана.

— Рони го направи.

— Какво! — Това бе ново за Галахад. — Онзи млад Фиш?

Сю опъна енергично кичура коса.

— Забранявам ти да го наричаш „онзи млад Фиш“^[2].

— Съжалявам. Но защо, за Бога, му е притрябвало да я краде?

— След това щеше да се престори, че я е открил, и да я върне. Така щеше да спечели признателността на лорд Емсуърт, нали

разбираш?

— Не ми казвай, че тая дървена глава е имала достатъчно пипе, за да роди подобен план! — възкликна Галахад, сразен.

— Няма да търпя да наричаш моя мил Рони „дървена глава“. Той е много умен. При все това трябва да призная, че според собствените му думи е заимствал идеята от теб.

— От мен?

— Твърди, че ти си му разказал как веднъж си крал свиня.

— Това е вярно — призна Достопочтеният. — Двамата с Пъфи Бенгър задигнахме свинята на стария Уивънхоу в нощта на бала в Хамър Ийстън през деветдесет и пета. Пъгнахме я в спалнята на Плъг Башъм. Така и не разбрах как е протекла срещата между нея и Плъг. Дано са намерили общ език. Помня обаче, че самият Уивънхоу буквално се пукаше по шевовете от яд. В това отношение беше същински Кларънс. Боготвореше своето добиче.

— Какво кара лорд Емсуърт да мисли, че сър Грегъри крои шапка на Императрицата?

— Както разбирам, Кони е склонила да наеме неговия племенник за секретар на Кларънс и той подозира, че става дума за задкулисен заговор. Същото подозирам и аз. Но вътрешно съм убеден, както и казах на Кларънс, че в случая Парслоу използва младия Монти Бодкин единствено за параван.

— Монти Бодкин!

— Това е племенникът. И доколкото си го спомням, младеж като него никога не би...

— О, Гали! — проплака Сю.

— А?

— Монти Бодкин пристига тук? — Очите на Сю бяха разширени в безсилна тревога. — О, Гали, каква ужасна каша!

Ах, знаех си, че нещо ще се случи. Тъкмо казвах на Рони, че от няколко дни имам предчувствие.

— Мило дете, какво става с теб? Какво лошо има в това, че младият Бодкин ще дойде тук?

— Та аз бях сгодена за него! — отвърна Сю.

Достопочтеният Галахад остана с впечатлението, че напредващата възраст и относително спокойният ритъм на живот напоследък са притъпили едновременната му остра като бръснач схватливост. Лицето на Сю бе пребледняло като восък, красивите ѝ очи бяха забулени от тревога и смут, а той все тъй не успяваше да вдене за какво става въпрос.

— Така ли? — запита. — И кога беше това?

— Преди две години... Две и половина... Три... Вече не помня. Във всеки случай, преди да срещна Рони. Но има ли значение? Казвам ти, че бях сгодена за него.

Галахад продължаваше да пребивава в мъгла.

— И какво от това? За какво е всичкото това вълнение? Защо мисълта, че ще го видиш отново, трябва да те разстройва? Или ще кажеш, болезнени асоциации? Неловкост? Нежелание да пробуждаш разкъсващи спомени в душата на младежа?

— Разбира се, че не. Нищо подобно. Проблемът е в Рони. Той е толкова ревнив. Ти поне го познаваш.

Достопочтеният започваше да стопля.

— И не може да стори нищо, миличкият — продължи Сю. — Просто не зависи от него. Измъчва се и от най-дребните неща. Представяш ли си какво ще стане, когато Монти се появи? Какъвто е бърбърив, ще вземе да прелива от топли чувства, да пуска мехури и да плещи за доброто старо време. „Спомняш ли си, Сю...“ „Сладката ми Сю, нали не си забравила...“ Майко мила, бедният Рони ще издивее.

Достопочтеният кимна.

— Разбирам какво имаш предвид. Носталгичният мотив действително е смущаващ.

— Ами представи си само, че колкото и да се мъчи да го прикрива, Рони ме ревнува дори от Пилбийм!

Галахад кимна повторно. Едно сериозно кимване. Той напълно осъзнаваше, че мъж, способен на подобни чувства спрямо собственика на бюро за разследвания „Аргус“, не е мъжът, на когото може с лека ръка да се представят бивши годеници с външността на Монти Бодкин.

— Трябва да отделим на въпроса малко по-задълбочено внимание — рече замислено той. — Какво ще кажеш да приемеш твърда линия и да посъветваш Рони да си подвива опашката и да спре да се прави на глупак в случай, че вземе да вдига пара?

— Но ти нищо не разбираш — простена Сю. — Той изобщо няма да вдига пара. Рони не е такъв. Той просто ще се напуши, ще стане хладен и учтив и ще се самоизтезава с оная кошмарна дървена физиономия, на която са го научили в Итън^[3] и Кеймбридж. Тогава не бих могла да сторя нищо, за да го върна в нормално състояние.

Достопочтеният бе осенен от внезапна идея.

— Слушай, ти наистина ли си сигурна, че обичаш тоя млад Фиш?

— Бих искала да престанеш...

— Извинявай, забравих. И все пак, сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. И преди съм ти казвала, че за мен не съществува друг на света освен него. Вероятно се питаш как е станало тъй, че съм се сгодила за Монти? Сега, като погледна назад, и аз самата не знам. Той беше голям сладур, пък и когато си на седемнайсет, се чувстваш толкова поласкана, че някой иска да се ожени за теб. И просто не си в състояние да му откажеш. Всичко продължи само две-три седмици и, естествено, в крайна сметка не излезе нищо. Но Рони веднага ще си въобрази, че това е бил един от най-големите романи в историята на човечеството. Ще провеси нос, ще се поболее от съмнения дали все още не чезна по Монти и всичко ще пропадне. Той е същинско дете, щом опре до тези неща.

— А според теб можем да сме напълно сигурни, че Монти ще се изпусне, така ли?

— Сто на сто, каквото е дрънкало.

— Даа, такъв си го спомням и аз. Има образи, на които винаги можеш да разчиташ, че ще кажат точно каквото не трябва. Подсеца ме за един мой познат от младини на име Багшот. Боко Багшот, тъй му викахме. Отишъл веднъж с момиче на ресторант и тъкмо привършвали с вечерята, когато някакъв възрастен господин нахлул в салона и взел да тресе юмрук пред лицето на Боко. Тогава нашият герой се изправил с галантен жест и рекъл: „Не бива да храните опасения, сър. Аз съм почтен мъж. Обещавам да се оженя за вашата дъщеря.“ — „Дъщеря? — отвърнал старецът, запенвайки се леко край устата. — По дяволите, та това е жена ми.“ Подозирам, че на Боко му се е наложило да бъде крайно тактичен, за да се измъкне от положението.

Той се умълча, заяпан вгълбено през монокъла си в един паяк, който изпълняваше циркови номера върху надвисналата наблиз

клонка.

— Но нашият случай, естествено, е елементарен.

— Елементарен!

— Не създава никакви затруднения, стига човек да му посвети за миг цялото си внимание. Рони се връща от онази сватба чак утре вечер, и то късно. Следователно ти трябва, още щом пукне зората, да отскочиш до Лондон и да разясниш на младия Монти как стоят нещата. Кажу му, че когато дойде тук, трябва да се държи с теб като с напълно непозната. Бъди категорична. Спомени му за печалния недостатък на Рони. Набий му добре в чайника, че цялото ти щастие зависи от това да се преструва, че никога по-рано не те е виждал, и мисля, че няма да имаш никакви главоболия. Не бих нарекъл Монти Бодкин особено схватлив, но вярвам, че ще се справи с една такава задача, особено ако му разясниш пределно ясно какво се иска от него.

Сю си пое дълбоко дъх.

— Гали, миличък, ти си невероятен.

— Е, опитен може би — редактира я скромно Достопочтеният.

— Но дали ще може да се осъществи? Имам предвид влаковете...

— Няма проблеми. Този в осем и петдесет от Маркет Бландингс те стоварва в Лондон около обяд. Докъм два и половина приключваш с инструктажа на Бодкин. За насам има влак в два и четирийсет и пет, който пристига тук малко преди седем. Хващаш таксито от гарата, слизаш по средата на алеята, за да не те видят, и извървяваш останалото разстояние пеш. Прибираш се в стаята си и разполагаш с още цял час да се преоблечеш за вечеря, като никой дори не подозира къде си била. Всъщност нещата се уреждат дори още по-добре — сега се сещам за думите на Кони, че за утре се организира прием, тъй че няма да ти се наложи да се появиш долу преди девет.

— Ами обядът? Няма ли да се учудят къде съм, ако не се мярна за обяд?

— Кони ще обядва навън, а не вярвам да се опасяваш, че Кларънс би забелязал отсъствието ти. Не, единственият уязвим пункт е дали ще успееш да откриеш Монти. Знаеш ли му адреса?

— Той положително ще бъде в „Търтеите“.

— Тогава всичко е наред. Не мога да си обясня защо изобщо се тревожиш от такива неща, когато имаш зад гърба си мен. Но жалко,

наистина, за младия Рони. Тази негова невменяема склонност да те ревнува. Би трябвало досега да е разбрал, че го обичаш, макар един Господ да знае защо.

— Аз знам защо.

— Аз пък не. Момчето е тъпо магаре.

— Не е тъпо магаре!

— Скъпо дете — заяви Достопочтеният с нетърпящ възражение тон, — ако един мъж, който не е наясно, че може да ти вярва, не е тъпо магаре, то тогава какво магаре е той?

---

[1] Курортен град във френските Алпи, разположен близо до Кан и Ница. — Б.пр. ↑

[2] Fish (англ.) — риба, също иронично — „балък“, „балама“. — Б.пр. ↑

[3] Едно от деветте най-стари (основано през 1440 г.), най-скъпи и най-престижни средни мъжки училища за привилегированите класи на Англия. — Б.пр. ↑

5.

Сю не бе сгрешила в предположението, че именно в „Търтеите“ ще открие бившия си годеник. Тя телефонира там от гара Падингтън малко след пладне на другия ден и бе тутакси възнаградена от серия пронизителни хиенични джавкания от отсрещния край на жицата. От тях можа да си състави мнението, че нейният глас, този мил спомен от скъпото, незабравимо минало, е сладка музика за ушите на Монти Бодкин. Те ѝ даваха да разбере, че нищо не би могло да му достави по-голяма наслада след две години тежка разлъка от един разговор с онази, която е скътал надълбоко в сърцето си. Следвайки предложението му, Сю се качи в едно такси и сега седеше срещу него на малка маса в ресторанта на хотел „Баркли“, гледаше го и се поздравяваше за мъдрото решение да уреди тази среща. През визора ѝ се извисяваше един Монти Бодкин, който, неподготвен за ролята, която му бе отредена да изиграе в замъка Бландингс, без капка съмнение би се стоварил върху изострената чувствителност на бедничкия Рони като едрокалибрен, но ситношрапнелен снаряд. По време на встъпителните коктейли и ордьовъра от пушена съомга той бе същински несекващ пенлив поток от „а спомняш ли си“ и „никога няма да забравя“.

По тази причина Сю проумя колко нелек ще се окаже напънът ѝ да разясни на този бълващ чувства стар приятел, че при пристигането си в замъка Бландингс ще трябва да гледа на доброто старо време като на прочетена, затворена, залята с бензин и изгорена книга, а на самата нея — като на напълно и тотално непозната. При все това, когато превъзходната пъстърва по провансалски всели в него внезапно благоговейно мълчание и ѝ даде възможност най-сетне да му изложи вкратце състоянието на нещата, тя с изненада и задоволство заключи от поредицата разбиращи кимвания, че той несъмнено съумява интелигентно да следи мисълта ѝ.

Монти довърши пъстървата си и изпълни едно последно кимване, издаващо съвършено овладяване на материята.

— Мило момиче — рече успокояващо той, — повече думи са напълно излишни. Аз прекрасно осъзнавам положението. Всъщност, ако трябва да бъдем точни, Хюго Кармъди вече ме подкова по въпроса.

— Ти си се видял с Хюго?

— Срегнахме се в клуба и той ме предупреди за Рони. Всичко е под пълен контрол. Аз бездруго възнамерявах, щом пристигна в Бландингс, да се отнасям към теб с хладна вежливост.

— Но тогава изобщо не е било нужно да идвам!

— Не бих казал. Щом Рони толкова се впряга и от най-безобидния повод, никакви предпазни мерки не са излишни. Дори хладната учтивост би могла да го изкара от релси.

Сю обмисли думите му.

— Това е вярно — потвърди.

— По-добре да бъдем напълно непознати.

— Да. — Тя смръщи леко чело. — Макар че всичко това е крайно неприятно.

— Не се притеснявай, все някак ще го понеса.

— Нямах предвид теб. Прилошава ми, като си помисля, че по този начин мамя Рони.

— Ще трябва да свикнеш. Това е тайната на безоблачния и щастлив семеен живот. Аз пък реших, че говориш за това каква инквизиция ще бъде да си кимнем хладно един на друг, когато ни представят, а после да се избягваме като прокажени. Адски тъпо, не смяташ ли? Все пак навремето бяхме толкова близки... Може ли човек просто ей тъй да забрави ония щастливи дни?

— Аз мога. И ти ще трябва да се помъчиш. За Бога, Монти, хайде да избегнем онова, което Гали нарича носталгичен мотив.

— Да, да. Разбира се, няма проблеми.

— Хич не ми се ще Рони да пощръклее.

— В никакъв случай.

— Е, тогава на всяка цена внимавай как ще се държиш.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Благодаря ти, Монти, миличък... Какво има? — попита Сю, тъй като събеседникът ѝ бе подрипнал като ужилен.

Келнерът донесе сребърно блюдо и сне похлупака с жест на фокусник, който вади заек от цилиндъра си. Монти инспектира съдържанието с подobaваща сериозност.

— Не, нищо — отвърна, когато келнерът се отдалечи. — Просто това „Монти, миличък“ ми напомни за доброто старо време.

— Господи, престани с това добро старо време!

— О, да. Да, разбира се. Ще престана. Но все пак сега си давам сметка колко странно нещо е животът, който каквото ще да казва. От истината не можеш да избягаш.

— Сигурно си прав.

— Вземи един простичък пример. Седим си ние двамата тук на тази маса и си обядваме най-спокойно точно както в доброто старо време. А всъщност ти само обмисляш как да се бракосъчетаеш с Рони Фиш, докато аз от сърце и душа копнея да коленича пред олтара с Гъртруд Бътруик.

— Какво!

— Бътруик. Бъ като бълха, тъ като трътка...

— Да, да, чух. Но да не искаш да кажеш, че и ти си сгоден?

— Ами и да, и не. Не съвсем. И не съвсем не. Аз съм, тъй да се каже, в изпитателен срок.

— Значи не е взела решение?

— О, взела го е, и още как. О, да, да, да, няма никакъв спор за решението на моята мила, безценна Гъртруд, Бог я благослови. Тя разцъфва като майска роза, щом ме види. Но положението е невероятно заплетено.

— В какъв смисъл?

— В такъв, че на пътя на истинската любов лежи препятствие. Едно изключително голямо, чепато препятствие в лицето на трижди проклетия й баща Дж. Г. Бътруик от „Бътруик, Прайс и Манделбаум, фирма за внос и износ“.

Той преглътна с много чувство един печен картоф. Сю бе трогната. Тя изпитваше силна привързаност към този млад мъж, макар никога да не бе спряла да се поздравява за далновидността, която бе проявила, разваляйки годежа си с него.

— О, Монти, толкова съжалявам. Бедничкият ми! Той не те ли харесва?

Монти претегли въпроса.

— Как да ти кажа, не бих твърдял точно това. При два отделни случая ми е казал „добро утро“, а веднъж, помня, че беше около Коледа, определено останах с впечатлението, че беше на косъм да ме

почерпи с пура. Но той е особен чешит. По всичко личи, че годините, прекарани във внос и износ, са изкривили мисленето му дотам, че по някаква непонятна за мен причина ме възприема като мелез между прохода и нехранимайко. Първото нещо, което стори, когато се явих да поискам неговата благословия за брака с щерка му, бе да ме попита как си изкарвам прехраната.

— Трябва да си се почувствал като в небрано лозе.

— Небрано от години. А още по-лошо стана, когато намери за уместно да добави, че ако не си намеря някаква работа и не я задържа в продължение на година, за да му докажа, че не съм прохода, мога да забравя за сватбените камбани.

— Бедното ми агънце. Какъв ужас!

— Не ми говори! Аз зяпнах. Олюлях се. Не можех да повярвам, че дядката говори сериозно. А когато разбрах, че не се шегува, отърчах при Гъртруд и ѝ рекох начаса да си грабва шапката и да идва с мен да сключим граждански брак. Със същия успех можех да се опитвам да съборя с глава Уестминстърското абатство. Оказа се, Сю, че тя е едно от ония старомодни момичета, които дори и насън не биха си помислили да разочароват татенцето. Порядъчната средна класа, крепкият гръбнак на Англия и прочие. Та след като номерът с приставането не мина, не ми оставаше нищо друго, освен да се примиря с налудничавата идея на тоя човек. С помощта на чичо Грегъри успях да си уредя топло местенце на завет в издателска къща „Мамут“ в качеството на помощник-редактор на вестник „Весели звънчета“. Щях да съм там и сега, ако бях успял да запазя мястото. Но моят шеф, подлецът, взе, че излезе в отпуска, като стовари цялата работа на плещите ми. И преди два дни, в добронамерен напън да пооживя малко проклетото вестниче, взех, че направих изцепка в рубриката „чичо Уогли“. Като резултат ми биха шута и сега трябва да започвам всичко отначало в Бландингс.

— Ясно. Аз пък си блъсках главата за какъв дявол ти е щукнало да секретарстваш на лорд Емсуърт. Уплаших се да не би да си пропилял всичките пари.

— О, не. Парите ми са непокътнати. Но каква полза от тях? — зададе Монти философски въпрос, като разпери ръка в драматичен жест, удари един келнер в гърдите и рече: „Пардон!“ — Какво са

парите всъщност? Мираж, ето какво. Плод от Мъртво море^[1]. Защото те не ме приближават нито на крачка до моята Гъртруд.

— Тя заслужава ли мъките ти?

— Тя е ангел, Сю. По този въпрос две мнения няма. Същински, безспорен ангел.

— Е, искрено се надявам всичко между вас да се уреди, Монти, съкровище.

— Благодаря ти, момичето ми.

— И се радвам, че не си тъгувал по мен. Имаше моменти, когато се чувствах виновна.

— О, за тъгуване тъгувах, и то напористо. Но нали знаеш как става. Човек се окопитва, започва да вижда нови лица. Как мислиш, Сю — загърчи се неспокойно Монти, — все пак би трябвало да успея да задържа тая секретарска работа в продължение на една година. Нали хората не си уволняват секретарите за щяло и нещяло?

— Щом Хюго се справяше с нея, не виждам защо и ти да не успееш. Как си с прасетата?

— Кои прасета?

— Лорд Емсуърт...

— А, да, разбира се, сетих се. Хюго ми спомена, че старецът е на свинска вълна. Значи да разбирам, че твоят съвет е да се лепна за неговата свиня, Не-знам-си-кое на Бландингс, и да не пропусна с дума и жест да спечеля нейното благоразположение? Е, благодаря за напътствието. Ще го нося като обеца на ухото си. — Той се разля в умилена усмивка през масата и стигна дори дотам да вземе ръката ѝ в своята. — Ти ми върна бодростта на иначе неувяхващия ми дух, скъпа Сю. Винаги си го правила. Притежаваш един от ония слънчеви характери, които виждат светлата страна на нещата и никога не пропускат да зърнат птичката на щастието. Както казваш, щом Хюго е съумял да се закрепил на службата, то какво остава за мъж с моите способности, още повече, ако демонстрирам изявена свинска наклонност? Предвкусявам една приятна и успешна година, увенчана със сватбен звън. А дотогава ти, както разбирам, вече ще си улегнала семейна жена. Кога се очертава съвместното ви плаване с Рони?

— Веднага щом лорд Емсуърт освободи наследството му. Той иска да се включи като партньор в автомобилния бизнес.

— Някаква опозиция от страна на семейството?

— Ами не съм убедена, че лейди Констанс е във възторг от набелязаното бракосъчетание.

— Да не би случайно да се е подразбрало, че си мятала крака във вариете?

— Имаше такъв момент.

— Е, това обяснява нещата. Но тя стиска зъби, предполагам?

— Изглежда, общо взето, примирена.

— Тогава няма проблеми.

— Може да си прав. И все пак... Монти, имал ли си някога усещането, че предстои да се случи нещо неприятно?

— Да, преди два дни, когато моят лорд Тилбъри ме сграбчи едновременно за яката и дъното на панталоните, преди да ме изрита навън.

— Аз го изпитвам непрестанно. Споделих го с Рони, а той ми заръча да не се депресирам.

— Рони е произнесъл такава дума от раз?

— Монти, какво представлява всъщност майка му?

Той потърка брадичката си.

— Още ли не си се срещала с нея?

— Не. Тя е на почивка в Биариц.

— Но се кани да се връща?

— Така се чува.

— Да пукна дано. Мога да си я представя как ще фучи. Да пукна дано!

— Престани най-сетне да пукаш. Настръхвам, като те слушам. Толкова ли е ужасна?

Монти потърка дясната си скула.

— Как да ти кажа. Много хора биха я нарекли ведро душа.

— И Рони ме убеждава в същото.

— Ловджийския тип. Ботуши и ездачни бричове. И камшик. Прями обноски, широка усмивка за всекиго и безплатна гощавка по Коледа за заслужилото селячество. Но все пак, не знам. Не съм толкова сигурен. Едно мога да ти кажа: като момче се боях от нея повече, отколкото от лейди Констанс.

— Защо? — впечатли се Сю.

— Тук вече ме хвана натясно. Боях се и толкова. Но хайде, не ме карай повече да ти вгорчавам живота. Кой знае, може пък в този

момент тя да седи на пианото и да репетира сватбения марш. А сега не че искам да те припирам, но времето малко напредна. Влакът ми тръгва в два и четирийсет и пет...

— Какво?

— В два и четирийсет и пет — тутуу!

— Да не би да заминаваш за Бландингс днес... с този влак?

— Точно така.

— Но аз също се връщам с него.

— Чудесно, значи ще си правим компания.

— Ама ние не бива да пътуваме заедно.

— Че защо? Никой няма да ни види, а стигнем ли веднъж, можем да се правим на непознати до посиняване. Сладка разговорка до Маркет Бландингс и хладна сдържаност от там нататък — това е програмата в моите очи. Глупаво е да се престараваме с тази конспирация.

Сю, премисляйки нещата, бе склонна да се съгласи с него. Тя вече бе изтърпяла едно самотно пътуване за този ден и нямаше нищо против да си побъбри на връщане.

— А ако си въобразяваш, скъпа Сюзан — възропта Монти, който, макар и кавалер до мозъка на костите си, умееше да отстоява своите права, — че ще се съглася да изчакам и да се кача на нещо, което спира и пухти на всяка керемиде, то дълбоко се лъжеш. Дори и с експреса пътуването трае четири часа. Затова сега само ще отскочим да си прибера нещата...

— И ще изпуснем влака. Не, благодаря. Не мога да си позволя никакви рискове. Ще се видим на гарата.

— Твоя воля — отвърна великодушно Монти. — Мислех си само, че ако дойдеш до апартамента ми, бих могъл да ти покажа шестнайсет фотографии на Гъртруд.

— Ще ми ги опишеш една по една по време на пътуването.

— Тъй да бъде — съгласи се Монти. — Келнер, сметката!

Стрелките на големия часовник на гара Падингтън сочеха два и четирийсет, когато лейди Джулия Фиш си запробива път през навалищата на перона. Придвижването ѝ се отличаваше с немалка забележителност поради факта, че край нея кръжаха като спътници

около слънце нейната камериерка, двама носачи и едно момче, което бе останало с погрешното впечатление, че в нейно лице е намерило клиент за своите портокали и шоколад с лешници.

Самата тя се отнасяше към царящата край нея суматоха с обичайното си добродушно презрение. Там, където другите търчаха, лейди Джулия шестваше величествено. Тя спокойно позволи на единия носач да разтвори пред нея вратата на празно купе, а на другия — да внесе вътре нейния багаж, вестниците, романите и списанията ѝ. Сетне освободи камериерката, плати на носачите и като се настани в ъгловото място, се зае снизходително да наблюдава кипящата навън суетня.

Церемонията около потеглянето на експреса от два и четирийсет и пет достигаше истерично кресчендо. Носачи се мятаха нагоре-надолу. Кондуктори крещяха колкото им глас държи и размахваха зелени знаменца. Перонът ехтеше от паническите стъпки на закъснели пасажери. И тъкмо когато влакът бе потръпнал от първия до последния буфер и бе започнал да се изнизва от гарата, вратата на купето рязко се отвори и нещо, което имаше шест дълги крака, се препъна в нея и се стовари върху отсрещната седалка. Това бе запотен млад мъж от типа на вятърничавите лондонски контета, чието лице, макар и сгърчено, не бе сгърчено чак дотам, че тя да не може да разпознае в него онзи Монтегю Бодкин, който навремето бе чест гост в дома на предците ѝ.

Монти бе разчел времето си зле. След петнайсет минути търсене на изгубената си табакера и още толкова, прекарани в непредвидено задръстване на Прейд Стрийт, той бе постигнал тази впечатляваща поява единствено в резултат на спринт по продължение на целия перон със скорост, каквато не бе отбелязвал от университетските си дни насам.

Но макар и задъхан и прегрял, той си оставаше безупречен кавалер, съзнаващ, че когато току-що си ожулил кожата на представителка на отсрещния пол, то следва да ѝ поднесеш извинения.

— Не се притеснявайте, господин Бодкин — рече лейди Джулия, след като те бяха поднесени. — Съжалявам, задето ви се изпречих на пътя.

— Ъ! — Монти подскочи конвулсивно. — Божичко! — възкликна в следващия миг. Искам да кажа... ъ... здравейте, лейди Джулия!

— Здравейте, господин Бодкин.

— Пфу! — изпуфтя Монти, като попиваше трескаво челото си с носна кърпичка, чийто цвят пасваше тъй идеално на чорапите и вратовръзката му.

Неговият смут не бе причинен изцяло — всъщност дори почти никак — от мисълта, че е свалил два или три сантиметра кожа от тази издънка на древен аристократичен род. Това несъмнено бе прискърбен факт, но друго терзаеше възпаления му мозък, а именно, че Сю, която предполагаемо се намираше в същия влак и най-вероятно бе забелязала стремителното му придвижване по перона, щеше всеки миг да дойде да се увери, че всичко е наред. И той чувстваше, че появата ѝ ще породии ситуация, за чието овладяване ще да са нужни цялата му находчивост и такт.

— Каква случайност да се натъкна точно на вас — рече отчаяно.

— Не се натъкнахте, а ме прегазихте, ако трябва да бъдем точни.

Почувствах се като индус, попаднал под колесницата на Джагърнот^[2].
Закъде сте се запътили, господин Бодкин?

— А? О, за Маркет Бландингс.

— Възнамерявате да отседнете при чичо си в Мачингъм?

— Какво? Не, не. Целта ми е замъкът Бландингс. Лорд Емсуърт ме нае за свой секретар.

— Колко странно. Мислех, че работите в издателска къща „Мамут“.

— Подадох си оставката.

— Подали сте си оставката?

— Да — твърдо настоя на своето Монти. Той не бе готов да разкрие поражението си пред тази жена.

— И какво ви накара да го сторите?

— Ами какво ли не. Положението бе крайно заплетено.

— Виж ти! — провлачи лейди Джулия.

Монти реши да промени темата.

— Чувам, че в Бландингс всичко си било съвсем както преди.

— Кой ви го каза?

— Един познат на име Кармъди, който е заемал секретарското място преди мен.

— Той трябва да е рядко ненаблюдателен. Значи не ви спомена, че там е имало земетръс, наводнение, пожар, вулканично изригване и

обществен катаклизъм?

— Тоест... в какъв смисъл?

— Съберете кураж за онова, което ще чуете, господин Бодкин. Рони се намира в Бландингс и с него има едно момиче от вариете, по фамилия Браун, за което той си въобразява, че ще се жени.

След кратко колебание относно най-благоразумната линия на поведение Монти се спря на възмутения потрес.

— Не може да бъде!

— Да, да, уверявам ви.

— От вариете?

— На име Сю Браун. Случайно да я познавате?

— Аз? Не! Ни най-малко. Не, не.

— Допуснах, че може да сте я виждали. — Лейди Джулия се загледа в прелитащите край прозореца поля. — Крайно мъчително за един родител. Не намирате ли, господин Бодкин?

— О, без съмнение.

— И все пак предполагам, че би могло да бъде и по-зле. В това просто име се долавя един твърде утешителен звън. Все пак Сю Браун не звучи като момиче, което би завело дело за неспазено обещание за женитба, когато всичко приключи.

— Приключи?!

— Ами да, представете си, че беше например Сюзан де Брюн.

— Но... въ... да не смятате да развалите годежа?

— Естествено, как иначе. Виждате ми се нещо обезпокоен. Или това е радост?

— Не... аз... въ... Просто ми хрумна, че може да се окаже трудничко. Нали знаете, Рони не отстъпва току-тъй, щом си науми нещо.

— Наследил го е от майка си — гордо изрече лейди Джулия.

И в тишината, последвала тази забележка, в купето влезе Сю.

В мига на нейната поява Монти зяпаше навън през прозореца, а лейди Джулия се бе отпуснала назад с отсъстващ вид. Следователно нямаше нищо, което да издава каквато и да било връзка помежду им, и Сю тъкмо се канеше да отправи към своя стар приятел духовит поздрав за неговите способности като спринтьор, когато звукът от

отварящата се врата го накара да се обърне. И взорът, който тя срещна в неговите очи, бе тъй безмерно хладен и отчужден, че я накара да се свлече замаяно върху седалката, изпълнена с усещанията на човек, който по време на разходка в ясен пролетен ден внезапно се е блъснал в тухлена стена.

Просветлението впрочем не закъсня. Монти бе младеж, който не оставяше нищо на случайността.

— Колко свежа и зелена изглежда природата, лейди Джулия — отбеляза той гръмогласно. — Нали, лейди Джулия?

Събеседницата му хвърли един поглед навън.

— Наистина, особено като се има предвид от колко време не е валяло.

— Рони сигурно много ѝ се радва в Бландингс, не мислите ли, лейди Джулия?

— Моля?

— Казвам — поясни Монти, разчленявайки внимателно думите си, — че на вашия син Рони трябва много да му допада свежестта на природата в замъка Бландингс. Винаги е обичал зеленината — допълни той и след още един смразяващ поглед към Сю се облегна назад със звука на спихнал балон.

Настъпи пауза. Напънът на Монти не бе отишъл нахалост. През дребното тяло на Сю премина електрически заряд. Сърцето ѝ заудря бясно в гърдите.

— Извинете — промълви немощно тя, — вие ли сте лейди Джулия Фиш?

— Да, аз.

— Името ми е Сю Браун — каза Сю, съжалявайки, че не може да постигне интонация, малко по-внушителна от тази на млада, силно изплашена мишка.

— Виж ти, виж ти! — не спираше да се диви лейди Джулия. — Представете си само какво съвпадение, господин Бодкин.

— О, да. Невероятно.

— Ние тъкмо говорехме за вас, госпожице Браун.

Сю кимна безмълвно.

— Тъй значи, губя един син и печеля една дъщеря и тази дъщеря сте вие, така ли?

Сю продължи да кима, което по личното мнение на Монти бе малко прекалено. Сега, чувстваше младежът, редно бе тя да каже нещо. Нещо находчиво и духовито, като например... е, той не можеше да импровизира на мига, но във всеки случай нещо находчиво и духовито.

— Да — продължи лейди Джулия, — сега вече ви познах. Рони ми беше изпратил ваша снимка. Намерих я за очарователна. Е, елате насам, разкажете ми всичко за себе си. Ей сегичка ще се отървем от господин Бодкин... Впрочем вие не се познавате, нали?

— В никакъв случай — обади се припряно Монти. — Разбира се, че не. Ни най-малко. Изобщо. За пръв път я виждам.

— Не говорете с такъв тон на ужас и презрение, господин Бодкин. Сигурна съм, че госпожица Браун е много мило момиче, напълно достойно за вашата компания. Така или иначе, сега ще ви запознаем. Господин Бодкин, госпожица Браун.

— Приятно ми е — представи се сковано Монти.

— Приятно ми е — отвърна надменно Сю.

— Господин Бодкин идва в замъка Бландингс като секретар на моя брат.

— Да не повярваш! — рече Сю.

— А сега защо не излезете в коридора да погледате зелената природа, господин Бодкин? Ние с госпожица Браун имаме да си поприказваме за туй-онуй.

— Ще взема да изпуша една цигара — каза Монти, вдъхновен.

— Изпушете две цигари — отвърна лейди Джулия.

Монти Бодкин седеше в пушалнята, напълно доволен от себе си. Не тъй отдавна положението устремно се носеше към бездната и единствено умен и обигран мъж можеше да го спаси, но той се бе справил блестящо. Още половин секунда, и бедната малка Сю щеше да сгази лука. Той, както казахме, бе доволен от себе си, но също така бе доволен и от нея. Тя бе проявила безупречна схватливост. Имаше миг, в който младежът се бе изплашил, че подлага женския разсъдък, известен като далеч по-немоощен от този на мъжа, на прекомерно тежко изпитание. Но всичко се размина благополучно. Добрата стара Сю бе разгадала неговите завоалирани намеци и всичко си дойде на мястото.

Той притвори уталожено очи и се унесе в отмаряща дрямка.

Около половин час по-късно от нея го извадиха нечий стъпки; и като премигна веднъж-дваж, колкото да схване къде се намира, осъзна, че пред него е застанала Сю.

— Охо! Събеседването да не е приключило?

Тя кимна и седна до него. Лицето ѝ бе сериозно като на озадачено дете. Монти намери, че това я прави невероятно красива, и за миг го бодна жалостив копнеж по един друг, безвъзвратно изгубен развой на събитията. Но после мисълта за Гъртруд Бътъруик му върна прежната сила.

— Е, какво ще кажеш, доста добре изиграх номера с хладната резервираност, нали?

— О, да.

— А видя ли само как овладях напеченото положение и ти подсказах откъде духа вятърът? Бях невероятен! Фантастичен!

— О, да.

— Какво значи „О, да“? Изпълнението беше гениално. — Той я погледна малко напрегнато. — Виждаш ми се нещо кисела. Добре ли мина събеседването?

— О, да.

— Стига с това „О, да“. Кажете какво стана.

— Ами поговорихме си.

— Разбира се, че сте си поговорили, магаре такава. За какво именно?

— Разказах ѝ за себе си... и за туй-онуй, нали разбираш.

— А тя не се държа дружелюбно, доколкото разбирам.

Сю помисли, хапейки устна.

— Напротив, беше много мила.

— Сещам се — язвителна и саркастична.

— Не, държа се съвсем човешки. Дори доста се смя и... изобщо беше точно както ти я описа. Обноски и широка усмивка. Но...

— Но си усетила кадифената ръка под желязната ръкавица? Не, по дяволите, май не беше точно така — рече Монти, присвивайки съсредоточено вежди. — Наопаки, ако не се лъжа. Останала си с впечатлението, че само чака да си обърнеш гърба, за да забие нож в него.

— Донякъде. Имаше нещо в очите ѝ... Тя просто не се усмихваше с тях. Разбира се, може и да греша.

Монти не бе на същото мнение. Той запали цигара и изпусна замислена струя дим.

— Не бих искал да те огорчавам, Сю, но смятам, че не грешиш. Като приятел държа да ти кажа, че секунда преди да се появиш, тя ми казваше, че ще стори всичко, само и само да сложи прът в колелата на годежа ви.

— Така ли?

— Разбира се — побърза да я успокои Монти, — със същия успех би могла да гони вятъра. Малко хора държат на своето упорито от Рони. Но че тя няма да жали сили, не се съмнявай. Костеливи орехи са тия жени от Бландингс. Чудно как са се извъдили такива усойници. Докато погледни мъжете. Старият Емсуърт... Гали... Фреди... но ти май не познаваш Фреди. Всички до един са чудесни образи. А насреща им имаш оная ми ти Джулия, сестра й Констанс и още цял наниз, една от друга по-смъртоносни. Когато опознаеш по-добре семейството, ще разбереш, че има дузини лели, за които дори не си и чувала, разпръснати надлъж и нашир из цяла Англия, и всяка от тях е виден таласъм в рамките на конкретното графство. Това е нещо като семейно проклетие. И все пак, както ти казах, Рони е момче на място. И дяволът не би могъл да го разубеди да отведе пред олтара избраницата на своето сърце.

— Да — отвърна замечтано Сю.

— А сега, ако ме извиниш за предложението, няма ли да е най-добре да си вдигнеш гълъбите оттук? Представи си, че й хрумне да се довлече насам и ни завари потънали в задушевен разговор?

— Хич не бях и помислила за това.

— Винаги мисли за всичко — настави я бащински Монти.

Сетне затвори отново очи. Влакът приспивно тракаше къмто Маркет Бландингс.

---

[1] Според библейското предание край град Содом, разположен недалеч от Мъртво море, растели красиви ябълки, които при едно докосване се превръщали в пепел и дим. — Б.пр. ↑

[2] Тежка, разкошно украсена колесница, върху която по време на празненствата в индийския град Пури се превозва изображението на бог Вишну. — Б.пр. ↑

6.

Близо час след пристигането на експреса от два и четирийсет и пет един по-бавен и по-невзрачен влак допълзя и се разтовари от Роналд Фиш на перона на малката гара на Маркет Бландингс. Празненствата, свързани със сватбата на братовчед му Джордж, и сложността на едно железопътно пътуване през сърцето на Англия се бяха съюзили, за да възпрепятстват по-раншното му завръщане.

Той бе уморен, но щастлив. Прочувствената жар, сгряваща всеки влюбен млад мъж, наблюдавал доброжелателно как други се бракосъчетават, продължаваше да тлее в гърдите му. Добре известният Менделсонов марш все още бе на устните му и когато седна в таксито, само с голямо усилие се удържа да не каже на шофьора: „Ти, Робинсън, приемаш ли да откараш този мъж до замъка Бландингс?“ Дори когато достигна крайната си цел и видя стрелките на големия часовник, изправен в антрето, да сочат осем без десет, въодушевлението не го напусна. Той винаги се бе гордял, че може да се изкъпе, обръсне и преоблече, без да изкриви дори на косъм папийонката си, в рамките на девет и половина минути.

И този път всичко мина по вода. Черната лентичка крепдешин като по вълшебство доби формата на изящната пеперуда и точно в осем той стоеше в кръстоската между салон и картинна галерия, където обитателите на замъка имаха обичая да се събират преди часа за вечеря.

За негово учудване, там не завари жива душа. И не след дълго почудата му отстъпи място на по-силни чувства. В течение на няколко минути той се разхожда напред-назад, зяпайки портретите на предците си по стените, но за мъж, току-що завърнал се от дълго и прашно пътуване с влак, образите на покойни роднини са слаб заместител на живата роднинска среда. Той натисна звънеца и Бийч не закъсня да се отзове.

— А, здрасти, Бийч. Такова, Бийч, какво става с коктейлите?
Икономът изглеждаше озадачен.

— Възнамерявах да ги поднеса след пристигането на гостите, господин Роналд.

— Гости? Да не би да очакваме някого за вечеря?

— Да, сър. На масата ще присъстват двацет и четири души.

— Майко мила! Гуляй?

— Да, сър.

— Но в такъв случай ще трябва да си сложа бяла папийонка.

— Разполагате с достатъчно време, господин Роналд. Вечерята ще бъде поднесена не по-рано от девет. Дали не бихте желали да ви донеса един малък аперитив преди официалните коктейли?

— И още как. По гърлото ми е полепнал два пръста прах.

— Ще се погрижа незабавно.

Икономът на замъка не бе мъж, който под думата „незабавно“ да разбира „в неопределено бъдеще, стига да не забравиш“. Подобно на всемогъщ джин, призован чрез потъркване на лампа, той изчезна, появи се отново и само минута по-късно Рони вече цъфтеше като трендафил под тих летен дъждец, благ и предразположен към кротка беседа.

— Двацет и четири, казваш? — учуди се той. — Господи, толкова народ ще обърне къщата с краката нагоре. Кой ще идва?

Погледът на иконома доби стъклен блясък, сходен с този, който се наблюдава в очите на даващ показания полицаи.

— Негово преосвещенство епископът на Пул, сър Хърбърт и лейди Маскър, сър Грегъри Парслоу-Парслоу...

— Какво!

— Да, сър.

— *Него* пък кой го е поканил?

— Бих предположил, че нейна светлост, сър.

— И той смята да идва? Е, надявам се, че знае какво прави — рече неуверено Рони. — Но във всеки случай, съветвам те да държиш вуйчо Кларънс под око, Бийч. Видиш ли че си играе с ножа, вземи му го от ръцете.

— Много добре, сър.

— Кой друг?

— Полковник Мълевърър със съпругата и дъщеря си, майор Линдзи-Тод заедно с лейди Огъста и племенницата им...

— Добре, добре. Няма нужда да продължаваш. Схващам идеята. Осемнайсет бройки местна паплач плюс шестимата разквартирувани в замъка.

— Осмината, господин Роналд.

— Осем?

— Негова светлост, нейна светлост, господин Галахад, вие, госпожица Браун, господин... — Гласът на иконома му изневери за миг. — ... Пилбийм...

— Точно така. Това прави шест, старо магаре такова.

— Прибавете още и господин Бодкин, сър.

— Бодкин?

— Племенникът на сър Грегъри Парслоу, сър. Младият Монтегю Бодкин. Може би го помните като чест посетител на замъка през училищните ви дни.

— Разбира се, че помня Монти. Но ти бъркаш сметките, Бийч. Слагаш го при постоянно пребиваващите, докато той спада към външните бройки.

— Не, сър. Господин Бодкин застъпва на служба като секретар на негова светлост.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, сър. Както разбрах, назначението е влязло в сила още преди два дни.

— Да не повярва човек. Откъде-накъде Монти ще седне да се трепа като секретар? Та той има поне петнайсет хилядарки годишна рента.

— Наистина ли, сър?

— Е, поне имаше. От две години не се случва да се сблъскваме твърде често с него. Мислиш ли, че може да ги е изгубил?

— Не би ме учудило, сър. Напоследък голям брой хора търпят финансови неблагоприятия.

— Странно — заключи Рони.

Скоро размишленията върху тази загадка бяха отмити от вълна на трезва гордост. С оправдано чувство на самодоволство Рони си даде сметка, че духът му е достигнал онези висоти на благородството, при които перспективата за един Монти Бодкин, сновящ из територията на замъка в ежедневен съприкосновение със Сю, не предизвикваше у него и най-лек пристъп на опасение или ревност.

Не тъй отдавна подобна мисъл би била ръждив кинжал в гърдта му. Точно от такива Монтита — високи, елегантни и стройни, без излишък на розов пигмент по страните — той винаги се бе боял като от огън. А ето че сега приемаше вестта за неговото пристигане без дори да трепне. „Доста добре“, похвали се той.

— Е — произнесе на глас, — дотук станаха седем. Кой ще е осмият?

Икономът се прокашля.

— Предполагам, че се намирате в известност, господин Роналд, че нейна светлост, вашата майка пристигна тази вечер с влака от два и четирийсет и пет.

— Какво?

— Да, сър.

— Божичко!

Бийч го изгледа с разбиране, но не се разпространи по темата. Той обладаваше тънко чувство за време и място. Между него и този младеж от осемнайсет години процъфтяваше топла дружба. Рони като дете бе играл на криеница в неговата стаичка. Рони като подрастващ бе ходил с него за риба на езерото. Рони като първокурсник в Кеймбридж бе взимал от него по пет лири назаем, за да изкара до следващата си издръжка. Рони като зрял мъж му бе дал не един ценен съвет за конните надбягвания, от което банковата му сметка бе набъбнала съществено. Той бе в течение и на последната подробност от неговия роман със Сю, съчувстваше на целите и стремежите му и съзнаваше изключителната деликатност на очакващото го инквизиционно изпитание. Ако двамата се намираха на негова територия сред шкафовете с излъскана посуда, той нямаше да се поколебае да му предложи бащинска отзивчивост и съвет.

Но тъй като тук бе салонът на замъка, устните му бяха запечатани. Един чисто професионален жест бе всичко, което можеше да си позволи.

— Още един коктейл, господин Роналд?

— Благодаря.

Отпивайки замислено от чашата, Рони откри, че самообладанието му полека се завръща. Не можеше да отрече, че за секунда бе доловил леко свиване под лъжичката, но сега надделяваше доводът, че майка му в крайна сметка е свежа душа, направо върхът, и

няма абсолютно никаква причина да се очаква, че тъкмо сега ще вземе да създава сериозни главоболия. Е, може би малко фасони като начало, но това щеше бързо да отшуми.

— Къде е тя, Бийч?

— В Градинската стая, господин Роналд.

— Предполагам, че е редно да отида при нея. И все пак... Не — колебаеше се Рони. — Ще е малко прибързано, не намираш ли? Тя ще е в обсега на четката си за коса и, току-виж, се изкушила да ме преметне през коляно... Не. Изпрати камериерката да ѝ предаде, че я очаквам в салона.

— Незабавно, господин Роналд.

С потрепване на лявата вежда, предназначено да покаже, че при едни други обстоятелства той с радост би останал, за да окаже морална подкрепа, икономът напусна стаята. Ала не след дълго вратата отново се отвори и на прага в цялото си величие се възправи лейди Джулия Фиш.

Рони си намести папийонката, изпъна сако и пристъпи насреща ѝ.

Чувствата на един младеж, заставащ пред своя женски родител, след като в интервала от последната им среща е обявил годежа си с вариететна танцьорка, неизбежно са смесени. Синовната любов по правило е смекчена от известна доза опасение. Като цяло обаче Рони бе настроен оптимистично. Двамата с майка му неведнъж се бяха смели заедно над какво ли не и той се надяваше, че с малко находчивост ще успее да постави предстоящата сцена на по-приятна основа. Както бе споделил със Сю, лейди Джулия Фиш не беше лейди Констанс Кийбъл.

При все това, докато я целуваше по бузата, у него неволно трепна усещането, което бе изпитвал на боксовия ринг в колежа, ръкувайки се с неприятен на вид противник.

— Здравей, мамо.

— Здравей, Рони.

— Дойде си значи.

— Да.

— Как мина пътуването?

— Добре.

— Тихо ли беше времето през Ламанша?

— Съвсем.

— Хубаво — рече Рони. — Хубаво.

Като за начало не беше зле, мина му през ума.

— Такива ми ти работи — продължи разговорливо той. — Ето че и за Джордж дойде сляпата неделя.

— Джордж?

— Братовчедът Джордж. Току-що се връщам от сватбата му.

— А, да. Бях забравила. Тя беше днес, нали?

— Точно така. Прибрах се преди половин час.

— Добре ли мина всичко?

— Великолепно. Като по вода.

— Семейството е доволно, предполагам?

— Всички са във възторг.

— И не виждам защо не. След като синът им се жени за момиче от сой, при това с десет хиляди лири годишен доход.

— Ъхъм — каза Рони.

— Да — отвърна лейди Джулия. — Има защо да казваш „ъхъм“!

Настъпи пауза. Рони, току-що наместил папийонката си, отново дръпна единия ѝ край и за сетен път се зае да я оправя. Лейди Джулия наблюдаваше тази проява на безпокойство със суров взор. След като вдигна очи и го срещна, младежът побърза да отмести поглед към портрета на втория граф Емсуърт, който висеше на стената до него.

— Просто невероятно какви бради са носели тия хора навремето — отбеляза безгрижно.

— Учудва ме, че можеш да гледаш предците си в лицето.

— Всъщност не ми е никак лесно. Доста противни мутри. Единственият по-симпатичен е Дик Трипуд Вироглавия, дето се оженил за онази актриса.

— А ти се каниш да последваш примера на Вироглавия Дик, така ли?

— Тъй те искам, мамо. Да видим добрата стара усмивка.

— Съвсем не се усмихвам. Това, което виждаш, е болезнен спазъм. Наистина, Рони, ти си за освидетелстване.

— Хайде, мамо...

— Рони — продължи лейди Джулия, — само ако посмееш да ме прегърнеш през раменете и да кажеш „Цц, оо-оо, хайде-хайде“, ще ти обърша един. И спри да се хилиш по тоя противен начин, защото ми призлява. Така само потвърждаваш мнението ми, че си луд за връзване и отдавна е трябвало да те въдворят в клиника.

— О, по дяволите!

— И без дяволи.

— Напротив, ще казвам: „По дяволите!“, докато ми излязат пришки на езика. Хайде, мамо, бъди разумна. Естествено, не очаквам от теб песни и танци на народите и да ръсиш розови листенца от шапката си, но можеш поне да се придържаш към едно приличие в спора. Последната ти забележка например беше твърде оскърбителна.

Лейди Джулия въздъхна.

— И защо, Господи, всички млади глупаци се втурват да се женят за актриси и танцувайки?

— Чела ли си някакви интересни книги напоследък, мамо? — запита помирително Рони.

Лейди Джулия не позволи да я отклонят от темата.

— Направо поразително. Това е някаква болест. Също като коклюша и заушката. Явно всички младежи трябва да преминат през нея. Сякаш беше вчера, когато бедният ми баща отпращаше вуйчо ти Галахад в Африка с лечебна цел.

— Мога да ти кажа нещо интересно в тази връзка, мамо. Момичето, в което е бил влюбен вуйчо Галахад...

— Бях дете по онова време, но си го спомням като бял ден. Мама ридае, татко удря по масите, цялата онази мила, патриархална атмосфера на класическата семейна драма. А сега пък ти! Е, слава Богу, че поне не е нещо хронично. Симптомите отшумяват, пациентът в крайна сметка се изправя на крака. Рони, бедното ми глупаво момче, хайде, кажи ми, че всичко е само една шега.

— Шега!

— Но, Рони, опомни се! Момиче от вариете!

— Много неща могат да се кажат за едно момиче от вариете.

— Не и в мое присъствие. Не бих го понесла. Та това е толкова незряло, момчето ми. Разбирам да беше още в Итън, тогава не бих рекла и дума. Но след като си вече пораснал и се очаква да имаш поне малко разум... Погледни хората, които се женят за подобни момичета.

Всичките са хвани единия, та удари другия. Младият Дачет например. Или оня ужасен старец Белинджър...

— Но ти пропускаш един факт, скъпа родителко. Някои от тия момичета не са като останалите.

— Просто твоето добро сърце те заслепява.

— И когато човек срещне някоя като Сю...

— Не, Рони. Много мило от твоя страна, че се мъчиш да ме утешиш, но за това и дума не може да става. Аз разглеждам целокупния персонал на нашите родни музикални театри като — ако ми простиш викторианския израз — начервени повлекани.

— Те трябва да се червят, такава им е работата.

— Но не виждам защо трябва да се влачат подир моя син. И да го прелъстяват.

— Не съм сигурен, че особено ми допада думата „прелъстяват“.

— Вероятно много от думите, които ще чуеш от мен тази вечер, няма да ти допаднат. Наистина, Рони, знам колко е мъчително за теб да си напругаш ума, но опитай за съвсем кратко време. Това е просто въпрос на класа. Тук влиза всичко... друг мироглед... други стандарти... накратко, всичко. Ако не се лъжа, твоята цел, когато се ожениш, е да се установиш някъде и да поведеш нормален живот, а как мислиш да го сториш с една повлекана? Как ще се довериш на жена от подобно потекло, която е навикнала да живее с флирта от деня, в който е пораснала достатъчно, за да вири крака пред публика, и не вижда нищо лошо в това да кръшка с всеки, който случайно ѝ улови окото? Че такова момиче ще ти сложи рога още в мига, в който му обърнеш гръб.

— Не и Сю.

— Именно Сю.

Рони се усмихна снизходително.

— Почакай, докато я видиш!

— Вече я видях, благодаря.

— Какво?

— Пътувахме заедно във влака и тя ми се представи.

— Но какво е правила във влака?

— Връщаше се от Лондон.

— Нямах представа, че е ходила в Лондон.

— Така и предполагам — каза лейди Джулия.

Едва преди минути Рони Фиш бе подканял майка си да се усмихне. При тези думи тя го стори, но изпълнението на неговото желание му донесе твърде малка утеха. Розовият цвят на лицето му се сгъсти. Устните му едва доловимо се свиха. Решимостта му да внесе в сцената приветливост се бе стопила.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш какво точно имаш предвид? — запита той хладно. — Допреди малко говореше за момичета, които кръшкат и слагат рога... а сега ми казваш, че си срещнала Сю.

— Именно.

— Значи... намекваш за нея?

— Точно така.

Рони презрително се изсмя.

— Явно по силата на факта, че е отскочила за един ден до Лондон, най-вероятно за да направи някои покупки. Не бих нарекъл това най-блестящата ти форма, мамо.

— По силата на факта, ако толкова искаш да знаеш, че я видях да обядва в „Баркли“ с младия Монти Бодкин, след което се срещнахме във влака...

— Монти Бодкин!

— ... и те имаха наглостта да се престорят, че изобщо не се познават.

— Тя е обядвала с Монти?

— Да, обядваше с Монти, държеше ръката на Монти и го гледаше като влюбена гълъбица! О, за Бога, Рони, използвай малкото си разсъдък! Нима не виждаш, че това момиче е като всички останали? Младият Бодкин пристигна днес тук, за да става секретар на вуйчо ти. Допреди два дни е работил като не знам си какъв в издателска къща „Мамут“. Във влака ми каза, че си е подал оставката. Защо ще я подава? И защо ще идва тук? Очевидно защото твоята Сю е искала да бъдат заедно и му е пуснала мухата. И като е чула, че е получил новата служба, се е възползвала от отсъствието ти и е хукнала при него в Лондон да се наговарят за подробностите. Ако нямаше нещо гнило в цялата работа, защо щяха да се правят на непознати? Не, както сам каза преди малко, на мен определено не ми е до песни и танци на народите и отказвам да ръся розови листенца от шапката си!

Тя замлъкна. Вратата се беше отворила. В стаята влезе лейди Констанс Кийбъл.

На прага тя поспря и изгледа поред двамата присъстващи. В очите ѝ се четеше размисъл. Тя бе ветеран от твърде много чудесни, стари, семейни свади, за да не долови напечената атмосфера още в мига, в който я зърне. Сестра ѝ Джулия свиваше и отпускате юмруци. Племенникът ѝ Роналд се бе вторачил право пред себе си с кръвясали очи.

Тръпка пробяга по лейди Констанс като по боен кон при звука на тръбата. Разбира се, възможно бе това да е лична разпра, но нейният войнствен инстинкт я тласкаше да се впусне в нея.

Ала у лейди Констанс съществуваше и друг инстинкт, по-силен дори от този на война, който я подтикваше да взема ролята на съдник спрямо нередностите в облеклото на своите най-близки. Дългите години на съжителство с брат ѝ Кларънс, който, оставен дори за миг без надзор, бе склонен да се явява на вечеря по фланелени панталони и стара ловна куртка, бяха направили този рефлекс у първата дама на Бландингс почти машинален.

Затова сега, нетърпелива да влезе в бой, тя заговори по-скоро като критик, отколкото като пълководец.

— Боже мой, Роналд! Тази папийонка!

Рони Фиш впери в нея продължителен взор. Това вече, чувстваше той, бе капакът. Жлъч струеше по жилите му, целият му свят се клатеше из основи, зеленооки демони крещяха насмешки в ушите му, а в този миг от дупките изпълзяваха лели и започваха да му плещят за папийонки. Това бе все едно някой да побутне Отело по рамото тъкмо когато е сграбчил възглавницата да удуши Дездемона, и да го упрекне за кройката на дантелената му яка.

— Не знаеш ли, че тази вечер даваме прием? Веднага върви да си сложиш бяла папийонка.

Дори в разгара на неговата скръб несправедливостта на забележката жегна Рони дълбоко. Нима леля му го смяташе за несведущ относно елементарните правила на добрия тон? Естествено, че ако, преди да се залови с тоалета си, бе подразбрал за предстоящия гуляй, щеше да се придържи към уместното за официални случаи

облекло на един английски джентълмен. Но като се има предвид, че бе известен само преди две минути...

— И смокинг.

Това беше краят. Ако думите на тази жена изобщо имаха някакъв смисъл, то той бе, че по нейно мнение Рони е в състояние да носи бяла папийонка със сако. Допреди секунда той бе възнамерявал да отговори. След тази реплика нещата отиваха отвъд границите на речта. Като отпрати на лейди Констанс поглед, какъвто никой младеж не би следвало да отправя към своята леля, той безмълвно напусна стаята.

Лейди Констанс остана заслушана в заглъхващото ехо на една добре трясната врата.

— Роналд изглежда разстроен — отбеляза тя.

— Това явно се превръща в семейна черта — отвърна лейди Джулия.

— Какво се е случило?

— Тъкмо му обяснявах, че не е с всички си.

— Виж, с това съм напълно съгласна.

— А сега — рече лейди Джулия — бих искала да кажа същото и на теб.

Тя дишаше тежко. Порцелановата синева на очите ѝ проблясваше с емайлиран оттенък. Трийсет и пет години бяха изминали, откакто за последен път бе издрала лицето на лейди Констанс, но сега изглеждаше тъй склонна към ново подобно изстъпление, че последната неволно отстъпи крачка назад.

— Джулия, опомни се!

— Ще ми обясниш ли, Констанс, откъде ти хрумна да поканиш в замъка това момиче?

— Не съм правила нищо подобно.

— Не си я канила, така ли?

— Дори през ум не ми е минавало.

— И тя се е пръкнала ей тъй, от само себе си?

Лейди Констанс нададе онова свое сумтене, което тъй силно се доближаваше до изпръхтяване.

— Не, но се промъкна тук под фалшив претекст, което е в общи линии равносилно. Нали помниш онази госпожица Шунмейкър, с която се бяхте запознали в Биариц? От писмата ти останах с

впечатлението, че се надяваш в крайна сметка да излезе нещо между нея и Роналд.

— Наистина не разбирам какви ги плещиш. Трябва ли точно сега да обсъждаме Майра Шунмейкър?

— Опитвам се да ти обясня как стана така, че въпросната госпожица Браун се озова в замъка. Преди десетина дни бях в Лондон и срещнах Рони в колата му заедно с едно момиче, което той ми представи като Шунмейкър. Тогава нямаше начин да проверя думите му, пък дори и не помислих да се усъмня в тях. Приех, че това действително е онази американка, и, естествено, я поканих в замъка. Тя пристигна и още преди да минат двайсет и четири часа, се разбра, че не е никаква госпожица Шунмейкър, а чисто и просто танцовачката на Роналд. Предполагам, че са планирали всичко заедно с цел да я вкарат тук.

— Аха, разбирам. Значи, когато си разбрала, че е измамница, просто си я помолила да поостане.

Лейди Констанс се накокошини протестиращо.

— Бях принудена да я търпя.

— Как?

— Като... О, Кларънс! — просъска лейди Констанс със сдържания бяс, който внезапната поява на главата на семейството тъй често пораждаше у нея. Деветият граф бе избрал тъкмо този напрегнат момент, за да се дотътри в стаята.

— А? — рече той.

— Върви си!

— Да, прелестно — отвърна лорд Емсуърт. Както нерядко му се случваше, той пребиваваше в състояние на лек унес. Следващото, което стори, бе да се доближи до пианото и да забучи дългия си костелив пръст в един от дискантовите клавиши.

Ефектът от пронизителния тенекиен звук върху сестра му Констанс бе като от карфица в бедрото.

— Кларънс!

— А?

— Моментално престани!

— Мили Боже! — промърмори троснато лорд Емсуърт. Той обърна гръб на пианото и лейди Констанс получи възможност да го

разгледа фронтално, от глава до пети. Картината я накара да нададе потресен вопъл.

— Кларънс!

— А?

— Какво... *какво* е това на нагръдника на ризата ти?

Деветият граф сведе очи надолу.

— А, това е кламер. Изгубих си копчето.

— Би трябвало да ти се намира повече от едно копче.

— Ей тук, горе, има още едно.

— Само две копчета ли имаш?

— Три — отвърна лорд Емсуърт с нотка на гордост. — Закрепил съм си нагръдника с един кламер и три копчета. Дяволски неудобни пущини. Главичките им се отвиват. Първо отвиваш главичката, после пъхаш копчето и накрая я завинтваш отново.

— Веднага се качвай в стаята си за резервно копче.

Не се случваше всеки ден лорд Емсуърт да се види в положение да отбележи точка в спор срещу сестра си Констанс. Мисълта, че ей сега ще го стори, го изпълваше с оправдано доволство. Когато заговори, от осанката му се излъчваше едно особено, тихо величие.

— Не мога — заяви той. — Глътнах го.

Лейди Констанс не бе жена, склонна да се поддава на продължително отчаяние. Един кратък, остър спазъм на агония — и тя съзря верния път.

— Стой тук — му нареди. — Господин Бодкин положително ще има дузини резервни копчета. Само да си посмял да мръднеш, преди да се върна...

Тя излезе бързешком от стаята.

— Тази пък Кони все ще намери за какво да се заяде — изкоментира невъзмутимо лорд Емсуърт и се върна отново при пианото.

— Кларънс — продума лейди Джулия.

— А?

— Остави това пиано на мира. Стегни се! Опитай да се съсредоточиш. И ми разкажи за тази госпожица Браун.

— Госпожица коя?

— Браун.

— За пръв път я чувам — заяви лорд Емсуърт лъчезарно, натискайки едно ре бемол.

— Не се прави на ударен, Кларънс. Госпожица Браун.

— А, госпожица Браун? Да. Да, разбира се. Да. Госпожица Браун, дума да не става. Да. Много мило момиче. Тя ще се омъжва за Роналд.

— Нима? Това е малко спорен въпрос.

— А, не, всичко е уредено. Аз давам парите на момчето, та да може да влезе в автомобилния бизнес, след което двамата се оженват.

— Искам да знам как я докарахте дотук. Откъде-накъде една вариететна танцьорка...

— Виж, тук си права — извика, възрадва, лорд Емсуърт. — Казвах й аз на Кони, че греши, ама тя не, та не. Балерина и танцьорка са две напълно различни неща. Лично Галахад ми го каза.

— Ако все пак ми позволиш да довърша...

— Да, да, на всяка цена. Та значи думата ти беше...

— Попитах те как се стигна дотам, че всички в тая лудница да приемат за съвсем нормално и задоволително Рони да се жени за подобно момиче. Тя се носи из замъка като почетен гост, въпреки че освен всичко останало е влязла тук като подставено лице под фалшиво име...

— Виж, това действително беше странно — обади се замислено лорд Емсуърт. — Тя ни каза, че името й е Шулбред, а после излезе, че е сбъркала. Изобщо не било Шулбред. Много глупава грешка от нейна страна.

— А щом е излязло, че е сбъркала, мога ли да знам защо не сте я накарали и *тя* да си излезе?

— Ами защото не можехме, естествено.

— Как тъй не сте могли?

— На Галахад това нямаше да му хареса.

— На Галахад?

— На Галахад.

Лейди Джулия изхвърли ръце нагоре в пламенен жест.

— Пощурели ли са всички в тая къща? — извика тя.

Лейди Констанс нахлу припряно в стаята.

— Кларънс!

— Какво сте се разповтаряли „Кларънс!“, та „Кларънс!“ — нацупи се недоволен лорд Емсуърт. — Да не съм ви някой пекинез.

Какво има пак?

— Слушай сега, Кларънс — заговори лейди Констанс с ясен отчетлив глас, — и се постарай да запомниш добре. Господин Бодкин е в Северната стая. Знаеш ли къде се намира Северната стая? На първия етаж, по коридора надясно от фойето. Знаеш ли коя ти е дясната ръка? Отлично. Значи отивай веднага в Северната стая и там ще намериш господин Бодкин. Той има копчета и ще закрепим с тях нагръдника ти.

— Да пукна, ако оставя собствения си секретар да ме облича като някоя бавачка.

— Ако си въобразяваш, че ще ти поверя да си слагаш сам копчетата, когато очакваме шестнайсет души за вечеря...

— Е, добре — съгласи се лорд Емсуърт. — Добре, добре, добре. Много шум за нищо.

Вратата се затвори. Лейди Джулия излезе от вкочанено-то състояние, в която я бяха хвърлили словата на нейния брат.

— Констанс!

— Да?

— Точно преди да влезеш, Кларънс ми каза, че причината това момиче да остане в Бландингс било желанието на Галахад.

— Да.

— Ами разбира се, ние всички трябва да се съобразяваме с желанията на Галахад! Не вярвам — продължи лейди Джулия, овладявайки с видимо усилие сложните си чувства — сред четирийсетте милиона души в Англия да се намери и един, който да има за Галахад по-високо мнение от мен. Кажете ми — продължи тя с обтегната учтивост, — стига да не те затруднява, как точно се вписва той в цялостната схема? И защо Галахад? Защо не Бийч? Или Вул? Или момчето, което лъска ножовете и обувките? Какво общо, за Бога, има Галахад с тая работа?

Лейди Констанс не бе търпелива жена по природа, но тя можеше да влезе в положението на една страдаща майка.

— Разбирам как се чувстваш, Джулия, и те уверявам, че едва ли би могла да си по-разстроена от мен. Но за жалост Галахад е в положение, от което може да ни диктува волята си.

— Не си представям положение, от което Галахад да може да ми диктува каквото и да било, но след малко ти без съмнение ще се поясниш. Онова, което бих желала да разбере първо, е: защо му е

щукнало да го прави? Какво значи това момиче за него, та е решил да става неин ангел-хранител?

— За да ти отговоря на въпроса, ще трябва да те помоля да хвърлиш един поглед към миналото.

— По-добре не ме карай да хвърлям каквото и да било, че започна ли, не се знае къде ще спра.

— Помниш ли, когато преди години Галахад беше хлътнал по някаква певица от мюзикхол на име Хендърсън?

— Естествено. И какво?

— Това момиче е нейна дъщеря.

— Разбирам. А също и на Галахад?

— По всяка вероятност не. Но това обяснява интереса му към нея.

— Звучи логично. Не бих допуснала, че Галахад е чак толкова сантиментален, но щом сърцето му е съхранило през годините старата любов, изглежда, ще трябва да го приемем. Е, добре. Много трогателно, няма дума. Но това все пак не разбулва загадката защо всички тук се държат така, сякаш думата на Галахад е закон. Ти каза, че той се намира в положение да ни диктува волята си. Защо?

— Тъкмо бях стигнала до това. Виждаш ли, всичко опира до това дали Кларънс ще освободи от опека парите на Роналд. Ако го направи, Роналд спокойно може да се опълчи срещу всички ни, докато без тях е безпомощен. И ти, и аз знаем, че при нормални обстоятелства лесно бихме могли да убедим Кларънс да направи единственото разумно нещо, като откаже да му ги даде...

— Е?

— Е, Галахад не е толкова глупав, та да не се сети как стоят нещата. Ето защо предложи сделка. Нали се сещаш за ония противни „Спомени“, които се беше захванал да пише? Той каза, че ще ги оттегли от печат, ако Роналд си получи парите.

— Какво!

— Ще ги оттегли. Няма да ги публикува.

— Това ли имаше предвид, когато каза, че бил в положение да диктува волята си?

— Да. Разбира се, тук става дума за чиста проба изнудване, но нищо не може да се направи.

Лейди Джулия се вторачи невярващо в сестра си, сетне метна ръце към безупречно коафираната си коса, но в последния миг, изглежда, осъзна пораженията, които едно до-косване щеше да ѝ нанесе, та ги свали отново.

— Аз ли съм луда, или целият свят е превъртял? — извика тя. — Наистина ли очакваш от мен да стоя и да гледам безучастно как единственият ми син си съсипва живота само и само за да умилюстивя Галахад да не издава скапаните си „Спомени“?

— Но, Джулия, ти нямаш представа какво представляват те. Спомни си само какъв живот водеше Галахад. Той познава всеки понастоящем уважаван и почитан мъж в Англия и го е съпътствал във всички най-недостойни епизоди от младостта му. Вземи за пример само един случай — сър Грегъри Парслоу. Аз, естествено, не съм чела книгата, но той ми каза, че в нея имало някаква история за него като младеж в Лондон... нещо, свързано със стриди... и аз не знам какво точно, но той твърди, че щяла да го направи за посмешище на цялото графство. А ръкописът бърка от подобни истории все за хора, на които днес се гледа като стълбове на обществото. Ако бъде отпечатан, това ще срина репутациите на половината от каймака на Англия.

Лейди Джулия се изсмя.

— Боя се, че не споделям твоето трепетно благоговение към чувствата на британската аристокрация, Кони. Съгласна съм, че Галахад е на „ти“ с всяка гънка от кирливите ризи на две трети от дворянството, но не изпитвам твоя панически ужас от това, че обществеността може да ги види черно на бяло. Изобщо не възразявам Галахад да прави за смях когото си ще. Във всеки случай какъвто и да е ефектът от литературните му усилия върху спокойствието на управляващите класи, аз нямам никакво намерение да заплащам за него, като оставя Рони да се жени за разни съмнителни госпожички.

— Да не искаш да кажеш, че ще се опиташ да спреш женитбата?

— Определено.

— Но, Джулия! Ами книгата на Галахад? Приятелите ни до един ще ни обърнат гръб. Ще кажат, че сме били длъжни да го спрем. Ти не знаеш...

— Знам само, че няма да оставя сина си да направи стъпка, за която после ще съжaliaва цял живот, та ако ще Галахад да си печата „Спомени“ до пълно посиняване. А сега, Кони, ако ме извиниш,

смятам да се разтърча по терасата със слабата надежда, че това ще ме охлади. Чувствам се толкова нажежена, че няма да се учудя, ако всеки момент лумна като суха прахан.

С тези слова лейди Джулия се оттегли през остъклените врати на терасата, а лейди Констанс, след като прекара няколко секунди в мъчителен размисъл, отиде до камината и натисна звънеца.

Появи се Бийч.

— Бийч — каза лейди Констанс, — моля те, обади се веднага на сър Грегъри Парслоу в Мачингъм. Предай му, че трябва да го видя незабавно. Кажи, че случаят е от изключителна важност. Нека побърза, за да стигне тук, преди да са започнали да се събират гостите. А когато дойде, го въведи в библиотеката.

— Много добре, милейди.

Макар на вид да спазваше подobaваща невъзмутимост, дълбоко в себе си икономът бе крайно развълнуван. Той не блестеше с чевръст ум, но все пак можеше да събере две и две и сега му се струваше, че по някакъв тайнствен, непостижим за него начин целият този смут трябва да е свързан с любовта между неговия стар приятел господин Роналд и неговата нова, но високо ценена приятелка Сю Браун.

Той бе оставил господин Роналд насаме с майка му. После при тях бе влязла и лейди Констанс. Само след минута господин Роналд бе излязъл, за да се втурне нагоре по стълбите, демонстрирайки всички признаци на една изтерзана душа. И ето че сега след разговора с лейди Джулия лейди Констанс се хвърляше да натиска звънци и да праща спешни съобщения по телефона.

Това трябваше да означава нещо. Ако Бийч беше Монти Бодкин, той би казал, че положението е крайно запелтчено. С лекото поклащане на покрито от водорасли море, той се упъти да изпълнява нарежданията.

Телефонното съобщение на иконома завари сър Грегъри Парслоу да пуши кротка цигара в своята спалня. Той вече бе приключил с тоалета си, но като мъж опитен, имащ зад гърба си безброй гостувания и вечери и запознат с мъката на предтрапезното бдение в нечий салон, възнамеряваше да се отправи към замъка Бландингс едва след двайсетина минути. Както всеки застаряващ, навикнал да си угажда

ерген, той имаше склонността да вдига отбранително ръка пред лицето си пред суровите страни на живота.

Но при информацията, че лейди Констанс желае спешно да разговаря с него, той се изстреля като гюлле надолу по стълбите и се бухна в колата със скорост, която за човек с неговото телосложение можеше да се нарече почти нездравословна. Причината за това внезапно повикване, му казваше един вътрешен глас, можеха да бъдат само ония пъклени „Спомени“. И изпълнен с тревожни и плахи предчувствия, той нареди на шофьора си да кара като на пожар.

От две седмици насам сър Грегъри Парслоу-Парслоу, седми баронет на Мачингъм Хол, беше преминал по цялата гама на човешките емоции. Той бе лазил из черните бездни на ужаса, научавайки, че Достопочтеният Галахад Трипуд, пръв сподвижник от младежките му години, смята да публикува историята на неговия живот. Беше се извисил до омайните висини на облекчението, разбирайки, че онзи се е отказал да го прави. Но и в това облекчение скоро се бе прокраднала отрезвяващата нотка на въпроса къде, по дяволите, е гаранцията, че на проклетника няма пак да му дойде старият акъл? А телефонното обаждане навеждаше на мисълта, че тъкмо това се е случило.

От всички среброкоси стълбове на обществото, трепнали и изпищели при вестта, че Достопочтеният Галахад се кани да откrexне дверите на паметта си, вероятно сър Грегъри Парслоу бе трепнал най-силно и изврещал най-гръмогласно. Неговото положение се отличаваше с особена уязвимост. Той имаше политически амбиции и всъщност се намираше на прага да бъде одобрен от местния комитет на Консервативната партия като кандидат за предстоящите извънредни избори в Бриджфордския парламентарен район на Шропшир. А никой не знаеше по-добре от него, че комитетите на Консервативната партия не гледат с добро око на мъжете с минало.

Ето защо не бе никак чудно, че сър Грегъри се гърчеше като попарена гъсеница в колата си, а след като преодоля с пуфтене стълбите на замъка Бландингс и бе въведен в библиотеката от Бийч, се стовари в едно кресло и зина срещу лейди Констанс с тревожно очакване във всяка черта на масивното си лице. Годините на чревоугодничене и спокоен живот бяха придали на сър Грегъри нещо от облика на придворен готвач от епохата на Регентството. Сега обаче

приличаше на готвач от епохата на Регентството, пипнат да краде от продуктите и да ги пласира на черния пазар.

Лейди Констанс бе прекалено развълнувана, за да прибягва към щадящи похвати, като постепенно съобщаване на лошата вест. Сър Грегъри я пое като кофа студена вода в лицето и дори взе да се задъхва и пелтечи, сякаш наистина го бяха залели.

— Какво ще правим сега? — прорида лейди Констанс. — Познавам Джулия толкова добре. Тя се интересува единствено от себе си. Да постигне каквото на нея ѝ изнася, а другите да се оправят както могат. Винаги е била такава. Ще видите, че ще попречи на тази сватба. И аз не знам как, но ще го стори. И когато сватбата се разтури, вече нищо няма да спира Галахад да публикува кошмарната си книга. Още на следващия ден ще изпрати ръкописа на издателя. Какво казахте?

Сър Грегъри не бе казал нищо. Той просто бе надал един нечленоразделен звук, своеобразна комбинация от грухтене и болезнен стон.

— Няма ли да предложите нещо? — попита лейди Констанс.

Преди баронетът да отговори, ако изобщо се канеше, настъпи кратко прекъсване. Вратата на библиотеката се отвори и през нея се подаде глава. Това бе малка, обилно намазана с брилянтин глава, с щъкащи очички под ниско чело и нагъл нос над противни мустачки. След като се поухили ни в клин, ни в ръкав, главата се скри.

Силно желание да остане сам беше довело П. Фрубишър Пилбийм в библиотеката. Допреди няколко минути той се подвизаваше в салона, но атмосферата там започна да му се вижда тягостна. Помещението постепенно се изпълваше от масивни господа от околните имения и техните съпруги и чувството, че е навлек в едно общество, където всеки явно беше изключително близък с всички останали, легна с огромна тежест върху плещите му, проявявайки се в зачервяване на ушите и общо усещане за непохватност в крайниците.

Ето защо, като се възползва от факта, че вниманието на дамата с обветреното лице, която току-що го бе попитала какви гончета използва при лов, бе отвлечено другаде, той се изниза към библиотеката, за да бъде сам. И първото нещо, което видя там, бе лейди Констанс Кийбъл. Затова, както вече казахме, Пърси Пилбийм се поухили ни в клин, ни в ръкав и изчезна.

Астрономическото време, изтекло между появата и скриването му от хоризонта, се равняваше на не повече от две или три секунди, но то бе достатъчно за лейди Констанс Кийбъл да го дари с един от своите прословути погледи. След като извърна лице от тази задача, сваляйки повдигнатата вежда и разгъвайки присвитата си устна, тя с изненада установи, че сър Грегъри Парслоу седи все така вторачен в затворената врата, сякаш е зърнал там прелестно видение.

— Коо... коо... кой...

— Не ви разбрах — каза лейди Констанс озадачено.

— Боже мой! Това не беше ли Пилбийм?

Лейди Констанс бе шокирана.

— Познавате господин Пилбийм? — попита тя с тон, предполагащ, че е очаквала нещо по-добро от седмия наследник на горда дворянска титла.

Сър Грегъри не спадаше към мъжете, които скачат от стола, но междуременно се бе надигнал от своя с усърдие, което при неговата телесна конструкция почти можеше да мине за скок.

— Дали го познавам? Че ако не го познавах, той изобщо нямаше да е тук! Аз му възложих да открадне оня гнусен ръкопис на вашия брат.

— Какво?

— Да, да. Преди около седмица. Емсуърт дойде заедно с Трипуд една сутрин и ме обвини, че съм му задигнал проклетата свиня. Аз казах, че и очите й не съм виждал, и тогава Трипуд се ядоса и заяви, че специално ще се напъне да си спомни всички пикантерии, които са ми се случили на младини, за да ги включи в книгата си. Затова още на другия ден се вдигнах до Лондон, за да се видя с Пилбийм — преди години той ми беше съдействал за разрешаването на един доста деликатен проблем, — и открих, че Емсуърт вече го е наел да дойде тук и да разследва кражбата на свинята. Тогава му предложих петстотин лири, ако се съгласи, докато е в замъка, да открадне ръкописа.

— О, небеса!

— А след това вие ми казахте, че свинята е намерена и Трипуд се е отказал да печата книгата, поради което аз, естествено, предположих, че моят човек трябва да се е прибрал в Лондон. Но щом като е още тук, нещата се опростяват. Той трябва да действа според първоначалния

план, да отмъкне ръкописа и да ни го придаде за надлежно унищожение. Тогава вече ще е все едно дали сватбата ще се състои, или не. — Той замълча за миг. Въодушевлението му отстъпи място на загриженост. — Ами я си представете, че има повече от едно копие?

— Не, няма.

— Сигурна ли сте? Може да го е дал на машинописка.

— Не, знам, че не е. Той дори не го е довършил съвсем. Държи го в бюрото си и час по час го вади, за да добави по някоя гадост.

— Значи можем да бъдем спокойни.

— Стига вашият Пилбийм да успее да докопа ръкописа.

— О, той ще се справи, бъдете сигурна. В цял Лондон няма да се намери по-надежден младеж от него, що се отнася до тези неща. Че той, ако искате да знаете, ми върна едни писма... Но както и да е, да не се отклоняваме сега от темата. Въпросът е, че ако искате някой да ви открадне компрометиращи документи, трябва само да се обърнете към Пилбийм, и до ден-два ще ги имате. Това му иде най-отръки. Казвате, че Трипуд държи книгата в бюрото си. Бюрата са нищо за Пилбийм. Онези, въ... онези мои писма... за които току-що споменах... напълно невинни, нали разбирате, но отделни пасажки биха могли да се изтълкуват превратно в случай, че бяха публикувани, както момичето... както техният получател заплашваше... Е, накратко казано, за да се добере до тях, Пилбийм трябваше да се престори на човека, който отчита водомерите, за да може да влезе в къщата и да разбие сейфа. Тъй че това тук ще е детска игра за него. Ако ме извините, незабавно ще отида да го потърся. Колкото по-скоро овладеем положението, толкова по-добре. Жалко, че се изниза така преди малко, иначе досега да сме опекли работата.

И сър Грегъри драсна към изхода, душейки следата не по-зле от която и да било от собствените си хрътки. Лейди Констанс си пое дълбоко дъх, облегна се назад в креслото и затвори очи. След всичко преживяно за последните двацет минути тя изпитваше нужда да се отпусне.

Докато седеше така, по лицето ѝ можеше да се прочете не само облекчение, но и онази тиха възхита на човек, съзерцаващ неведомите пътища на Провидението.

Провидението, осъзнаваше едва сега тя, не пускаше дори един Пилбийм на света без определена цел.

7.

Сю се бе облакътвила върху бойниците на замъка Бландингс и подпираше брадичката си с длан. В очите ѝ нямаше блясък, а устните ѝ представляваха тънка алена линия на угнетеност. Тревожна бръчица се бе вдълбала в гладката белота на челото ѝ.

Тук я бе довел някакъв инстинкт към високите места като инстинкта на неспокойна котка, която се бои от смътните опасности долу на земята. Докато минаваше покрай масивната порта, където покрит с чакъл проход отделяше западното крило на замъка от централната сграда, тя бе съзряла закътан вход, продължаващ с тайнствени каменни стъпала, а щом ги изкачи, се озова на покрива на замъка, откъдето пред погледа ѝ се разстла цял Шропшир.

Промяната на надморската височина обаче с нищо не покачи нейното настроение. Течеше четвъртият час на зноен, душен, потискащ следобед и целият свят сякаш бе изпаднал в мрачно вцепенение. Горещият фронт, който от две седмици пържеше немилостиво Англия, мудно събираше сили, за да прерасне в гръмотевична буря. Под оловното небе Шропшир бе придобил едновременно унил и злокобен вид. Цветята в градините клюмаха обезсърчено. Езерото представляваше сива локва разтопено олово, а реката долу в долината имаше нездравия оттенък на помътняло сребро. Отишло си бе и дружелюбното очарование на малките горички от сребърен бор, които изпъстряха парка тук и там. Сега те изглеждаха тъмни, потайни и заплашителни, сякаш в сърцевината им живееха вещици в схлупени къщурки на кокоши крака.

— Пфу! — рече Сю, отвратена от Шропшир.

До този миг, като се изключат пет-шест обладани от мирова скръб крави, наоколо не се бе мярнала жива гадинка, която да разнообрази безрадостния пейзаж. Човек оставаше с впечатлението, че разочарован от атмосферните условия на земята, животът просто бе изгаснал. Но докато изговаряше своето погнушено възклицание, тръсвайки глава с мимолетна гримаса, тя съзря на пътеката долу

позната фигура Фигурата вдигна глава, зърна я, махна ѝ с ръка и изчезна по посока на входа. Не след дълго каменните стъпала закънтяха кухо под нечии нозе и пред очите ѝ изникна главата на Монти Бодкин, увенчана с широкопола мека шапка.

— Здравсти, Сю. Как тъй съвсем сама?

Монти, който, както и всичко останало, не изглеждаше в най-добра форма, изпухтя, свали шапката, поя си с нея и я хвърли до себе си.

— Господи, каква жега — взмути се той. — Отдавна ли си тук горе?

— От около час.

— Аз поговорих насаме с оня Пилбийм. Влязох в пушалнята да си напълня табакерата, заварих го там и се заприказвахме. Той ми разказа всичко за себе си. Интересен човек.

— Според мен е просто червей.

— Че е червей, червей е — съгласи се Монти, — но не мислиш ли, че и червеите могат да бъдат интересни, когато ръководят частни бюро за разследвания? Знаеше ли, че той е частен детектив?

— Да.

— Ех, да можех и аз да работя същото!

— Нямаше да ти допадне, Монти. Непрестанно да дебнеш, да шпионираш хората...

— Но през лупа, не забравяй — възрази Монти. — Разликата е голяма, когато го правиш през лупа. Не? Е, може и да си права. Във всеки случай, убеден съм, че за тая работа се иска специална дарба. Ето, аз например не бих разпознал уликата, та ако ще да ми избодете очите. Обаче какъв ден, а? Чувствам се като риба в тиган. И все пак тук горе като че ли по се живее.

— Така е.

Монти обходи околността с носталгичен взор.

— Трябва да има петнайсет години, откакто не съм се качвал на този покрив. А като хлапе не можеше да ме смъкнеш оттук. Ей зад оня зъбер навремето изпуших първата си пура. А малко по-наляво е мястото, където тутакси повърнах. Виждаш ли онзи комин там?

Сю виждаше комина.

— Веднъж се наслаждавах на гледката как старият Гали го обиколи двайсет и седем пъти, гонейки Рони с бамбуков бастун. Беше

му сложил кабарчета на стола. Рони на стола на Гали, а не обратното. Къде е Рони, между другото?

— Лейди Джулия го помоли да я откара до Шрузбъри. Искала да направи някои покупки.

Тонът на Сю бе хладен и Монти я погледна озадачено.

— И какво от това?

— О, знам ли — отвърна Сю. — Просто, като се има предвид, че тя беше три месеца в Биариц, а после в Париж и Лондон, изглежда странно, че е изчакала да направи покупките си в Шрузбъри.

Монти кимна дълбокомислено.

— Разбирам. Подозираш, че е било само уловка? Коварен ход, с който да го държи на разстояние от теб? Не бих се учудил, ако се окажеш права.

Сю отправи поглед към широкия сив свят.

— Не е било нужно да си прави труда — промълви тихо тя. — Рони достатъчно успешно се държи на разстояние от мен и без чужда помощ.

— Как така?

— Не си ли забелязал?

— Виж, да си призная — рече извинително Монти, — напоследък вниманието ми е дотолкова ангажирано от противоречивото отношение на лорд Емсуърт и от мисли по моята мила Гъртруд през свободното ми време, че не ме бива много да забелязвам каквото и да било. Казваш, че се държи на разстояние?

— Още откакто пристигнахме от Лондон.

— Дрън-дрън.

— Не е „дрън-дрън“.

— Това са девически фантазии, дете.

— Нищо подобно. Той ме избягва през цялото време. Прави всичко възможно, за да не останем насаме. А ако все пак се случи, се държи съвсем различно.

— Какво значи това?

— Учтиво. Отблъскващо учтиво. Целият става дървен и официален, сякаш съм някоя непозната. Нали знаеш как се държи в компанията на човек, когото не харесва.

Монти беше угрижен.

— Това звучи сериозно. Признавам, че когато те видях да се развяваш по бойниците, първоначалният ми план беше да дотърча и да си излея мъката пред теб. Но ако нещата стоят така, май ще е по-добре ти да изливаш пред мен. Както казал не помня кой, отстъпвайки уреда за мъчения, „Твоята нужда е по-голяма от моята“.

— И ти ли имаш неприятности?

— Неприятности? — Монти вдигна предупреждаващо ръка. — Слушай, не ме изкушавай. Още една насърчителна дума, и ще обсебя безвъзвратно разговора.

— Давай. Аз мога да почакам.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Монти въздъхна с благодарност.

— Е, не мога да отрека, че това ще ми дойде като голямо облекчение — започна той. — Сю, момичето ми, аз усещам как с всеки изминал час над мен надвисва зла прокоба. Бъдещето ми е мастилено черно. Поради причина, която съм безсилен да прозра, не случих на работодателят.

— Какво те кара да мислиш така?

— Знамения, Сю. Знамения и поличби. Старият проклетник се зъби насреща ми. Цъка раздразнително с език. Вдигам поглед и намирам очите му, приковани в мен с израз на погнуса. Кой би повярвал, че човек, издържал Хюго Кармъди като секретар близо единайсет седмици, ще дава признаци на непоносимост към мен още от втория ден? Но ето че това е факт. Не знам защо деветият граф ме мрази и в червата.

— Сигурен ли си, че не си въобразяваш?

— Напълно.

— Но как е възможно? Доколкото го познавам, лорд Емсуърт винаги е бил душичка.

— Такъв го помня и аз от момчешките си дни. Всеки път, когато си тръгнах отгук, той ми даваше по някой шилинг — даваше щедро и с най-сърдечната усмивка на света. Но това е вече минало. Минало свършено. Сега ме гледа, сякаш съм хлебарка, и души подир мен.

— Какво прави?

— Души. Следи придвижването ми, както казват в Скотланд Ярд. Нали помниш оня стих: „Виж мидийските пълчища, дебнещи навред

край нас“^[1]? Е, точно това прави тоя удивителен чешит. Воден от някакви свои неведоми мотиви, той ме наблюдава неотстъпно, сякаш ме подозира в най-долни помисли. Ще ти дам един пример. Вчера следобед, следвайки твоя съвет, прескочих до кочината да си погукам с оная негова свиня с надеждата да установя дружески отношения с животното. Когато доближих оградата, случайно хвърлих един поглед наоколо и ето ти го него, кокори ми се иззад едно дърво с изкривено от подозрение лице. Това не е ли дебнене според теб?

— Да, наистина.

— Живо дебнене си е. И къде, питам аз, ще свърши всичко това? Някой би казал: „О, какво чак толкова?“, излизайки с довода, че в своето собствено имение един граф има пълното право да се спотайва зад дърветата и да се блещи на секретарите си. Но аз разсъждавам по-дълбоко. Гледам на това като на симптом, и то опасен симптом. Аз твърдя, че един граф, който днес се крие зад дърветата, е граф, който утре може като нищо да ти бие шута. А, за Бога, Сю, аз не мога да си позволя да ми бият шута по два пъти на ден, както е тръгнало. Ако не се задържа на някоя служба цяла година, ще гледам Гъртруд през крив макарон и можеш ли да ми кажеш къде ще си намеря нова служба, ако загубя тази? Мен не ме вземат лесно на работа. Има неща, за които не ме бива, и аз най-добре го знам.

— Бедният стар Монти!

— „Бедният стар Монти“ твърде удачно обобщава положението — съгласи се изтерзаният младеж. — Ако старецът ме изрита, аз съм свършен. А най-противното в цялата история е, че нямам никаква представа с какво не съм му угодил. Специално си поставих за цел да бъда чевръст, раболепен и изобщо идеалният секретар. Държа се като същински ангел. Всичко това е една голяма загадка. Сю размисли.

— Ще ти кажа какво да направиш. Защо не хванеш Рони и не го помолиш тактично да поразпита лорд Емсуърт...

Монти поклати глава.

— Не, Рони не става. Това е извън сферата на реалната политика. Ето ти още една загадка, Сю. Старият Рони. Доскоро една от най-близките ми дружки, а сега хладен, резервиран, сдържан. Казва: „Наистина?“ и „О, така ли?“, когато го заговоря, и извързва глава с явното желание да сложи точка на разговора.

— Наистина?

— И „О, така ли?“.

— Не, искам да кажа, наистина ли изглежда, сякаш ти е сърдит?

— Казвам ти, дуе се не знам като какво. И не мога да... Майко мила, Сю — извика Монти, осенен от внезапна мисъл, — ами я си представи, че той случайно ЗНАЕ ВСИЧКО?

— Че сме били сгодени? Откъде ще знае?

— Да, откъде ще? Няма откъде да...

— Никой тук не може да му е казал, защото никой не знае. Освен Гали, разбира се, но той никога няма да се изтърве.

— Така е. Просто ми се стори странно как така изведнъж се е наежил и към двама ни. Добре, ако не ЗНАЕ ВСИЧКО, защо тогава ще те избягва като стара канализация, както твърдиш?

В този момент цялата дълго сдържана мъка на Сю изби навън. Тя нямаше намерение да се доверява на Монти, тъй като бе момиче, научено от живота да пази своите тревоги за себе си. Но Рони беше отишъл в Шрузбъри, а жегата й причиняваше главоболие, докато небето имаше цвета на умряла риба, и тя самата искаше да умре, затова остави всичката насъбрала се в сърцето й отрова да блъвне на воля.

— Ще ти кажа защо. Защото майка му му говори... не е млъкнала, откакто е дошла... Говори му и му натяква, и му повтаря какъв глупак е, че е тръгнал да се жени за момиче като мен, когато наоколо с лопати да ринеш госпожици от неговата собствена черга... Да, да, точно това прави. Знам го, сякаш съм присъствала. Знам дори конкретните думи, които изрича. „Но, момчето ми, някаква си вариететна танцовачка!“ Е, добре, такава съм. Не мога да избягам от това. Защо някой ще иска да се жени за мен?

Монти изцъка с език. Той не можеше да подкрепи едно подобно изказване.

— Мило момиче! Аз самият бих го направил още утре, ако вече не бях ангажиран другаде. Според мен Рони е извадил незаслужен късмет.

— Страшно мило от твоя страна, Монти, но се боя, че той не би се съгласил с теб.

— Глупости!

— Ще ми се и аз да смятах така.

— Пълни глупости. Рони е последният човек, който ще се отметне, след като веднъж е поискал ръката на някое момиче.

— Да, знам. Казана дума, хвърлен камък. Мъж на честта и прочие. Бедничкият ми стар Монти, нали не допускаш, че ще се омъжа за някой, който е спрял да ме обича, само защото е джентълмен и неговото кавалерство не му позволява да развали годежа? На този свят най-много презирам момичета, които се лепват за някой мъж, макар да знаят, че той само от приличие не ги праща по дяволите. Ако някога разбере със сигурност, че Рони иска да се отърве от мен — произнесе Сю, вперила сухите си очи в заплашителното небе, — на секундата ще разрежа всичко, без значение колко ще ме заболи.

Монти се потриваше неловко отстрани.

— Струва ми се, че вземаш нещата прекалено навътре — рече той, но без убеденост. — Най-вероятно е Рони да е имал киселини. Кой не би получил киселини в такова време?

Сю не отговори. Тя бе отишла до бойниците и се взираше надолу. Нещо в контурите на гърба ѝ подсказа на Монти Бодкин, че тя или се кани да плаче, или вече е започнала, което го постави пред труден избор. Ликът на Гъртруд Бътъруик, плаващ между него и небето, парираше очевидния ход. Мъж с една Гъртруд Бътъруик в актива си не можеше току-тъй да обгръща чужди талии и да мълви „Хайде, хайде“ в чужди уши.

Затова той се прокашля и рече:

— Ами аз... — Сю не се обърна. Той се прокашля отново и накрая с едно: — Ами аз, въ... такова... — взе да отстъпва заднишком към стълбите. Трясъкът на затваряща се врата стигна до слуха на Сю тъкмо в мига, в който тя попиваше очи с малкото късче дантела, което наричаше носна кърпичка. Беше доволна, че Монти си тръгна. Има моменти, когато едно момиче трябва да остане само, за да се пребори без ничия помощ с демоните в собствената си душа.

След няколко минути от размислите ѝ я изтръгна звукът на кола, приближаваща откъм отсрещната страна на замъка. Тя прекоси бързо покрива с разтуптяно сърце.

Но я очакваше разочарование. Това не беше Рони, завърнал се от Шрузбъри, а само един нисък пълен мъж, пристигнал с таксито от гарата. Нисък, пълен и набит мъж без абсолютно никакво значение.

Ето какво си помисли Сю в своето невежество. Самият пълен мъж, ако знаеше, че е бил тъй небрежно и лекомислено пренебрегнат, щеше да остане покъртен.

Защото този посетител на замъка Бландингс, макар и да пристигаше без помпозност, докаран от Робинсън, кочияш на няколко скромни конски сили на таксито, обслужващо гарата в Маркет Бландингс, бе не някой друг, а самият Джордж Александър Пайк, първи виконт Тилбъри, основател и собственик на издателска къща „Мамут“, помещаваща се в Тилбъри Хаус на Тилбъри Стрийт в Лондон.

Съществуват мъже от порода булдог, които трудно се признават за победени. Дори стъпкани в прахта, те се изправят отново и разпъват криле. Към тази сърцата пасмина принадлежеше и Джордж Александър, виконт Тилбъри. Той бе натрупал изключително голямо състояние основно чрез простия метод да не разбира кога играта е загубена и фактът, че сега звънеше на вратата на замъка Бландингс, бе доказателство, че старият дух още тлее в гърдите му. Той бе дошъл да вразуми лично Достопочтения Галахад Трипуд по въпроса за ония „Спомени“ и нямаше намерение да търпи глупости.

Много мъже на негово място, информирани, че Достопочтеният Галахад е решил да спре книгата си от издаване, щяха да отпуснат ръце и да кажат, че нищо не може да се направи. Те биха се задоволили с малко тюхкане над паричните загуби и някоя и друга нелицеприятна мисъл по адрес на виновника. Лорд Тилбъри обаче бе направен от покорав материал. Тюхкането и нелицеприятните мисли не го подминаха — ние го видяхме обладан от тях; но затова пък нито за миг не му хрумна, че може да отпусне ръце.

Като зает човек, той нямаше как да се измъкне от офиса си незабавно. Лавината от задължения бе отложила началото на експедицията чак до днес. Но в единайсет и петнайсет тази сутрин той се качи на влака за Маркет Бландингс и след като се настани в странноприемницата „Гербът на Емсуърт“ в това сънно малко градче, заръча на шофьора на таксито Робинсън да го откара в замъка.

Вътрешно той пращеше от сурова самоувереност. Мисълта, че може да се провали в мисията си, не му минаваше през ума дори като най-мижава вероятност. Той помнеше твърде смътно Достопочтения Галахад, тъй като не го беше виждал от двайсет и пет години, а дори и в онези дни двамата не се бяха намирали на особено дружеска нога, но

все пак у него бе останала една обща смътна представа за дружелюбен, сговорчив човек. Съвсем не онзи тип, който би устоял на мощната фронтална словесна атака, на която възнамеряваше да го подложи в мига, в който тази врата се отвореше. Лорд Тилбъри питаеше дълбока вяра в магията на речта.

Бийч отвори вратата.

— Тук ли е господин Трипуд? Господин Галахад Трипуд?

— Да, сър. За кого да предам?

— Лорд Тилбъри.

— Много добре, милорд. Оттук, ако обичате. Предполагам, че господин Галахад ще бъде в малката библиотека.

Малката библиотека обаче се оказа празна. Тя съдържаше признаци на литературен живот под формата на отрупано с листа бюро и на голям брой мастилени петна по килима и къде ли не другаде, но нито следа от писател.

— Не е изключено господин Галахад да е на моравата. Понякога обича да ходи там — рече икономът снизходително като човек, примирил се с дребните слабости на един гений. — Ако ваша светлост благоволи да седне...

Той се оттегли и пое с отмерена крачка надолу по стълбите, но негова светлост не благоволи да седне. Той се бе вторачил като препариран в нещо, което лежеше върху бюрото, и сега започна да се приближава към него — крадешком, без да изпуска от око вратата.

Да, не се бе излъгал в своята догадка. Пред него наистина се намираще ръкописът на „Спомените“. Явно авторът само допреди минута бе доизглаждал текста, тъй като мастилото още не беше изсъхнало върху абзаца, където, търсейки подобно на Флобер точния израз, той бе зачеркнал с перото си думата „подпийнал“, за да я замени с исторически по-точното „натараянкан до козирката“.

Очите на лорд Тилбъри, бездруго оцъкдени, се ожабиха допълнително. Дишането му се ускори.

Всеки мъж, успял със собствени сили да натрупа солидно богатство в един свят, където нищо не се дава на тепсия, носи у себе си частица от решимостта и практичната закваска на карибския пират, който мисли и действа на мига. На млади години лорд Тилбъри притежаваше тези качества в изобилие. И макар процъфтяването и намаляващата необходимост да забива лакти в ребрата на

конкурентите в значителна степен да ги бяха атрофирали, те в никакъв случай не ги бяха заличили напълно. И сега, застанал на една ръка разстояние от ръкописа, на чист бряг и с чакащо пред вратата такси, той сериозно обмисляше варианта да го грабне и да надуе платната към открито море.

И вероятно за негов късмет, тъй като подобни резки действия можеха да се окажат вредни за мъж с апоплектично телосложение, преди да успее да събере нужния за целта кураж, до ушите му долетя звукът на приближаващи се стъпки. Той отскочи назад като котарак от гърнето със сметана и при влизането на Достопочтения Галахад вече стоеше край прозореца, тананикайки си разсеяна мелодийка.

Достопочтеният поспря на прага и бучна в окото си своя монокъл с черна рамка. Иззад стъклото това око се взираше остро и изпитателно. Челото му се сбръчка от мисловен напън, докато оглеждаше посетителя.

— Не, не ми казвайте — замоли той. — Оставете ме да отгатна. Вие сте по-пълен и доста остарял, но съм сигурен, че навремето съм ви познавал добре. Странно, но ми се струва, че по някакъв начин ви свързвам с телешка плешка... Смит Дребосъка?... Шишкавия Уитинг?... Не, сетих се, по дяволите! Фарфалака Пайк! — Той се ухили с нескрито задоволство. — Не беше лошо, а? Като се има предвид, че като нищо има двацет и пет години, откакто не съм ви виждал. Да, вие сте Пайк и никой друг. Или просто Фарфалака, както ви казвахме в доброто старо време. Е, как си, Фарфалак?

Лицето на лорд Тилбъри бе добило неприветлив морав цвят. Забележките за наднорменото тегло и напредналата възраст не му бяха допаднали, а за един мъж на години и с положение рядко е приятно да го назовават с име, което дори на младини е намирал за оскърбително. И той не се поколеба да изрази становището си.

— Добре, добре, нека бъде Пайк тогава — рече примирително Достопочтеният Галахад. — Е, как си, Пайк? За Бога, това наистина ме връща години назад. Последния път, когато те видях, трябва да е било онази вечер в „Романо“, когато Плъг Башъм взе да те замерва с хляб, а после нещо се разгорещи и от едно на друго, докато се усетим, ти вече лежеше на пода, нокаутиран от яка телешка плешка, и всички гробари от квартала насъбраха да наддават за тялото ти. Още ти виждам

мутрата — изкиска се Достопочтеният. — Направо да си умреш от смях.

Но след миг стана по-сериозен. Усмивката му се стопи и той поклати тъжно глава.

— Бедният стар Плъг! — въздъхна. — Никога не знаеше къде да спре това момче. Това му беше едничкият недостатък.

Лорд Тилбъри не беше пропътувал сто и четиринайсет мили, за да си бърби за покойния майор Уилфред Башъм, към когото дори преди споменатия епизод не бе изпитвал братска привързаност. Той се опита да намекне за това, но когато го налегнеха спомени, Достопочтеният не се даваше лесно.

— На другия ден седнах с него в нашия клуб — и двамата членувахме в „Пеликан“. Опитах се да го вразумя. Не е прилично, му казвам, да се мятат телешки плешки по ресторантите. Не е британско. Хляб да, казвам. Телешки плешки не. Изтъкнах му, че в дъното на цялата неприятност е неговият пагубен навик да си поръчва по литър бира, докато всички други започват с половинка. Той се съгласи с мен. „Знам, знам — каза. — Излагам се като френски пейзаж. Всъщност, Гали, между нас да си остане, но ми се струва, че аз съм точно от ония момчета, от които старият ми баща все ме предупреждаваше да се пазя. Но всички от нашия род открай време поръчват по литър. Това е стара традиция на фамилията Башъм.“ Тогава му казах, че явно единственият начин е да зареже пиенето напълно, но той отвърна, че не можел. По една-две капки с храната му били жизнено необходими. Е, наложи се да оставя нещата така. Докато един ден не го срещнах отново на сватбен прием в някакъв хотел.

— Аз... — каза лорд Тилбъри.

— Сватбен прием — подчерта Достопочтеният Галахад. — И по някакво любопитно съвпадение се оказа, че в същия хотел имало още една сватба, че и на всичкото отгоре тяхната булка се падала нещо роднина на нашата. Естествено, докато се обърнеш, двете сватби прераснаха в една, всички се радват и се забавляват, и изведнъж аз усещам как нещо ме сграбчва за ръкава, обръщам се и какво да видя — стария Плъг, пребледнял като платно. „Какво има, Плъг?“ — питам разтревожен. При което бедното момче надава дрезгав стон. „Гали, старче — вика, — отведи ме отгук, приятелю. Дойде и моят час. Проклетото пиене ме довърши. Сръбнах няма и половин чашка

шампанско и все пак, уверявам те, че виждам две булки, цели-целенички.“

— Аз... — поде отново лорд Тилбъри.

— Лесно можеш да си представиш какъв шок е изживял, горкият. Естествено, нищо не ми струваше да го успокоя, но аз съзрях тук пръста на Провидението. Това бе тъкмо онова сътресение, което му трябваше. Дръпнах го аз в един ъгъл и взех да му чета конско. И този път вече изтръгнах от него тържествена клетва, че от този ден нататък няма да близне алкохол. „Можеш ли да го направиш, Плъг? — питам го. — Имаш ли тази воля, това мъжество?“ — „Да, Гали — отвърща тържествено той, — имам ги. По дяволите — вика, — трябва да ги имам! Не мога да довърша дните си, като виждам от всяко нещо по две. Представяш ли си! Двама букмейкъри, на които дължиш пари... Двама приносители на призовки... Двама Фарфалаци...“ Да, старче, в този най-тежък миг той си спомни за теб... И после си тръгна с една такава стегната, издаваща непоколебимост челюст — да ти е драго да го гледаш.

— Аз... — упорито продължи опитите си лорд Тилбъри.

— И след около две седмици го гледам, върви насреща ми по Странд^[2] и само дето не пуска мехури от щастие. „Всичко е наред, Гали — ми казва, — всичко е наред, стари приятелю. Успях. Спечелих битката.“ — „Това е страхотно, Плъг — му викам. — Браво, момче! Така те искам! Голям зор ли видя?“ Тук очите му светват и той отвърща: „Отначало да. Всъщност беше такъв зор, че вече не вярвах, че ще издържа. И тогава открих едно въздържателско питие, което не само се търпи, но дори е определено апетитно. Казват му абсент^[3] и като го имам него, хич не ме е грижа, та ако ще никога повече да не вкуся вино, бренди и прочие спиртни напитки.“

— Вашият приятел Башъм — каза лорд Тилбъри, — не ме интересува ни най-малко.

Достопочтеният Галахад се изпълни с разкаяние.

— Съжалявам — рече той. — Май пак се разбъбрих. Боя се, че това е мой стар недостатък. Ти вероятно си дошъл по някаква важна работа, а аз тук разтягам локуми, прахосвайки ценното ти време. Имаш пълното право да ме скастриш. Е, сядай и ми кажи кой вятър те довя насам след всичките тези години, Фарфалак.

— Не ме наричай Фарфалак!

— Разбира се. Съжалявам. Забравих. И тъй, целият съм в слух, Пайк.

— И не ме наричай Пайк. Името ми е Тилбъри.

Достопочтеният Галахад се сепна. Монокълът падна от окото му и той замислено го намести обратно. На лицето му се появи загрижен и осъдителен израз. Той поклати сериозно глава.

— Движиш се под фалшиво име? Лошо. Това не ми харесва.

— Небеса!

— Да знаеш, че никой не е прокопсал от това. Честно ти казвам. Можеш да бъдеш сигурен, че рано или късно ще те разкрият, и тогава съдията ще ти го изкара през носа. Помня, че казах същото на Стифи Воукс през деветдесет и девета, когато той се криеше из Лондон, представяйки се за Орландо Малтраверс с напразната надежда, че ще заблуди букмейкърите си. При това той, за разлика от теб, поне беше проявил елементарната предпазливост да си сложи изкуствена брада. Фарфалак, старче — продължи сърдечно Достопочтеният Галахад, — помисли: струва ли си наистина? Какво печелиш по този начин освен едно отлагане на неизбежното? Защо по-добре не се върнеш и не погледнеш съдбата в очите като мъж? Или ако работата е прекалено дебела, поне се отбий в някой добър магазин за театрални костюми и си купи едни руси мустаци. За какво всъщност са те погнали?

Лорд Тилбъри започваше да се пита дали дори една книга със спомени, които биха разтърсили цяла Англия, си струва цената, която плащаше.

— Наричам се Тилбъри — произнесе през стиснати зъби той, — защото неотдавна бях включен в Почетния списък^[4] и Тилбъри беше титлата, която си избрах.

Ярка светлина се проля върху неведението на Достопочтения Галахад.

— О, значи ти си лорд Тилбъри?

— Точно така.

— И за какво, за Бога, те направиха лорд бе, Фарфалак? — запита Достопочтеният с искрена почуда.

Лорд Тилбъри си каза, че трябва да бъде силен.

— Случайно заемам едно от не съвсем маловажните места във вестникарския свят. Собственик съм на концерн, чието име може би ти е познато — издателска компания „Мамут“.

— „Мамут“?

— „Мамут“.

— Чакай, не ми казвай — рече Достопочтеният Галахад. — Нека да отгатна. Ами че „Мамут“ не бяха ли тъкмо хората, на които продадох книгата си?

— Същите.

— Виж, Фарфалак... тоест Пайк... пардон, Тилбъри — започна печално Достопочтеният, — страшно съжалявам за това. Честна дума, съжалявам. Май те оставих на сухо. Сега вече разбирам защо си дошъл. Искаш да променя решението си. Е, боя се, че си бил целия този път за нищо, Фарфалак, стари приятелю. Аз няма да позволя книгата да излезе.

— Но...

— Не. Безсмислено е да спорим. Не мога да го направя.

— Но, по дяволите!

— Да, знам, знам. Но не мога. Имам си причини.

— Причини?

— Дълбоко лични и сантиментални причини.

— Но това е скандално. Нечувано. Ти подписа договор. Беше съгласен с условията, които ти предложихме...

— Условията нямат нищо общо.

— Не можеш и да претендираш, че не си в състояние да предадеш книгата. Тя е завършена и ето я там, на бюрото ти.

Достопочтеният Галахад взе ръкописа в ръце с нежността на майка, дундуркаща първата си рожба. Погледна го, въздъхна, пак го погледна и повторно въздъхна. Сърцето му се обливаше в кръв.

Колкото повече го препрочиташе, толкова по-голяма му се струваше трагедията, че такъв несравним шедьовър няма да види бял свят. Да, истински шедьовър, откъдето и да го погледне човек. С безкрайно търпение и любов той се бе нагърбил със задачата да издигне безсмъртен паметник на една епоха от лондонската история, която не по-малко от всяка друга заслужаваше своя Омир или Гибън^[5], и беше успял, за Бога! Една първокласна, изпипана работа.

Само дето никой никога нямаше да я прочете.

— Книга като тази никога не е завършена — поясни той. — Мога да продължа да я пиша, докато съм жив.

И въздъхна отново. После лицето му просветля. В крайна сметка на тази цена той купуваше щастието на щерката на Доли. Щом щерката на Доли щеше да е щастлива, нямаше какво повече да се съжالياва и да се въздиша.

И все пак, мина му през ума, брат му Кларънс можеше да е малко по-корав и да демонстрира без чужда помощ пред женската част от семейството, че петел пее в тази къща.

Той прибра ръкописа в едно чекмедже.

— Но това не променя нещата — рече. — Завършена или не, тази книга няма да стигне до печатницата.

— Но...

— Не, Фарфалак, това е последната ми дума. Съжالياвам. Не мисли, че не ти влизам в положението. Знам колко зле се отнесох с теб и признавам, че имаш пълното право да се ежиш и да се пенявиш...

— Аз не се ежа, нито се пенявя. Напротив, лаская се, че успявам, въпреки всички провокации от твоя страна, да запазя учтивия тон на разговора. Искам просто да ти кажа...

— Няма смисъл да казваш каквото и да било, Фарфалак.

— Не ме наричай...

— Не бих могъл да ти разясня цялата ситуация. Това ще отнеме твърде много време. Но за твоя утеха те уверявам, че каквото и да кажеш, то не ще промени нещата нито на йота. Книгата няма да излезе.

Настъпи напрегната тишина. Взорът на лорд Тилбъри, който бе прикован, като погледа на пекинез в захарница, в чекмеджето, скрило в себе си ръкописа, се отмести към мъжа, преграждащ пътя му към него. Той го загледа с копнеж по онази телешка плешка, оказала се някога тъй съкрушително оръжие в ръцете на Плъг Башъм.

После треската отмина. Огънят на битката в очите му угасна. Той се изправи сковано.

— В такъв случай желая ти приятен ден.

— Да не си тръгваш?

— Да, тръгвам си.

Достопочтеният Галахад едва не закърши ръце.

— Хайде стига, не го приемай по този начин. Защо трябва да се надуваш, Фарфалак? Ето, седни, ще си побъбрим, после ще останеш с нас за вечеря...

Лорд Тилбъри преглътна.

— Вечеря!

Една безобидна дума, но в неговите уста тя някак си успя да добие измеренията на тлъста елизабетинска ругатня — каквато примерно Бен Джонсън, на излизане от кръчмата, би могъл да отправи по адрес на Бомон и Флечър^[6].

— Вечеря! — извика лорд Тилбъри. — Небеса!

Има мигове в живота, когато само бурната физическа активност може да изцели ранения дух. Точно както индиецът, ужилен от скорпион, се мъчи да облекчи своята агония с бягане, тъй и лорд Тилбъри, под прясното впечатление на срещата с мъжа, достоен според него да мине за скорпион, изпитваше желание да се облекчи с енергично ходене из пресечена местност. Когато достигна широките стъпала на входа и видя пред себе си таксито от гарата, той усети как стомахът му се бунтува само при мисълта да се напъха във вмирисания му на плесен търбух и да отпраши обратно към „Гърбът на Емсуърт“.

Затова извади пари, тикна ги в ръката на изумения Робинсън, изпелтечи нещо нечленоразделно и като се завъртя на пета, закрачи тежко в западно направление. Робинсън го последва с оцъклен, безмълвен шропширски взор, докато гърбът му се скри зад храсталаците, след което бутна лоста си на първа и подкара вгълбено към дома.

Лорд Тилбъри продължаваше да крачи, обзет от своите мисли.

Отпървом хаотични, те полека започваха да добиват макар и мъгляви очертания. Съзнанието му се върна към оня план, заченат по време на самотното му чакане в малката библиотека. Един-единствен предмет стоеше като отпечатан върху ретината му — бюрото, в което Достопочтеният Галахад бе заключил своя ръкопис.

Ръцете го засърбяха за преки действия.

Като всеки реформиран пират, той не закъсня да си скалъпи оправдание за този греховен акт. Да задигне въпросния ръкопис, утешаваше съвестта си той, би означавало просто да вземе онова, което му принадлежи по право. Той имаше всички законни претенции над него. Договорът беше подписан пред свидетели, авансът — своевременно изплатен. Естествено, обичайната практика между автор и издател бе авторът да увие творбата си в кафява хартия, да й лепне марки и да я изпрати по пощата. Но след като той бе достатъчно ексцентричен, за да предпочете да я остави в бюрото си, та издателят

да дойде и да си я прибере, това ни най-малко не влияеше върху валидността на сделката.

А колко лесно би било да се ограби това бюро, мина му през ума, ако човек гостуваше в замъка. От небрежния разсеян начин, по който Достопочтеният бе пъхнал ръкописа в чекмеджето, определено се създаваше впечатлението, че той дори няма да си направи труда да го заключи. Всеки, който имаше достъп до къщата...

Горчиво разкаятие обзе лорд Тилбъри, докато крачеше унило през притихналите от задух земи на замъка. Сега той виждаше каква грешка е допуснал, демонстрирайки тъй гордо своята обида пред Достопочтения Галахад. Ако само беше изиграл картите си правилно, като посрещне всичко с усмивка, приеме поканата за вечеря и продължи да играе картите си правилно, то почти със сигурност до мръкване щяха да го помолят да си вземе нещата от „Гербът на Емсуърт“ и да се пренесе в замъка. И тогава...

Не случайно поетът е казал: „От всички тъжни думи на перото и езика най тъжните са тези: а можеше да бъде друго.“^[7] Със стенеща душа лорд Тилбъри крачеше напред. И както крачеше, до ноздрите му изведнъж достигна аромат, който единствен на света можеше да отвлече съзнанието му от легналото върху него бreme.

Той бе надушил свиня.

На по-бегло запознатия с тези двама мъже вероятно би се сторило странно, че Джордж, виконт Тилбъри и Кларънс, граф на Емсуърт, биха могли да притежават какъвто и да било общ вкус. На пръв поглед изглеждаше, че тези два характера нямат повече допирни точки, отколкото северният и южният полюс. И все пак такъв бе удивителният факт. Колкото и широко да се различаваха във всяко друго отношение, те бяха единни в своите свински наклонности или по-скоро слабости. В малката си селска къща в Бъкингамшър, където имаше навика да се оттегля за нервно възстановяване през уикендите, лорд Тилбъри държеше прасета. И не само ги държеше, но ги обичаше и се гордееше с тях. И всичко, свързано с прасета, като например грухтене, мляскане, или както в този случай аромат, докосваше съкровена струна у него.

Затова сега той сепнато се изтръгна от своя унес, за да открие, че безцелните му скитания са го довели на един хвърлей картофена обелка от завидно обзаведена кочинка.

И наскре аз кочинка се мъдреше свиня с форми, от които дъхът му секна.

Следобедът, както вече споменахме, бе облачен и душен. Нездрава мараня, подобна на ранен сумрак, обгръщаше света. Но нещо повече от една лоша видимост бе нужно, за да скрие Императрицата от нечий поглед. Вероятно под лъчите на слънцето пищните ѝ извивки биха изпъкнали по-ярко, но дори в този сивкав здрач тя бе достатъчно внушителна, за да притегли лорд Тилбъри към себе си като с ласо. Той избърза напред и спря край оградата с провиснало чене.

Първата му реакция на гледката бе чувството на болезнен копнеж, на разяждаща, непоносима завист. Такъв бе неизменният ефект, който първата среща с Императрицата оказваше върху гостуващите познавачи. Те идваха, виждаха, зяпваха и си отиваха унили и потиснати, за да бродят през живота си от този миг нататък унесени и бленуващи незнайно по какво, подобно на мъже, целунати от богиня в съня си. До днес лорд Тилбъри бе гледал на своя Биг Бой като на достоен за името си шопар. Сега той с болка съзнаваше, че нанася обида на великолепната дама пред себе си дори само като се сеца за Биг Бой в нейно присъствие.

Императрицата след един кратък, но благовъзпитан поглед към новодошлия се върна към заниманието, което я бе погълнало преди появата на лорд Тилбъри. Тя притисна зурла към най-долната дъска на покоите си и взе да сумти печално. И когато погледна надолу, лорд Тилбъри видя, че една част от следобедната ѝ закуска под формата на едър апетитен картоф се е изтърколила от основното блюдо на недостижимо разстояние. Това бе причината за злочестата тъга на сребърната медалистка. Като всички състезателни прасета, отнасящи се сериозно към своята кариера, Императрицата на Бландингс мразеше да пропуска нещо, което би могло да се изяде и превърне в напрацяла плът.

Свинелюбивото сърце на лорд Тилбъри се трогна. Завистта го напусна, пометена от едни по-благородни чувства. Всичко най-добро и хуманно у него изплува на повърхността. Той изцъка състрадателно с език. При неговото телосложение всяко навеждане бе болезнено преживяване, но той не се поколеба. С цената на краткотрайно усещане, че ще се пръсне, картофът се озова в ръката му. И той тъкмо

се канеше да го пусне във вирнатата муцуна на Императрицата, когато бе връхлетян от стряскаща задръжка.

Горещ дъх лъхна бузата му. Един дрезгав глас рече в ухото му: „Ррр!!!“ Жилеста ръка се склучи като менгеме около китката му. Друга го сграбчи свирепо за яката и го извъртя, при което той се видя изправен срещу осъдителния взор на висок, хърбав мъж в работен комбинезон.

Беше оня час от деня, който повечето рожби на Природата прекарват в следобеден сън. Но Пърбрайт не спеше. Неговият работодател го бе инструктирал да се спотайва, ето защо той се спотайваше още от обяд. Рано или късно, му бе казал лорд Емсуърт, цитирайки пророка Галахад Трипуд, тайнствен непознат ще се прокрадне към кочината на Императрицата. И ето, този непознат се бе явил барабар с отровен картоф в ръка и Пърбрайт го беше пипнал. Един Пърбрайт, подобно на Канадската конна полиция, винаги пипва онзи, когото е погнал.

— Хрр! — каза Пърбрайт, което на шропширски диалект ще рече: „Хайде ела сега да те запра някъде, докато отида да доложа на негова светлост какво е станало.“

Междувременно Монти Бодкин, след се раздели със Сю на покрива на замъка, бавно и умислено крачеше през територията на имението по посока на покоите на Императрицата. Целта му бе да направи сетен опит за побратимяване с благородното животно, като по този начин повдигне плачевно ниските си акции.

Той не бързаше. Следобедът бе прекалено спарен за това. Шропшир несъмнено се изживяваше като турска баня. Небето тегнеше като горещ компрес. Пеперудите бяха спрели да пърхат и само най-младите и енергични зайци си правеха труда да избягат, щом го зърнеха да тътри морни нозе по пътеката.

Но дори въздухът да искреше от кристална прохлада, младежът вероятно нямаше да закрачи по-жизнено, тъй като духът му бе прегърбен от тежка грижа. Нещата вървяха на зло.

Да, мислеше Монти, нещата определено вървяха на зло. Шеридън^[8] навремето бе писал за „проклето изражение, от което душата ти слиза в петите“, и ако Монти някога бе чел Шеридън, той

щеше да долови, че това описание пасва като шита по мярка ръкавица на лицето на деветия граф Емсуърт, гледано през масата в голямата библиотека, или, да речем, в момент на зверене измежду клоните на някое дърво. Дори при оня паметен разговор с лорд Тилбъри в неговия кабинет в сградата на „Мамут“ той не бе изпитвал такава увереност, че общува с човек, канещ се в най-скоро време да се прости с услугите му. Той чувстваше как уволнението витае във въздуха. Направо чуваше плясъка на крилете му.

Скоро пред помръкналия му взор се разкри полянката, приютила резиденцията на Императрицата. Край входа се намираше малка барака за инструменти и тук той поспря, използвайки повърхността ѝ, за да драсне клечка кибрит и да запали цигарата, от която тъй силно се нуждаеше.

Да, мислеше си Монти, докато всмукваше дима. Ако той изобщо притежаваше някаква способност да чете човешките лица и каквото и да било умение да тълкува безмълвния език на очите, то настоящият му работодател вече замахваше с крак по посока дъното на елегантните Монтиеве панталони. Струваше му се, че дори може да чуе неговия глас: „Напуснете!“

И тогава, тъй като звукът упорстваше, той осъзна, че става дума не за въображаем, а за истински жив глас, който се носи от вътрешността на бараката и вика не: „Напуснете!“, а: „Пуснете ме!“.

Откритието едновременно го стресна, трогна и очарова. За миг дори му мина през ума мисълта за привидения, но той разсъди, съвсем трезво при това, че привидение, което трябва да извърви още има-няма четвърт миля, за да има на разположение един от най-старите замъци в Англия, едва ли би си прахосвало времето и усилията да населява бараки за инструменти. Близо до мястото, където бе застанал, имаше малко прозорче. Окуражен, той долепи лице до него.

— Има ли някой вътре? — попита.

Въпросът бе крайно резонен, тъй като вътрешността на бараката тънеше в мастилен мрак, но при все това той недвусмислено подразни съдържанието ѝ. Едно експлозивно: „Небеса!“ разтърси въздуха и Монти подскочи три пръста нагоре. Догадката изглеждаше невероятна, но ако човек трябваше да се осланя на собствените си сетива, то невидимият обитател бе не някой друг, а...

— Такова — преглътна той, — случайно да сте лорд Тилбъри?

— Кой сте вие?

— Говори Бодкин. Бодкин, Монти Бодкин. Спомняте ли си стария Монти?

Лорд Тилбъри очевидно си спомняше, тъй като заговори с познатия патос:

— Ами тогава какво се потриваш, нещастен имбецил такъв? Веднага ме пусни навън!

Монти се залови да чопли по вратата.

— Няма проблеми — обяви той. — Секунда само. Тука има една дървена браква, която трябва малко да се мръдне. Ето, това е. Готово. Хайде, опала! Я да видим кой бил вътре?

С тези окуражителни думи той извади резето и лорд Тилбъри със сумтене се появи на бял свят.

— И все пак, такава... — рече умолително Монти след някое време, жадуващ като Гьоте за повече светлина^[9]. Това бе едно от най-странните и мистериозни преживявания, които го бяха спохождали, а събеседникът му явно възнамеряваше само да стои и да сумти по въпроса. Лорд Тилбъри си възвърна дар-слово.

— Това е безчинство!

— Кое?

— Ще накарам да накажат сурово тоя простак!

— Кой?

— Веднага отивам да говоря с лорд Емсуърт.

— За какво?

Сбито и с много чувство лорд Тилбъри описа премеждието си.

— Сто пъти му повторих като на човек, че ако има някакви съмнения относно самоличността ми, твоят чичо, сър Грегъри Парслоу, който, ако не се лъжа, живее някъде наблизо, ще гарантира за мен...

Монти, който слушаше с нарастващо разбиране, кимвайки прозорливо при всеки обрат на разказа, в тази точка се почувства принуден да се намеси.

— Майко мила! — извика той. — Казвате, че сте предложили на добичето картоф? И тогава оня пейзаж ви е сграбчил? А вие сте го осведомили, че сте приятел на чичо Грегъри? А сега ще ходите в замъка да внесете оплакване при стария перко? Недейте! — рече настойчиво Монти. — Не го правете. Изобщо не се доближавайте до

замъка, ако не държите да ви оковат във вериги, преди да сте казали „Петърплетплете“. Вие не сте в течение на тукашните събития. Положението е крайно заплетено. Лорд Емсуърт подозира, че чичо ми крои кървав атентат срещу неговата свиня, а вас са ви спипали да й давате картофи и при това сте заявили открито, че сте негов човек. По дяволите, та те направо ще ви разчекнат с коне без съд и присъда.

Лорд Тилбъри стоеше като втрещен, повтаряйки си за сетен път колко дълбоко противен му е този младеж.

— Какви ги плещиш?

— Не плещя. Всичко е съвсем логично. Поставете се на тяхно място. Ако тази свиня изпадне от състезанието, свинята на чичо остава без конкуренция и сребърният медал от изложбата ѝ е в кърпа вързан. Е, можем ли тогава да виним Пърбрайт за това, че не гледа с добро око на непознат, който се присламчва към кочината и раздава подозрителни картофи, а след това сочи чичо Грегъри като поръчител? Сигурно си е помислил, че картофът е напоен с някоя малко известна азиатска отрова.

— Никога не съм чувал по-голяма нелепост.

— Какво да се прави, това е Животът — мъдро изтъкна Монти.
— А и не можете да избягате от факта, че тук е частна собственост и вие се явявате нарушител. Нямаше ли някакъв закон, разрешаващ в такива случаи да се стреля на месо? Или той се отнасяше за крадците с взлом? Не, излъгах. Беше за бездомните кучета, ако ги хванеш да ти нападат овцете. И все пак, за да си дойдем на думата, вие сте си чиста проба нарушител.

— Нищо подобно. Аз се намирам на частно посещение в замъка.

Разговорът бе стигнал тъкмо до онази точка, към която Монти се надяваше да го насочи.

— И защо? Тъкмо това ме озадачи от самото начало. Какво изобщо правите по тия места? Защо сте тук? Макар винаги да се радвам да ви видя, разбира се — довърши възпитаваният в скъпи частни училища Монти.

Лорд Тилбъри като че ли не остана омаян от тази любезност. И наистина, тя леко намирисваше на покана от страна на великодушен феодал към някой недодялан натрапник да се поразходи свободно из земите му.

— А мога ли да запитам ти самият какви ги вършиш тук?

— Аз?

— Ако лорд Емсуърт наистина е в такива лоши отношения със сър Грегъри, както твърдиш, то бих очаквал да се възпротиви неговият племенник да се разхожда на воля из имението.

— Да, но аз съм негов секретар.

— И откъде-накъде това, че си секретар на чичо си...

— Не на чичо. На лорд Емсуърт. Тия местоимения могат направо да окачат човека на въжето. Започваш да си нареждаш „него“ и „негов“ и хич не те е грижа, докато изведнъж разбереш, че си се оплескал до ушите. Това също, от друга страна, е Животът. И тъй, аз не съм секретар на чичо. Той изобщо няма секретар. Аз работя за лорд Емсуърт. Опекох си службата само двацет и четири часа след като ме изхвърлихте от „Весели звънчета“. Да, да, точно така — продължи Монти с безгрижно равнодушие, — ей тъй, както ме гледате, за нула време си хванах нова работа. Както казват хората, помогни си сам, и Господ ще ти помогне.

— Ти си секретар на лорд Емсуърт? — Лорд Тилбъри явно срещаше затруднения в смилането на информацията. — И живееш в замъка? Искаш да кажеш, че действително... пребиваваш в замъка Бландингс?

Монти, премисляйки бързо, стигна до извода, че това негово безгрижие е било грешка. Добре замислено и добронамерено, но иначе чиста проба гаф. Правилната политика тук беше една мъжка откровеност. Той вярваше в онази приливна вълна в хорските дела, която, ако се уловиш за гребена ѝ в подходящия момент, може да те изведе до щастие и богатство^[10]. Жизненоважно бе да си подсигури нова служба, преди лорд Емсуърт да му е бил шута; а едва ли можеше да се надява на по-благоприятен случай да заглади нещата пред стария си работодател от сега, когато току-що го бе освободил от нерадостен плен.

Ето защо отговори, че поне временно нещата действително стоят така.

— Но само временно — подчерта чистосърдечно той. — Няма да скрия от вас, че в близко бъдеще очаквам отново да съм незает. Вярно, не са ме предупредили изрично, но инак всички признаци сочат натам. Тъй че, ако случайно имате чувството, че бихме могли да поставим заедно едно ново начало, пък каквото било — било, тъй да се каже... с

една дума, ако склоните да забравите онази малка неприятност между нас и да приютите обратно блудния син, то аз от своя страна ви гарантирам експресна доставка. Мога да се явя на работа почти незабавно със сърце, готово да понесе всякакъв кръст.

У повечето мъже този красноречив зов би могъл да породи известно раздражение. Лорд Тилбъри обаче го изслуша подобно на сладкогласен химн. Също като Наполеон той бе имал своите звездни мигове, но не помнеше по-звезден от този — да открие човек, който едновременно да живее в замъка Бландингс, и да иска от него услуга.

— Значи искаш да се върнеш в Тилбъри Хаус?

— Определено.

— Ще се върнеш.

— Не може да бъде!

— Но само ако...

— Майчице, условие ли има?

Лорд Тилбъри изпадна в навъсено мълчание. Сега, когато бе дошъл мигът да облече в думи престъпния замисъл, вълнуващ ума му, той се затрудняваше от подбора на думите, в които да го облече.

— Ако какво? — попита Монти. — Ако имате предвид, че за в бъдеще ще трябва да проявявам най-зорка бдителност, за да предотвратя промъкването на съмнителни материали във „Весели звънчета“, то бъдете спокоен. Неотдавнашният болезнен епизод извърши у мен прелом и сега аз съм нов човек, напълно съзвучен с целите и идеалите на вашето издание. Можете без опасение да ми поверите отново руля на редакцията.

— „Весели звънчета“ нямат нищо общо тук. — Лорд Тилбъри замълча отново. — Става дума за една работа, което искам да ми свършиш.

— С удоволствие. Само я назовете. Ако ще да е половината ми кралство.

— Виждаш ли... аз... Накратко, положението е такова. Галахад Трипуд, братът на лорд Емсуърт, е написал една книга със спомени.

— О, знам, знам. И бас държа, че няма да са никак лоши. Ще се харчат като топъл хляб. Точно за такава книга е зажаднял пазарът. Мен ако питате, грабвайте я и не му мислете.

— Точно това — каза лорд Тилбъри, възрадвайки се от бързината, с която разговорът бе стигнал до сърцевината на проблема — смятам да

направя.

— Ами тогава да ви кажа каква е процедурата — предложи услужливо Монти. — Първо двамата съставяте един договор, а след това вие вадите чековата си книжка и снесяте на стария Гали...

— Договорът вече съществува. Господин Трипуд го подписа още преди време, предоставяйки на „Мамут“ всички права върху своите „Спомени“. Но сега е размислил и отказва да връчи ръкописа.

— Я, хубава работа! И защо?

— Нямам представа.

— Но той ще изгуби тлъста пачка, глупавото му магаре.

— Без съмнение. Впрочем решението му да не издава носи значителен финансов ущърб и за мен самия. Ето защо, имайки предвид съществуващия договор, аз се считам в законното си право да притежавам ръкописа и възнамерявам... тъ... с две думи възнамерявам да си го взема.

— Да нямате предвид да го задигнете?

— Грубо казано, това именно имам наум.

— Ама и вие не си поплювате, а? Но как?

— Е, тук вече ще ми се наложи да прибегна до помощта на някой, който живее в къщата.

Фантастична идея прехвъркна в ума на Монти.

— Да не би да намеквате, че искате аз да го задигна?

— Именно.

— Е, да пукна дано! — промълви Монти с искрено изумление.

— Задачата е съвсем проста — продължи изкусително Лорд Тилбъри. — Ръкописът е в бюрото на една малка стаичка, която, както разбирам, се явява нещо като придатък на библиотеката. Чекмеджето, в което е поставен — освен ако не греша дълбоко, — не е заключено, но дори и да е, би могло лесно да се отключи. Ти казваш, че би сторил всичко, за да се върнеш на работа при мен. Тъй че... помисли си, скъпо момче.

Монти сучеше отмаляло пеша на самото си. Всичко това му бе дошло твърде много. В рамките на две минути той бе поканен да се хвърли във вихъра на престъпността и наречен „скъпо момче“ от лорд Тилбъри, тъй че главата му имаше всички основания да се мае.

Лорд Тилбъри, опитен сърцевед, си даваше сметка, че някои умове се нагаждат към новите идеи по-мъчно от други. Ето защо с

готовност даде време на младежа пред себе си да попие чутото.

— Можеш да бъдеш сигурен, че дойдеш ли при мен с тоя ръкопис, то аз с готовност ще те възстановя на старата ти служба в Тилбъри Хаус.

Изражението на Монти започна леко да се различава от това на селски идиот, прясно улучен от гръм. В погледа му се прокрадна дори известна живост.

— Обещавате ли?

— Обещавам.

— За срок от една година?

— Една година?

— Абсолютно необходимо е да бъде година. Вече, мисля, ви споменах за крайната заплетеност на положението.

Въпреки цялото си нетърпение да вербува този момък за съучастник и час по-скоро да го пусне в употреба лорд Тилбъри долови несъмнени признаци на колебание. Повечето работодатели на негово място също биха се терзали. Дванайсет месеца са много дълго време, за да подмята човек из ръцете си един Монти Бодкин. До този миг лорд Тилбъри се бе тешил с мисълта, че сдобие ли се веднъж с книгата, ще може да го уволни отново след около седмица.

— Цяла година? — запита колебливо той.

— Петдесет и две седмици — склони на известна отстъпка Монти.

Лорд Тилбъри въздъхна. Явно жертвата трябваше да бъде направена.

— Дадено.

— Значи ме наемате за кръгла година?

— Стига да изпълниш своята част от споразумението.

— И сте готов да подпишете писмо... документ... договор в този смисъл, ако го съставя?

— Да.

— В такъв случай сделката е сключена. Можем да си стиснем ръцете.

Лорд Тилбъри предпочете да пропусне този символичен жест.

— И бъди така добър да придвижиш нещата колкото се може по-скоро — рече хладно той. — Нямам желание да пускам корени в оня селски хан.

— О, ще бъда като фурия. Кой селски хан, между другото? Трябва да имам адреса ви.

— „Гербът на Емсуърт“.

— Да, знам го. Поръчайте си от тяхната бира с няколко капки джин. Сгрыва до мозъка на костите. Е, значи се разбрахме. Очаквайте ме в най-скоро време там с ръкописа под мишница.

— Тогава довиждане засега.

— Чао, чао, чао, ще се видим пак — отвърна сърдечно Монти.

Известно време той остана да гледа подир отдалечаващия се лорд Тилбъри, след което поднови разходката си, потопен в розови блянове.

Нещата, мина му през ума, явно потръгнаха на добре. Сега в душата му нямаше и следа от онези плахи скрупули, довели до леко изтъпялото състояние, в което бе изпаднал след първия сблъсък с предложението. Той се чувстваше решителен и дързък. Щеше да сложи ръка върху този ръкопис, та ако ще и да се наложеше да използва сатър за целта.

В потрепващата душна мараня, покрила тревата край пътеката, той виждаше прекрасното лице на Гъртруд Бътъруик, взиращо се в него с окуражителна нежност, сякаш искаше да му каже, че може да разчита на нейното одобрение и подкрепа в това начинание. Той почти различи в шумоленето на лекия самотен ветреца, залутал се из храстите, нейния сребрист глас, прошепващ: „Така те искам!“

Писателят е същество на настроения. Твърде често и най-лекото завъртане на крана е достатъчно, за да секне струята на вдъхновението му. Тъй беше и с Достопочтения Галахад Трипуд. Неприятната сцена между него и някогашния Фарфалак Пайк, макар и кратка по времетраене, го бе оставила в разположение на духа, неподходящо за по-нататъшни литературни занимания. Той имаше радушен нрав и му беше тягостно да разочарова дори Фарфалаците на този свят.

Да отпрати бедния Фарфалак с пръст в устата, разбира се, съвсем не бе като да даде пътя на добрия стар Плъг Башъм, да речем, или пък на скъпия Фреди Потс, но тъй или иначе, беше напълно достатъчно, за да спаружи настроението на един мъж, който винаги гледаше да угоди на всички и мразеше да казва „Не“ дори на най-презряната Божия твар.

След оттеглянето на лорд Тилбъри Достопочтеният Галахад остави творбата на своя живот да лежи в чекмеджето. Лишен от охота за по-нататъшно подкастриране и шлифване, той изпусна една печална въздишка, избра си от библиотеката детективски роман и напусна стаята.

След като поспря във фоайето колкото да позвъни на Бийч и да го инструктира да му изнесе отвън на моравата чаша уиски със сода, той се отправи към своето любимо убежище под големия кедър.

— А, да, Бийч — издума той, когато икономът се появи с подрънкващия поднос, — съжалявам, че те безпокоя, но се питам дали би имал нещо против да отскочиш до малката библиотека и да ми донесеш очилата за четене? Забравил съм ги на бюрото.

— С най-голямо удоволствие, господин Галахад — отвърна сърдечно икономът. — Желаете ли нещо друго?

— Да си виждал някъде госпожица Браун?

— Не, господин Галахад. Малко след обяда госпожица Браун бе излязла да подиша въздух на терасата, но оттогава не съм я виждал.

— Добре, няма значение. Само ми донеси очилата.

Посветен на задачата да успокои възбудените си нерви, Достопочтеният бе пресушил може би около една трета от високата си чаша, когато забеляза завръщането на иконома.

— Какво, за Бога, си помъкнал, Бийч? — попита той, тъй като другият изглеждаше твърде тежко натоварен за мъж, изпратен да донесе само чифт очила с рогови рамки. — Това да не е случайно моят ръкопис?

— Да, господин Галахад.

— Върни го обратно — нареди литераторът с оправдано раздражение. — Не го искам. Дойдох тук тъкмо за да го забравя, по дяволите!

Той замлъкна, озадачен. Странно оцъклено изражение се бе появило върху лицето на иконома и изпълнената му до краен предел жилетка сякаш леко потрепваше. Достопочтеният се отнесе към тези феномени с любопитство и интерес.

— Защо си подрусваш шкембето насреща ми, Бийч?

— Притеснен съм, господин Галахад.

— Ами тогава не носи вълнено бельо в това топло време.

— Искам да кажа, умствено притеснен, сър.

— За какво?

— За сигурността на вашата книга, господин Галахад. — Икономът понижи глас. — Мога ли да ви осведомя, сър, какво се случи преди минута, когато отидох до малката библиотека, за да взема очилата ви?

— Какво?

— Точно преди да вляза, чух вътре шумолене.

— Наистина? — Достопочтеният Галахад поцъка с език. — Не се ли научиха най-последно, че не ми е приятно да се влиза там? Всички знаят, че използвам стаята като частен кабинет.

— Именно, господин Галахад. Докато вие сте в замъка, никой друг няма работа вътре. Това се разбира от само себе си. Поради тази причина у мен незабавно се породиха съмнения.

— Съмнения ли? Какви съмнения?

— Че някой се опитва да похити материала, който сте написали, сър.

— Какво?

— Да, господин Галахад. И се оказах прав. Поспях за миг пред вратата — обясни внушително икономът — и сетне рязко и без предупреждение я отворих. Сър, там стоеше господин Пилбийм, с ръка, пхнатата в отвореното чекмедже.

— Пилбийм?

— Да, господин Галахад.

— Исусе Христе!

— Да, господин Галахад.

— И ти какво каза?

— Нищо, господин Галахад. Само го изгледах както аз си знам.

— А *той* какво каза?

— Нищо, господин Галахад. Само се усмихна.

— Усмихнал се?

— По най-гузен и отблъскващ начин.

— И после?

— Все тъй без да произнеса нито дума, аз приближих до бюрото, взех материала и се упътих към вратата. На прага се обърнах и му отправих втори поглед, като наблегнах на изразителността. Сетне се оттеглих.

— Великолепно, Бийч!

— Благодаря, господин Галахад.

— Значи си сигурен, че е искал да открадне ръкописа?

— Беше му почти в ръцете, сър.

— Дали пък не е търсил хартия за писма или нещо друго? Мъж с хранителните навици на Бийч трудно можеше да добие изражението на Шерлок Холмс, чул поредната нелепа теория на доктор Уотсън, нито пък мъж с неговото положение можеше да отвърне на член от повисшестоящата класа тъй, както би го сторил великият детектив. Възклицанието „Ха!“ може и да погъделичка за миг гърлото му, но не проникна по-нататък.

— Не, сър — отвърна лаконично той.

— Но неговият мотив, Бийч? Какъв мотив би могъл да има този малък досадник, за да краде книгата ми?

Икономът като че ли бе обхванат от известно смущение. Той се поколеба.

— Ако ми разрешите да бъда откровен, господин Галахад...

— Какви ги дрънкаш, Бийч? Да ти разреша? Никога не съм чувал по-голяма глупост. Та ние с теб се познаваме от ей такива — има-няма да бяхме по на четирийсет години.

— Благодаря, господин Галахад. В такъв случай, след като мога да говоря свободно, бих искал накратко да припомня някои специфични обстоятелства, свързани с тази книга. На първо място ще спомена, че случайно съм запознат с нейната изключителна важност като фактор в отношенията между господин Роналд и госпожица Браун.

Достопочтеният Галахад трепна. Той открай време познаваше икономата като човек, който държи очите си отворени, а ушите наострени, и рано или късно научава всичко, случващо се в замъка, но не бе и подозирал, че тайната му система за осведомяване е дотолкова ефективна.

— С оглед да преодолеете съпротивата на нейна светлост към един съюз между господин Роналд и госпожица Браун, вие изразихте готовност да се въздържите от предаването на своята книга в ръцете на печатарите. А причината нейна светлост да е враждебно настроена към издаването ѝ бе, че според нея съдържанието на „Спомените“ би могло да засегне съществен брой нейни приятели и най-вече сър Грегъри Парслоу. Прав ли съм, господин Галахад?

— Напълно.

— А вашият собствен мотив за тази отстъпка бе опасението, че без подобна преграда пред своите действия, нейна светлост би могла евентуално да убеди негова светлост да откаже да подкрепи съюза.

— Това „евентуално“ ми харесва. Виж, Бийч, няма защо да се правиш на умряла буболечка. Тук сме само двамата. Репортери няма. Защо не се отпуснем и не наричаме нещата със собствените им имена? Това, което всъщност искаш да кажеш, е, че брат ми Кларънс е една мека Мария и ако не беше моята книга, нищо не би могло да спре сестра ми Констанс да му пили на главата, докато му писне, и забрани не една, а десет сватби, само и само мир да е.

— Именно, господин Галахад. Аз не бих си позволил да облека ситуацията точно в тези думи, но след като вие го сторихте, се чувствам свободен да изтъкна, че при така описаните обстоятелства за нейна светлост би било крайно изгодно въпросният ръкопис да бъде откраднат и унищожен.

Достопочтеният се изправи като ужилен в шезлонга си.

— Бийч, ти удари право в целта! Оня червей Пилбийм работи за Кони!

— Без съмнение изглежда, че уликите водят в тази насока, господин Галахад.

— Нищо чудно и Парслоу да е вътре в играта.

— Лично аз съм дълбоко убеден в това, господин Галахад. Мога да отбележа, че вечерта на последния ни прием нейна светлост във видимо възбудено състояние ми нареди да повикам сър Грегъри по телефона за спешна среща в замъка. Двамата останаха известно време насаме в библиотеката, след което сър Грегъри се появи с трескав вид и само няколко минути по-късно го видях да води необичайно оживен разговор с господин Пилбийм в един закътан ъгъл на фойето.

— Обсъждали са детайлите на покушението!

— Именно, господин Галахад. Заговорничеха. На момента значимостта на инцидента ми убягна, но сега кроежите им са съвсем прозрачни.

Достопочтеният Галахад се изправи.

— Бийч — изрече с много чувство той, — заявявал съм го преди и ще го заявя пак: струваш колкото собственото си тегло в злато. Ти спаси положението. Ти запази щастието на две млади сърца, Бийч.

— Много мило от ваша страна да го кажете, сър.

— Да, казвам го. Няма защо да се заблуждаваме. Ако ръкописът беше унищожен, ония двамата щяха да се оженят, когато цъфнат налъмите. Аз познавам Кларънс. Момче за милиони — никой на този свят не ми е по-драг от него, — но органично неспособен да отстои правата си пред една по-устата жена. Трябва незабавно да вземем мерки за сигурността на този ръкопис, Бийч.

— Тъкмо се канех да предположа, господин Галахад, че може би ще е уместно за в бъдеще да заключвате чекмеджето, в което го държите.

Достопочтеният поклати глава.

— Безсмислено е. Нали не мислиш, че една твърдоглава жена като сестра ми Констанс, подпомогната и насърчавана от оня малък мазньо, дето се вре навсякъде като невестулка, ще се спре пред някакво си заключено чекмедже? Не, трябва да измислим нещо по-добро. Сетих се. Ти самият ще вземеш „Спомените“, Бийч, и ще ги скриеш на някое безопасно място. В твоята стаичка например.

— Но, господин Галахад!

— Какво има пък сега?

— Представете си, че нейна светлост разбере, че документът е у мен, и поиска да ѝ го предам? Един категоричен отказ от моя страна да изпълня подобно нареждане би породил ситуация от изключителна деликатност.

— Откъде, за Бога, би могла да разбере, че е у теб? Нали не се е случвало да се отбие в стаичката ти да си побъбрите?

— Положително не, господин Галахад — отвърна икономът, потрепервайки от ужасното видение, възникнало при тези слова.

— А нощно време би могъл да го криеш под възглавницата. Или ще кажеш, че има опасност лейди Констанс да дойде по някое време да ти оправи завивките, а?

Този път Бийч успя само да потрепери безмълвно.

— Това е единственият изход — рече категорично Достопочтеният. — Няма да слушам никакви възражения. Вземи ръкописа и го скрий някъде, където ще се намира в безопасност. Бъди мъж, Бийч!

— Много добре, господин Галахад.

— Още сега.

- Много добре, господин Галахад.
- И, естествено, нито дума на никого.
- Много добре, господин Галахад.

Бийч бавно се отдалечи през моравата, с приведена глава и натезало сърце. Това бе миг, когато един иконом на място би следвало да носи върху лика си печата на доблестта, подобно на войник, комуто е поверена важна задача във вражеския тил. Бийч не носеше нищо подобно. По целокупен облик той далеч по-силно наподобяваше някой от ония злостастни господа по чакалните на гарите, които, неблагоприятно приели в четири и трийсет да подържат бебето на непознатата жена, поглеждат към часовника, за да видят, че вече е шест и четвърт, а отникъде взорът помощ не вижда.

След неприветливия ден над земята се спускаше здрач. Взирайки се през своите бойници, Сю долови как зловещите краски се сгъстват в разстилащата се отдолу гледка. Беше точно часът, в който излизат таласъмите, и нямаше никаква уважителна причина те да не наобиколят и покрива. Сю стигна до извода, че е прекарала достатъчно време тук. Из помръкналия свят се носеха тихи кискащи се звуци, от които я побиваха тръпки, а в далечината някакъв бухал бе взел да надава злокобния си зов. Тя внезапно закопня по своята уютна спалня със светнати лампи и нещо за четене преди вечерния тоалет.

По каменните стъпала беше тъмно и те кънтяха неприятно под краката ѝ. Въпреки това, макар и да не изключваше възможността всеки миг от нищото да се подаде ледена ръка и да я докосне по лицето, тя събра кураж да слезе надолу.

Облекчението, което изпита, когато търсещите ѝ пръсти напипаха успокояващата твърдина на вратата, бе краткотрайно. Само след миг то отстъпи пред безпомощната паника на човешко същество, попаднало в клопка. Вратата бе заключена. Тя хукна обратно по стълбите към покрива, където поне имаше малко светлина, която да ѝ помогне да се справи с връхлетялото я бедствие.

Сега си спомни. Преди половин час някакъв прислужник се бе качил, за да смъкне знамето, което през деня се вееше над замъка Бландингс. Той не я забеляза, а и на нея не ѝ хрумна да издаде присъствието си. И сега съжаляваше за това, тъй като човекът явно бе

сметнал покрива за необитаем и беше приключил вечерния ритуал, заключвайки вратата.

Нещо бръсна бузата на Сю. Не беше чак таласъм, но затова пък беше прилеп, което е достатъчно лошо в сетните отблясъци на един призрачен ден. Тя нададе остър писък — и докато го правеше, осъзна, че случайно е налучкала правилната тактика на озовалите се върху необитаеми покриви момичета.

Притича до бойниците и започна да вика „Ей!“ — отпървом със свит, приглушен глас, тъй като нищо не звучи по-глупаво от думата „Ей!“, когато е отправена в пустотата без някаква определена цел; а после и по-силно. Накрая заниманието я увлече и тя започна да възпроизвежда съвсем приличен по обем звук. Толкова приличен, че Рони Фиш, който пушеше безрадостно в градината, долови, че в нощта се носят гласове. След като послуша около минута, установи, че те се носят откъм покрива на замъка.

Той се отправи към пътеката, опасваща стените.

— Кой е там? — извика.

— О, Рони!

Два дни и две нощи тъмни съмнения и мрачни грижи бяха ръфали душата на Рони Фиш. Отровата не бе спряла да разяжда жилите му. Два дни и две нощи той мислеше за Сю и за Монти Бодкин. Всеки път, когато се сетеше за Сю, това бе мъка непоносима. И всеки път, колчем съзнанието му с неохота се обърнеше към размисъл за Монти Бодкин, това бе терзание неописуемо. Но при звука на този глас сърцето му неволно подскочи. Дори, да бе прехвърлила своята нежност на друг, нейният глас пак си оставаше най-сладостният звук на земята.

— Рони, не мога да сляза.

— На покрива ли си?

— Да. А вратата долу е заключена.

— Ще отида да взема ключа.

След дългия плен Сю най-сетне чу стърженето на древни панти и подир минута Рони надзърна от кладенеца на стълбището.

В обноските му, забеляза тя с печал, все тъй властваха Итън и Кеймбридж. Никой не би могъл да бъде по-учтив.

— Колко досадно, че са те заключили така.

— Да.

— Отдавна ли си горе?

- Цял следобед.
- При хубаво време тук е приятно.
- Предполагам.
- Макар и малко горещо.
- Да.

Настъпи пауза. Неподвижният въздух тегнеше отгоре им. Бухалът в градината продължаваше да буха.

— Кога се върна? — попита Сю.

— Преди около час.

— Не съм чула колата.

— Не минах по алеята, а свих направо към гаража. Преди това оставих мама при викария.

— Така ли?

— Искаше да поговори с него.

— Разбирам.

— Ти май не познаваш викария?

— Още не.

— Казва се Фосбъри.

— Интересно.

Отново се спусна тишина. Рони оглеждаше разсеяно покрива. Изведнъж направи крачка напред, наведе се и вдигна нещо. Беше широкопола мека шапка.

Той тихичко си затананика.

— Монти да е бил случайно тук?

— Да.

Рони изтананика още един-два такта.

— Голям симпатяга е — рече. — Е, хайде да слизаме.

---

[1] Неточен цитат от Библията, който гласи: „Мидиамският стан пък беше долу от него — в долината.“ Книга Съдии Израилеви, 7, 8. — Б.пр. ↑

[2] Една от централните улици на Лондон, по която са разположени театри, луксозни магазини и хотели. — Б.пр. ↑

[3] Силна алкохолна напитка, приготвяна от пелин и други билки. — Б.пр. ↑

[4] Става дума за ежегодното присъждане на почетни титли по случай официалния рожден ден на британския монарх (който не

съвпада с действителния му рожден ден, а е национален празник, честван обикновено в първата половина на юни). — Б.пр. ↑

[5] Луис Гибън (1901–1935) — шотландски писател и историк. — Б.пр. ↑

[6] Бен Джонсън (1572–1637), Франсис Бомон (1584–1616), Джон Флечър (1579–1625) — известни английски драматурзи от времето на кралица Елизабет I (1558–1603). — Б.пр. ↑

[7] Въпросният поет е Джон Грийнлийф Уитиър (1807–1892) в поемата „Мод Мълър“. — Б.ред. ↑

[8] Ричард Шеридън (1751–1816) — известен английски драматург. — Б.пр. ↑

[9] „Светлина! Повече светлина!“ са предсмъртните думи, които се приписват на Гьоте. — Б.пр. ↑

[10] Много свободна перифраза на Шекспирови думи от „Юлий Цезар“ (IV, I, 6). — Б.ред. ↑

8.

Ако на излизане от големите порти на замъка Бландингс свиете вдясно и следвате пътя в продължение на около две мили, пред вас ще изникнат първите къщи на малкото градче Маркет Бландингс. От векове то дреме сгущено на това място, една перла в зеленото сърце на Шропшир. В цяла Англия не може да се открие по-прелестно кътче. Художниците, които идват да рисуват старите му сиви сгради, и рибарите, които клечат за мряна край ленивата му река, са единодушни по този въпрос. Всички те биха се надсмели на мисълта, че мястото може по някакъв начин да се направи по-приятно за окото — и ѝ се надсмиваха, кажи-речи, всяка вечер над халбите и лулите си в „Гербът на Емсуърт“.

И все пак през следобеда, последвал току-що описаните събития, това чудо стана. Тихото очарование на древната главна улица бе внезапно подсилено от появата на богоподобен мъж с бомбе, който излезе от старинно магазинче за тютюн. Това бе икономът Бийч. С цел да повтали пищната си фигура, той бе дошъл пеш от замъка, за да си купи цигари, и сега стоеше на тротоара, събирайки кураж да поеме обратния път.

Този спортен подвиг сега далеч не му изглеждаше тъй привлекателен, както преди близо час в неговата стаичка. Изнурителният трикилометров преход бе изчерпал издръжливостта му до последна капка. При това и времето хич не подхождаше за маратони. Ако предният ден бе потискащ, то днешният беше същински пъкъл. По небето с цвят на нажежена мед се тълпяха гневни облаци. Нито лъх на ветрец не поклащаше листата на дърветата. Паважът изпускаше почти видими вълни от спарена мараня, а над всичко бе надвиснал пъклен влажен задух. Ако до вечерта не се разразеше буря, и то яка гръмотевична буря, то значи Бийч дълбоко грешеше. Той свали шапка, извади голяма носна кърпа, попи чело, сложи обратно шапката и рече: „Пуфф“. Грижите за фигурата бяха чудесно нещо, но всичко си имаше граници. Неотложна нужда от бира споходи икономата.

И той едва ли би могъл да си избере по-удачно местоположение, за да я удовлетвори. Идеалът, към които се стремят старейшините на всеки провинциален английски град, е да подсигурят поне една кръчма на глава от населението. Старейшините на Маркет Бландингс не се бяха спрели наред път. От мястото, на което стоеше, Бийч можеше да зърне не по-малко от шест богоугодни институции. От факта, че в крайна сметка се спря на „Гербът на Емсуърт“, не бива да се съди, че имаше нещо против „Житният сноп“, „Каруцарски отдих“, „Бръмбарът и трънката“, „Добра стига“ или „Веселите крикетисти“. Просто „Гербът“ се случи най-наблизо.

При все това изборът му бе добър. Всеки млад, навлизащ в живота мъж, би могъл да приеме като съвет, ако някога се озове в Маркет Бландингс в зноен следобед, първо да се насочи към това заведение. Тук поднасят първокласни напитки, а и от всички възхитителни странноприемници в града никоя не притежава по-голяма и по-сенчеста градина. Зелена и примамлива, изпъстрена с дървени маси и закътани беседки, тя се простира надолу чак до брега на реката. Тъй че щастливият гост, вече бездруго изпитващ приятен гъдел за бира, може да се сдобие с една нова и по-задълбочена жажда, наблюдавайки как морни и потни глави на семейства опъват жили на гребните лодки, плъзгащи се покрай него. Имало е случаи, когато в действително жарък ден един-единствен баща, потящ се над веслата на съд, накамарен над ватерлинията от тежестта на съпруга, балдъза, тяхна братовчедка, четири деца, куче и кошница с провизии, е довеждал оборота в „Гербът на Емсуърт“ до такова ниво, че опитни сервитьорки са припадали под тежестта на халбите.

Тъкмо към една от тези беседки се упъти сега и Бийч. Той винаги си избираше това място, когато силата на обстоятелствата го довеждаше в „Гербът на Емсуърт“. Като мъж с положение, което трябваше да поддържа, икономът предпочиташе да се освежава в уединение. Той не бе някой млад и лекомислен лакей, който може да седне и да се налива с момчетата в столовата на прислугата. Тази конкретна беседка се намираще в отдалечения край на градината, скрита от хорските очи от група избяали храсти.

И тъй, насам насочи Бийч своите тежки стъпки дюстабанлии, но макар в беседката да нямаше никой, не влезе вътре, понеже изпитваше панически ужас от щипалки, чието присъствие основателно

подозираше в покрития със слама покрив. Наместо това си придърпа един плетен стол до разположената отзад масичка и като се разплу върху него, изпуфтя, отпи глътка бира и се замисли. И колкото повече мислеше, толкова по-малко му се нравеше онова, за което имаше да мисли.

Като правило в случаите, когато членовете на Семейството засвидетелстваха доверието си към него, търсейки помощта му за една или друга дребна услуга, Бийч се чувстваше горд и поласкан. Неговият девиз беше: „Аз служа“. Но той не можеше да скрие от себе си, че понякога Семейството имаше склонността да отива твърде далеч.

Класически пример за това беше, разбира се, случаят, когато господин Роналд, след като открадна Императрицата и я укри в запустелия лесничейски дом в западните покрайнини на имението, го застави да му съдейства в изхранването ѝ. Настоящата му задача не представляваше чак толкова страшно изпитание за почтеността, но все пак той чувстваше, че назначавайки го за хранител на тъй жизненоважен документ като своите „Спомени“, Достопочтеният Галахад бе прехвърлил границите на онова, което човек е в правото си да иска от един иконом. Отговорността, считаше той, бе такава, каквото никой иконом, колкото и да изгаря от желание да бъде полезен и да служи, не би следвало да поема.

При мисълта за всичко онова, което зависеше от неговата бдителност, го свиваше под лъжичката. Така изминаха около пет минути, през които той седеше, обзет от нарастващо безпокойство, когато шум от търкащи се по дърво подметки го извести, че вече не е сам в любимия оазис. Някакъв индивид или индивиди бяха влезли в беседката.

— Тук можем да говорим — каза нечий глас, след което изскърца стол, сякаш върху него се бе отпуснал крупен обем.

И действително случаят бе точно такъв. Това бе лорд Тилбъри, а той притежаваше един от най-крупните обеми на Флийт Стрийт.

Когато преди няколко минути, провесил нос във фойето на „Гербът на Емсуърт“, лорд Тилбъри бе зърнал Монти Бодкин да влиза от улицата, първата му мисъл бе за някой уединен кът, където двамата да поговорят насаме. От пръв поглед личеше, че младежът се кани да

каже много неща, и той не искаше това да се случи в присъствието на половин дузината любознателни шропширски момци, стърчащи наоколо.

Великите умове мислят по сходен начин. Както Бийч, закопнял по дискретна халба бира, така и лорд Тилбъри, несклонен да обсъжда поверителни лични дела във фоайето на странноприемница, бяха стигнали до заключението, че истинска усамотеност може най-добре да се постигне в дъното на градината. Ето защо, принуждавайки с властен жест своя млад приятел да мълчи, негова светлост го бе повел към тази сенчеста беседка.

— Е — каза той, след като се настани, — какво става? — На Бийч, който се бе загнездил удобно в стола си и се готвеше да слуша разговора с изражението на отегчен театрален критик, който наблюдава вдигането на завесата, този глас се стори смътно познат. Той имаше чувството, че вече го е чувал и преди, но не можеше да си спомни къде и кога. Затова пък не срещна абсолютно никакво затруднение в разпознаването на гласа, който прозвуча в отговор. Тембърът на Монти Бодкин в случаите, когато душата му бе раздрусана що-годе дълбоко, бе изключително индивидуален и самобитен, откроявайки се със звънката тоналност на разстроена овца, загубила ваклото си агънце, с лек пикантен примес на тъгуващ прериен койот.

— Какво става ли? Ще ви кажа аз какво става!

В този миг душата на Монти стържеше дъното. От сутрешната си закуска насам този млад мъж, подобно на сър Грегъри Парслоу, бе преминал по цялата гама на човешките емоции. Една графика на неговите надежди и отчаяния би изглеждала като епикриза на епилептик.

Той бе започнал деня си над кафето и пушената херинга във ведро и приповдигнато настроение. Струваше му се, че Съдбата — добрата, стара Съдба — с възхитителна благосклонност му е разрешила най-сетне веднъж и той да удари къоравото. Единственото, което трябваше да стори, за да си подсигури едногодишната служба, водеща към ръката и сърцето на Гъртруд Бътъруик, бе да отскочи набързо до малката библиотека и да вземе ръкописа, който по думите на лорд Тилбъри се въргалаше в чекмеджето на бюрото.

И тъй, плавайки в розови облаци, той бе отскочил според плана, за да бъде низвергнат, подобно на Луцифер, от небето в преизподнята. Проклетото нещо не беше там. Съдбата, с други думи, си правеше с него безвкусна гаргара.

А този дърт шопар тук седеше насреща му и го питаше какво става.

— Да, ще ви кажа какво става! — повтори той. — Голям майтап, няма що! Адски хитър номер.

Лорд Тилбъри, както сме споменавали и по-рано, никога не бе изпитвал бащинска привързаност към Монти. А в това си своеобразно настроение младежът му се нравеше по-малко от всякога.

— За какво по-точно искаш да ме видиш? — запита той със сдържано раздражение.

— А вие за какво мислите, че искам да ви видя? — изляя с пронизителна пискливост Монти. — За оня проклет ръкопис на Гали, дето искахте да го задигна, за какво друго — довърши той с горчив смях, при което Бийч след един-единствен тръпнещ тласък на харпуниран кит остана вцепенен на стола си, с обещени воднисти очи и замръзнала, образно казано, върху устните бира.

Силните чувства не подминаха и лорд Тилбъри. Никой заговорник не обича съучастниците му да тръбят важни тайни тъй, сякаш продават зеле.

— Шшт!

— Стига сте шъткали, никой не ни чува.

— Въпреки това бъди така добър да не врециш. Къде е ръкописът? Носиш ли го?

— Разбира се, че не го нося.

Лорд Тилбъри бе обзет от нерадостното усещане, че е могъл да очаква това. Той виждаше колко наивен е бил да повери такава деликатна и важна задача в ръцете на един вятърничав нехранимайко. Опре ли до изпълнението на деликатни задачи, от всички обществени прослойки тази на въздухарите е най-некадърна. Човек може да разлисти страниците на Историята от кора до кора, мислеше си лорд Тилбъри, без да открие нито един пример на въздухар, който да е свършил успешно каквото и да било, освен да яде, да спи и да изучава нови стъпки за танци.

— Живо безобразие е... — продължи да блее Монти.

— Шшт!

— Живо безобразие е — повтори Монти, понижавайки глас до съзаклятническо ръмжене — да подаваш на хората надежди само за да ги стъпчеш след това в прахта, тъй смятам аз. За какво ви беше да ме правите на маймуна, като ми казвате, че онова нещо е в бюрото?

— Че не е ли? — втрещи се лорд Тилбъри.

— Няма и помен от него.

— Сигурно не си търсил добре.

— Не съм бил...

— Шшт!

— Търсих, и още как. Не оставих камък необърнат. Надникнах зад всяко дърво и храст.

— Но аз видях Трипуд да го оставя там.

— Дрън-дрън.

— Не ми казвай „дрън-дрън“. Казвам ти, че го видях с ей тези тук очи да прибира ръкописа в горното дясно чекмедже на бюрото.

— Ами тогава сигурно го е преместил, защото вече не е там.

— Значи е другаде.

— Нищо чудно. Но къде?

— Лесно би могъл да разбереш.

— Как пък не.

— Не ми казвай „как пък не“.

— Добре де, а какво мога да казвам, по дяволите? Първо ми шъткате всеки път, щом си отворя устата, после ми забранявате да казвам „дрън-дрън“, а сега пък се ежите на „как пък не“. Както е тръгнало — рече Монти и за слушащото ухо бе явно, че е силно развълнуван, — най ще ви изнася, ако надяна една власеница и дам обет за мълчание.

Този емоционален изблик отприщи поредица от донякъде несвързани реплики. Лорд Тилбъри каза, че нямал намерение да търпи разни млади въздухари да му държат такъв тон, докато Монти от своя страна поиска да узнае кого по-точно лорд Тилбъри нарича въздухар. Лорд Тилбъри тогава изтъкна, че Монти е просто един смотан смрадливец, на което Монти отвърна, че не друг, а самият лорд Тилбъри му е наредил да бъде крадливец, а лорд Тилбъри каза, че не е казал „крадливец“, а „смадливец“. Монти попита как трябвало да разбира думата „смадливец“ и лорд Тилбъри му обясни, че с този

епитет е целял да обозначи един жалък, некадърен, къопав, недоносен, недопечен, олигофрениасал малоумник с две леви ръце. Той добави още, че и шестгодишно дете би намерило ръкописа със завързани очи и крака, и Монти тъкмо бе започнал да оповестява с бляскава тирада твърдата си оферта да даде по един шилинг на всеки копей в Обединеното кралство, който се справи по-добре от него, когато спорът стихна също тъй внезапно, както беше започнал. Иззад хрусталака бе долетяла детска гълчава — явно свидетелство, че передната мила семейна картинка настъпва откъм реката.

— Небеса! — възкликна лорд Тилбъри в духа на бухала-черногледец от „Елегията“ на Грей^[1] при сходни обстоятелства.

Едно от детските гласчета проговори:

— Татко, тук има някой.

Друго го последва:

— Мамо, тук има някой.

По-дълбокият тембър на зрял мъжки екземпляр беляза присъствието си:

— Емили, тук има някой.

Не остана по-назад и гласът на зрял женски екземпляр:

— Божичко, колко жалко! Тук има някой.

Съзаклятниците разбираха от тактичен намек. До ушите на Бийч долетя шум от преместващи се тела. И не след дълго, съдейки по това, че сега беседката, изглежда, се запълни от трупа дресирани слонове, той заключи, че окупацията е протекла успешно според плана.

Икономът поседя още няколко минути, после стана и като влезе бързешком в странноприемницата, поиска от съдържателя разрешение да използва телефона, за да повика от гарата Робинсън и неговото такси. Безсмислено бе да се заблуждава. За него нямаше да има нито миг покой, докато не се озовеше обратно в стаичката си на своя пост. Таксито щеше да го удари по джоба, тъй като Робинсън, подобно на всички монополисти, дереше по седем кожи. Но при положение, че така щеше да се добере до замъка преди Монти, това щяха да са най-добре похарчените два шилинга.

— Таксито на Робинсън в момента чака отвън, господин Бийч — отвърна съдържателят, възрадвайки се от съпадението. — Един джентълмен го повика само преди две минути. Впрочем и той ще

пътува към замъка и може би ще се съгласи да ви вземе. Ако се затичате, ще го хванете.

Бийч не се затича. Дори ако фигурата му позволяваше подобен подвиг, чувството за собственото му положение би го възбранило. Но той закрачи чевръсто и успя да се покаже на входа тъкмо когато Монти се сбогуваше с един нисък пълен мъж, в когото икономът разпозна същия лорд Тилбъри, който бе навестил замъка предния ден, за да се срещне с господин Галахад. Ето значи кой пускаше фитилите на младия Бодкин!

За миг това откритие шокира иконома до такава степен, че той изгуби дар-слово. Това, че баронети като сър Грегъри Парслоу си служеха с подставени лица, за да крадат важни документи, само по себе си бе достатъчно суров удар. Но че цели перове на Англия можеха да паднат до същото безчестие, вече караше самите основи на света да се клатят. Но после дойде една спасителна мисъл. Този лорд Тилбъри, каза си Бийч, несъмнено бе скорошно творение. Човек не можеше да очаква от недодяланата пасмина, която попадеше в ежегодния Почетен списък, високите етични стандарти, присъщи на потомствената аристокрация.

Способността му да се изразява членоразделно се възвърна.

— Господин Бодкин, моля да ме извините, сър.

Монти се обърна.

— Я, здрасти, Бийч.

— Дали бих могъл да си позволя, сър, да ви поискам разрешение да споделя това превозно средство с вас?

— Защо не? Място има за всички. А ти какво правиш тъдява, Бийч? Гасиш старата жажда, а? Гуляеш из механите прохладни, както виждам?

— Разходих се от замъка, за да си купя цигари, сър — отвърна с достойнство Бийч. — И тъй като следобедната жегга се оказа твърде мъчителна...

— Знам, знам — прекъсна го разбиращо Монти. — Е, хайде, сръндако дърти по вечерно време^[2], скачай вътре.

При други обстоятелства Бийч неизбежно щеше да се засегне от подобен начин на обръщение и да го покаже с цялостния си облик. Но тъкмо когато се канеше да изпъне рамене и да отпрати на говорящия

хладен взор, той случайно зърна лорд Тилбъри, който се бе оттеглил в сянката на странноприемницата.

При сватбата си с дъщерята на „Кучешки бисквити Доналдсън“ от Лонг Айленд Сити, щата Ню Йорк, и последвалото си отпътуване за Америка Достопочтеният Фреди Трипуд, по-малкият син на лорд Емсуърт, събрал през ергенските си дни колекция от криминални романи, всепризната за най-добрата в цял Шропшир, бе завещал ценната си библиотека на Бийч и последният в свободното си време охотно се отдаваше на нейното изучаване.

Лорд Тилбъри, застанал със скръстени на гърдите си ръце, му напомни за Мъжа с рунтавите вежди от „Ужасът на Кастърбридж“.

Като потрепери силно, Бийч побърза да се качи в таксито.

Когато двама угрижени мъже, единият от които току-що е открил у другия престъпни наклонности, се взят рамо до рамо в напечен като фурна следобед, разговорът не струи непринудено. Монти съставяше планове и кроежи; а Бийч, когато не бе зает да се отдръпва в ужас от младия главорез, се чудеше защо последният го бе нарекъл „дърт сръндак“. Ето защо още от самото начало над таксито се спусна тишина, която продължи чак до спирането му пред вратите на замъка. Тук Монти слезе, а колата заобиколи, за да откара Бийч до задния вход. Докато се измъкваше навън и подаваше на Робинсън парите, икономът се изпълни с неволно уважение към сатанинската хитрост на престъпния ум — който, след като те е поканил в своето такси, се изнизва пръв и те оставя да платиш вместо него.

Той забърза към своята стаичка. Разумът му казваше, че ръкописът трябва да е все така в чекмеджето, където го беше оставил, но Бийч въздъхна с облекчение едва когато го съзря със собствените си очи. Той го извади от мястото му и поспря в нерешителност. Тук вътре беше задушно и той копнееше да бъде на чист въздух, на своето любимо място в сянката на лавровия храст край задния вход. Но как можеше да се наслади на отдиха там, разлъчен от повереното му съкровище?

На всяко нещо му се намира колая. След няколко секунди той съобрази, че всяко опасение може да бъде избегнато, ако вземе ръкописа със себе си. Така и стори. И тогава, излегнат в своя шезлонг, запали една от цигарите, които с толкова труд си бе набавил, и се отдаде на размисъл.

Кръглото му като погача лице бе изопнато и сериозно. Сложността на задачата, осъзнаваше той, започваше да добива обезпокоителни размери.

Когато един иконом, комуто са поверени за съхранение важни документи, открие, че наоколо се навъртат личности, възнамеряващи да ги задигнат, неговите възгледи са ясни и недвусмислени. Общо взето, поставеният в такова положение иконом може да се опълчи със значителна доза твърдост срещу банда потенциални крадци. Това невинаги му се нрави, но той стиска зъби и го понася. Прибавете обаче и втора банда и, току-виж, нещата взели да излизат изпод контрол.

Изследванията на Бийч върху завещаната му от Достопочтения Фреди Трипуд библиотека бяха развили у него изострена чувствителност по отношение на Бандите. В повечето от томове на тази книжна съкровищница Бандите играеха съществена роля и той постепенно бе започнал да изпитва към тях неприязън и боязън. А ето че тук, в самия замък, върлуваха цели две, които всеки миг можеха да спрат пагубното си внимание върху него — Бандата на Парслоу и Бандата на Тилбъри. Един иконом имаше над какво да се позамисли.

За да се разсее от всичко това, Бийч се залови да чете ръкописа. Любознателен по природа, той отдавна възнамеряваше да го стори и ето че сега му се предоставяше чудесна възможност. Разгръщайки страниците наслуки, той попадна в средата на Шеста глава („Нощните клубове на деветдесетте“), задълбочи се в един забавен анекдот за епископа на Бангор като млад оксфордски студент и въпреки всичките си грижи скоро вече се кискаше тихо като огромен бълбукащ чайник.

Тъкмо в този миг Пърси Пилбийм, който от обяд пушеше цигари край гаража, се зададе с откъм ъгъла.

Дворът на гаража бе любимо убежище на Пърси Пилбийм от самото му пристигане в замъка. Като запален мотоциклетист, той обичаше да говори с шофьора Вул за карбуратори, свещи и други крайно забавни неща. Като добавка към това, мястото му действаше успокояващо, тъй като се намираще извън обичайните маршрути на сестрите и племенниците на неговия домакин. Тук човек не срещаше лейди Констанс Кийбъл, нито лейди Джулия Фиш, нито Роналд, сина

на лейди Джулия Фиш, а за Пърси Пилбийм това бе достатъчно, за да направи едно кътче очарователно и притегателно.

Дворът на гаража го привличаше още и с това, че тук можеше да разсъждава на спокойствие.

А през последните два дни той имаше обилен материал за размисли. Никой уважаващ себе си частен детектив не обича да си признава, че е останал с пръст в устата, но тъкмо в това положение се намираше Пилбийм, откакто втората му визита в малката библиотека го увери, че ръкописът, който имаше за задача да похити, вече не се намира в своето чекмедже. Подобно на Монти, и той се бе видял в чудо.

Лесно ѝ беше, казваше си той с горчивина, на оная Кийбъл да му заявява с непрекословния си тон на разговаряща с червей херцогиня, че ръкописът не може да се е изпарил и че тя просто е удивена как той още не го е намерил. Работата бе там, че проклетото нещо можеше да е навсякъде. Несъмнено, ако разполагаше със заповед за обиск от Скотланд Ярд, с десетина африкански шамани и неограничен запас от време, сигурно щеше да го открие. Но той не разполагаше с нищо.

Ясно изразена липса на любов към лейди Констанс Кийбъл бе покълнала у Пърси Пилбийм още от мига на първата им среща. Сега, докато свиваше зад ъгъла, той роптаеше вътрешно срещу това нейно противно високомерие. И тъкмо бе стигнал до извода, до който стигаше винаги в подобни случаи, а именно че въпросната дама се нуждае от едно добро натриване на носа, придружено с един още по-добър ритник, където най-боли, когато внезапно бе изтръгнат от своя замечтан унес от звука на мощен, кънтящ, експлозивен смях. Той вдигна сепната очи и съзря на няколко крачки пред себе си подаващо се над облегалката на шезлонг яйцевидно теме, по което незабавно се ориентира, че се е озовал в компанията на иконома Бийч.

Както читателят ще си спомни, ние оставихме Бийч да се киска леко. И в продължение на няколко минути това леко кискане напълно го задоволяваше. Но в книга от рода на Галахадовите „Спомени“ задълбоченият изследовател рано или късно неизбежно стига до някой бисер, до някой върхов израз на авторовото изкуство, който изисква

по-изразителен отклик. Това, което Бийч четеше в момента, бе историята за сър Грегъри Парслоу-Парслоу и стридите.

— ХА... ААА... ХОО! — реवेशе той.

Пилбийм спря, хипнотизиран. Като човек с беден опит по отношение на икономите, той не можеше да си спомни кога преди е чувал иконом да се смее — да не говорим за това да се смее по такъв невъздържан начин, запокитвайки всякакво достойнство на вятъра и явно без никаква грижа за високото си кръвно налягане и целостта на копчетата на жилетката. Веднага щом първият шок на вцепенението отшумя, детективът бе обсебен от остро любопитство. Изправен на пръсти, той взе да се прокрадва към стола, горящ от нетърпение да узнае причината за този безпрецедентен изблик.

В следващия миг втренченият му взор попадна върху ръкописа на „Спомените“ на Достопочтения Галахад.

Той го разпозна моментално. Още от оня паметен опит, осуетен от същия този иконом, видът и формата на документа бяха вдълбани неизлично в паметта му. А дори и никога да не бе виждал този разпилян почерк, двата реда, които успя да прочете, преди от гърлото му да се изтръгне неволен вопъл, бяха достатъчни, за да го уверят какво стои пред очите му.

— Уа! — изкрюка Пилбийм, неспособен да се владее.

Бийч се сгърчи конвулсивно, извърна се и като погледна нагоре, съзря на една педя от носа си главния емисар на зловещата Банда на Парслоу.

— Уа! — врякна на свой ред той и шезлонгът, сякаш в знак на солидарност, също издаде уаподобен звук. Сетне, изпращявайки под непосилния напън, се разпръсна по земята.

Дори при най-благоприятни обстоятелства ситуацията би породила известно неудобство. Конкретните обстоятелства обаче й придадоха катаклизмични измерения. Пилбийм, който никога преди не бе виждал иконом да се въргаля сред отломки от шезлонг, си беше глътнал езика. Бийч, чийто пулс поначало се навърташе около прединфарктните висоти, седеше безмълвен. Той бе вцепенен от ужас. Това, че враговете вече са успели да попаднат на дирите му, свидетелстваше за коварство, превъзхождащо всяка човешка представа, да не говорим за ограничените представи на средностатистическия иконом.

Като се изправи, стиснал ръкописа зад гърба си, той започна бавно, тихомълком и заднишком да се оттегля към къщата. По пътя на отстъплението се спъна в каменна настилка и с безгранично облекчение осъзна, че вече се намира на един скок разстояние от вратата. Със сетен, оцъклен взор, който би накарал всяка почувствителна змия да се изприщи, той се стрелна вътре, оставяйки Пилбийм да се кокори подире му като урочасан.

Почти в същия миг, в който Бийч достигна сигурната закрила на своята стаичка, Монти Бодкин, който се разхождаше умислено по терасата, внезапно се сети с пристъп на угризение и срам, че е оставил иконома да плати за таксито.

Тук следва да изтъкнем Монти като младеж, достоен за всяческа похвала. Много други на негово място биха махнали с ръка с едно безгрижно: „Какво пък толкова?“, а в по-тежки случаи дори би им хрумнала безчестната мисъл, че са извадили късмета да си спестят два шилинга. Някои пък просто биха си отбелязали да не забравят при неопределен бъдещ случай да върнат парите на човека. Тъй като, що се отнася до Дълговете, днешният млад мъж се колебае между категоричното непризнаване и мораториума.

Но дори в една разпусната епоха като съвременната Монти Бодкин имаше своя кодекс на честта. За него този дребен дълг бе петно върху фамилния герб, което трябваше незабавно да бъде изтрито.

И стана тъй, че Бийч, все още запъхтян от неотдавнашното стълкновение с Бандата на Парслоу и достатъчно замаян, за да не чуе отварянето на вратата, внезапно долови възбудено пъхтене досами лявото си ухо и откри, че палачът на Бандата на Тилбъри се е вмъкнал в неговата цитадела.

Това бе миг, който би подложил на изпитание присъствието на духа дори на главния герой от шпионски роман. Що се отнася до Бийч, той се почувства като заек, погнат от цяла глутница невестулки. Като се изстреля подобно на фойерверк от стола, в който се бе наслаждавал на минута заслужен покой, той сграбчи с привична хватка ръкописа и го притисна към развълнуваната си гръд.

Монти, който не по-малко от колегата си Пилбийм се бе шашардисал от ненадейното откриване на безценния предмет, първи се съвзе от потреса.

— Опала! — крякна той. — Боя се, че малко те постреснах, а?

Бийч продължаваше да пъхти и да върти изумено очи.

— Дойдох да ти върна парите за онова такси.

Макар на Бийч да не му се щеше да пуска дори с една ръка ръкописа, два шилинга си бяха непосилно изкушение. Като протегна предпазливо длан, той пое монетата, пъхна я в джоба си и отново впи пръсти в листата. Всичко това с неуловима за окото бързина.

— Май доста съм ти изкарал акъла. Съжалявам. Трябваше да те предупредя с телеграма. — Настъпи пауза. — Виждам, че книгата на господин Галахад е у теб — продължи Монти с пресилено безгрижие.

На Бийч то се видя прекалено пресилено. От известно време той маневрираше по посока на отворената врата и сега прецени, че моментът е сгоден, и направи тромав подскок в това направление.

— Доста е занимателна, предполагам? — доразви Монти темата. — Всъщност и аз самият много бих искал да я прочета.

Бийч най-сетне бе стигнал до вратата и мисълта, че вече разполага с чист път за отстъпление, донякъде възвърна хладнокръвието му. Чувството, че е хванат в капан, бе изчезнало и на негово място се надигаше суров, праведен гняв. Той се вторачи в Монти, дишайки тежко. Над очите му се бе спуснала пелена, караща ги да наподобяват две езерца смръзнал бульон.

— Дали не би могъл да ми я заемеш?

— Не, сър.

— Не?

— Не, сър.

— Няма значи?

— Не, сър.

Настъпи мълчание. Монти се прокашля. Бийч, потръпвайки вътрешно, си помисли, че никога не е чувал толкова противен и злодейски звук. Той беше удивен от Монти. Винаги го бе смятал за симпатичен, порядъчен млад джентълмен. Можеше само да предположи, че от дните, когато често посещаваше замъка, момчето е попаднало в лоша компания.

— Виж, Бийч, аз съм готов да дам доста, за да прочета това нещо.

— Нима, сър?

— Десет лири, ако трябва да бъдем точни.

— Нима, сър?

— По-скоро двайсет.

— Нима, сър?

— И като казвам двайсет — поясни Монти, — разбира се, имам предвид двайсет и пет.

Човек понякога усеща как сложният съвременен свят донякъде е изгубил вкус към онази тъй популярна сред по-старите поколения сцена, при която Добродетелта, възправяйки се в пълен ръст, с презрение отказва да бъде изкушена със злато. И все пак дори и най-закоравелият циник би избърсал една трогната сълза, ако видеше сега отнякъде Бийч. Той изглеждаше като изваден от скулптурна композиция, озаглавена: „Доброто Гражданство Отказва Да Приеме Подкуп От Крупните Делови Среди Във Връзка С Договора За Новата Вътрешноградска Железопътна Мрежа.“ Очите му гледаха непоколебимо, жилетката му се друсаше, а когато заговори, тонът му бе вледеняващо учтив.

— Със съжаление се налага да ви уведомя, сър, че е извън кръга на моите възможности да се съобразя с желанията ви.

И с един сетен поглед от същия калибър, който бе запокитил по Пърси Пилбийм, той се оттегли в пълен боен ред към Стаята на прислугата, оставяйки Монти да тъне в размисъл.

Твърде често, когато човек с умствените способности на Монти Бодкин се потапя в размисъл, не се случва абсолютно нищо. Колелцата се завъртат, побръмчават, и толкова. Но в този случай не беше така. Любовта е могъща движеща сила, а сега като че ли самата Гъртруд Бътруик бе настъпила с изящното си краче педала на неговия мозък, надувайки газта му до невъобразими обороти. Резултатът бе, че след около две минути усилено съсредоточие, по време на което Монти на няколко пъти имаше чувството, че темето му започва да пуши, от кашата в главата му ненадейно се пръкна идея като тапа от шампанско.

Очевидно бе, че поради необяснимата неотстъпчивост, обзела Бийч, той не можеше да постигне нищо повече със собствени сили. Налагаше се да повери мисията в ръцете на обигран посредник. И не подлежеше на никакво съмнение, че човекът, към когото трябваше да се обърне, беше професионалистът Пилбийм.

Пилбийм, разсъждаваше той, бе частен детектив. Следователно работата, която трябваше да се свърши, изцяло съвпаднаше с неговата тясна специалност. Краденето на различни предмети положително беше рутинна дейност в детективското ежедневие. Доколкото си спомняше от книгите, които бе чел, към тези хора се обръщаха изключително когато трябваше да се задигне нещо — било то компрометиращи писма, планове на Военното министерство или рубините на някой махараджа. Несъмнено човекът само щеше да се зарадва на задачата.

Монти се отправи да го търси и го откри в пушалнята, изтегнат в едно кресло. Той със задоволство отбеляза, че върховете на пръстите му са допрени — това винаги беше добър признак.

— Такова, Пилбийм — рече той, — тъкмо се питах дали в момента сте на разположение за нещо по деликатната част.

— Моля?

— Защото, ако е така, имам една работа за вас.

— Работа?

Също както Монти, Пилбийм бе мислил усилено и в резултат на умственото напрежение и горещото време схватливостта му не се намираше на обичайната висота.

— Ама вие детектив ли сте, или не? — попита загрижено Монти.
— Да не би само да сте ме избудалкали, че с това си вадите хляба?

— Разбира се, че съм детектив. Мисля, че имах някъде една визитна картичка.

Монти огледа внимателно мърлявото картонче и цялото безпокойство го напусна. Бюро за разследвания „Аргус“. Звучеше солидно. Гарантирана дискретност. Още по-добре. Имаше дори телеграфен код — Пилгъс, Пикси, Лондон. Какво по-убедително от това?

— Браво — каза той. — В такъв случай, както вече казах, мога да ви осигуря малко работа.

— Искате да се възползвате от професионалните ми услуги?

— Ако сте отворен за делови предложения на настоящия етап — да. Разбира се, при положение че сте дошли тук само за да изкарате една заслужена почивка...

— Ни най-малко. Ще се радвам да ви предоставя всяко съдействие, което е по силите ми. Може би ще ме запознаете с

фактите?

Монти бе леко неуверен относно тази процедура. За пръв път му се случваше да наема частен детектив.

— Искате ли да узнаете моето име?

— Не се ли казвате Бодкин? — запита учудено Пилбийм.

— О, да. Разбира се. Определено. Само че във всички истории, които съм чел, онзи, който идва при детектива, винаги започва първо да разтяга локуми за това как се казва, откъде е и кой му бил завещал парите си и тъй нататък. Ако кажете да пропуснем тази част, ще спестим сума време.

— Единственото, което ми е нужно, са фактите.

Монти се поколеба отново.

— Да ви кажа, всичко звучи адски шантаво — рече свенливо накрая.

— Моля?

— Ами ексцентрично, ако предпочитате този израз. Никой не може да отрече, че е така. „Ексцентрично“ е сто процента думата, която ми идва на езика. Става въпрос за онази книга на Гали Трипуд.

Пилбийм подрипна.

— О?

— Да. Вие знаехте ли, че той е написал книга?

— Абсолютно.

— Ами... — Монти се изкиска смутено. — Сигурно ще ме помислите за голям смотаняк, ама... аз искам да я докопам.

За момент Пилбийм остана безмълвен. Той не бе подозирал, че има съперник в начинанието си и не се радваше особено да го научи.

— Мислите ли, че съм голям смотаняк?

— Ни най-малко — отвърна Пилбийм с прояснено лице. — Предполагам, че си имате своите основания?

В главата на детектива току-що се бе пръкнала мисълта, че онова, което отначало беше приел като смущаваща новина, всъщност е повод за светла радост. Той погрешно бе предположил, че Монти, който без съмнение имаше много познати по високите места, е бил помолен от някой от тях да се възползва от преимуществото на престоя си в замъка, за да унищожи книгата. Той знаеше, че освен сър Грегъри Парслоу в Англия има още куп влиятелни личности, които биха дали мило и драго, за да видят сметката на тези „Спомени“.

Сега перспективите започваха да изглеждат на Пилбийм напълно цветущи. Той трябваше само да докопа този ръкопис, за да се окаже в завидната позиция на човек, разполагащ с два пазара за стоката си. Конкуренцията е сърцето и душата на свободната търговия. Въждедена мечта на всеки делови мъж, когато в ръцете му попадне нещо ценно, е да види как клиентите му с пяна на уста наддават един срещу друг.

— О, основания имам, и още как — заобяснява Монти. — Но това е дълга и широка. Имате ли нещо против да се ограничим дотам, че положението е крайно заплетено?

— Както желаете.

— Работата е там, че един мой познат, когото не ще назова, ме помоли да се сдобия с този ръкопис поради причини, в които няма нужда да навлизам и... ами, в общи линии, това е.

— Абсолютно — рече Пилбийм, доволен, че ситуацията е точно такава, каквато си я бе предначертал.

Монти продължи вече с по-голяма увереност:

— Значи такива ми ти работи. Та конкретно по въпроса. Току-що открих, че човекът, който засега държи документа, е...

— Бийч — каза Пилбийм.

Монти бе сразен.

— Вие знаете?

— Разбира се.

— Но откъде, за Бога...

— Е, нищо особено — подметна нехайно Пилбийм с тона на мъж, който си има своите методи.

Монти за сетен път се убеди, че е почукал на вярната врата. Това не беше детектив, а факир. „Бийч,“ вика. Просто ей така. Все едно, че е прочел мислите му.

— Да — потвърди той веднага щом спря да се чуди. — Бийч. И тъкмо в това е цялата спънка. Той се е впил в тая книга като пиявица. Не ми даде и с пръст да я докосна. Тъй че проблемът, както аз го виждам... Нали ще ми позволите да обрисувам проблема тъй, както го виждам аз?

Пилбийм махна великодушно с ръка.

— Ами тогава значи проблемът, тъй както го виждам аз — заключи Монти, — е как, по дяволите, да накараме дъртия пуяк да разхлаби хватката си?

— Абсолютно.

— Имате ли някакви идеи по въпроса?

— О, да.

— Като например?

— Ами нищо особено — рече сухо Пилбийм.

Монти се разсипа в извинения.

— Да, да, разбирам — каза той. — Много приказки, хилаво дете. Или не. Хилава баба. Така или иначе, не биваше да питам. Съжалявам. Но нали мога с пълно доверие да оставя нещата във ваши ръце, както мисля, че беше изразът?

— Абсолютно.

— Той би могъл например да ви даде да я почетете?

— Във всеки случай не се съмнявам, че ще намеря начин да му я отнема.

Монти го изгледа с възхита. Външно Пилбийм не се покриваше докрай с неговата представа за велик детектив. Откъм орловите изсечени черти имаше какво да се желае, а и брилянтинът по косата беше в излишък. Но затова пък, що се отнасяше до мозъка, той обираше точките поголовно.

— Бас държа, че ще го направите — възхити се той за сетен път. — Не може да сте в този бизнес и да не сте се понаучили на някой и друг трик. Няма да се учудя, ако и преди сте задигали разни неща.

— Случвало се е да бъда ангажиран за възвръщане на ценни документи — отвърна предпазливо Пилбийм.

— Е, считайте се за адски яко ангажиран и сега — увери го Монти.

---

[1] Има се предвид поемата „Елегия, написана в гробището на провинциална черква“ на английския поет Томас Грей (1716–1771) — Б.пр. ↑

[2] Приблизителен цитат от поемата на Уолтър Скот „Дамата от езерото“ (1810): „По вечерна доба сръндакът стар напил се бе до насита“. — Б.ред. ↑

9.

Между сигурните стени на Стаята за прислугата икономът Бийч седеше и гледеше през прозореца свъсеното небе. Гърдите му се повдигаха и спадаха подобно на разбунен океан.

Нажежено, казваше си той, нажежено. Положението ставаше твърде нажежено.

Цялото му същество бе обсебено от неудържим порив да се отърве от тия книжа, чието съхранение се бе превърнало в толкова рискована задача. Гонитбата ставаше прекалено напрегната за един мъж с улегнали навици, обичащ спокойния живот.

Почти всичко на този свят има две страни. Падането от шезлонг например, физически погледнато, е натъртващо преживяване. Но на явните му отрицателни страни следва да се противопостави фактът, че то прави индивида по-чевръст в умствено отношение, като раздрусва главния мозък. Именно на обстоятелството, че тъй неотдавна се бе дръннал о земи с дъното на просторните си панталони, следва да се отдаде бързината, с която Бийч стигна до идея, която според него разрешаваше всичко.

Изходът от задънената улица беше да се предаде ръкописът на господин Роналд. Като личност, най-пряко заинтересована от неговата безопасност, той бе логичният му пазител. Още повече, че господин Роналд беше млад, а колкото повече Бийч вникваше в цялата неприятна ситуация, толкова повече се задълбочаваше убеждението му, че изиграването на Бандите на Парслоу и Тилбъри е работа за млад човек.

Разбира се, предприемането на подобна стъпка трябваше първо да се съгласува с господин Галахад. Ако действаше на своя глава зад гърба му, в разрез с получените инструкции, Достопочтеният можеше да стане също толкова неприятен, колкото всяка Банда. Годишите на общуване с най-непоплюващите си жители на Лондон бяха придали на речника му широта, на която мъчно можеше да се издържи. Бийч нямаше намерение да навлича на главата си светкавиците на този

закален в клуб „Пеликан“ език. Затова веднага щом се почувства достатъчно възстановен, за да може да се движи, той се впусна в издирване на Достопочтения Галахад и го откри в малката библиотека.

— Мога ли да поговоря с вас, господин Галахад?

— Целият съм в слух, Бийч.

Кратко и ясно икономът сподели своите перипетии. Той предаде епизода в „Гербът на Емсуърт“, последвалото нахлуване в неговата обител на младия Бодкин, предложението за подкуп. Достопочтението слушаше и зад монокъла му тлееше огън.

— Краставото му псе! — извика той накрая. — Монти Бодкин. Човек, към когото винаги съм хранил най-топли чувства. Че аз помня как още като малък, преди да се върне в Итън в края на ваканцията си, веднъж го дръпнах настрана и му казах да си заложи и последното пени на Свирещия Руфус в Сизаревич^[1].

— Наистина ли, сър?

— След което той ме извести, че благодарение на моя бащински съвет е гушнал единайсет шилинга, без да се броят чепка банани, два ягодици сладоледа и триъгълна марка от нос Добра Надежда, участвайки на сто срещу шестнайсет при своя съученик, който събирал залозите. И ето как ми се отплаща сега! — възнегодува Достопочтението с изражение, достойно за крал Лир. — Не, няма признателност на този свят.

И той изрази възмущението си посредством широк, пламенен жест. Онзи, с който икономът, с безпогрешния си усет за класова йерархия, изрази своето, бе малко по-стеснен и с няколко градуса похладен. Тези пластични изяви сякаш облекчиха и двамата, защото след това разговорът се поднови вече с по-спокоен тон.

— Трябваше да се досетя — промълви Достопочтението Галахад, — че гадняр като Фарфалака Пайк... Впрочем как се нарича той сега, Бийч?

— Лорд Тилбъри, сър.

— Можех да се досетя, че гадняр като лорд Тилбъри няма да си подвие опашката току-така. Човек не трупа огромно състояние с подвиване на опашки, Бийч.

— Съвсем вярно, господин Галахад.

— Предполагам, че старият Фарфалак не се сблъсква за пръв път с подобни неща. Процедурата му е позната. Първото, което е направил

след моя отказ, е било да насъска своите копои. Какво пък, май нямаме друг избор, освен да усилим бдителността, както стори Кларънс със своето прасе.

Бийч се прокашля.

— Мислех си, господин Галахад, че ако ми разрешите да предам документа на господин Роналд...

— Смяташ ли, че така ще е по-безопасно?

— Значително по-безопасно, сър. Сега, когато господин Пилбийм знае, че той е в мое притежание, аз ежеминутно се опасявам да не би нейна светлост да се обърне към мен с директно искане да ѝ го предам.

— Бийч! Ти се страхуваш от сестра ми Констанс?

— Да, сър.

Достопочтеният размисли.

— Да, разбирам. Ако това стане, за теб няма да е много лесно да ѝ кажеш да върви да се гръмне.

— Не, сър.

— Добре тогава. Предай го на господин Роналд.

— Много ви благодаря, господин Галахад.

Безкрайно облекчен, Бийч позволи на своя взор, досега прикован в лицето на събеседника му, да се зарее по посока на прозореца.

— Изглежда, че бурята най-сетне ще се разрази, сър.

— Да.

Достопочтеният също погледна навън. Беше очевидно, че Природата се кани да се развилнее в цялото си ужасяващо могъщество. На отсрещната страна на долината небето се разцепи от назъбена мълния. Избоботи гръм и по перваза зачукаха едри дъждовни капки.

— Оня глупак ще се измокри като мишка — констатира той.

Бийч проследи показалеца му. На сцената долу се беше появила бързо крачеща фигура. Беседата с Пърси Пилбийм бе оставила Монти във възбудено състояние на духа, изискващо интензивна физическа активност. Докато при един по-предишен случай лорд Тилбъри бе тръгнал да броди заради воденичния камък, тегнец на сърцето му, то младежът бродеше напосоки, защото същият този камък бе паднал от неговото. Пилбийм бе вселил у него безгранична увереност. Той не знаеше как, нито кога, но твърдо вярваше, че Пилбийм ще успее.

Затова сега отпраши чевръсто към парка, нехаещ за нестабилните атмосферни условия.

— Господин Бодкин, сър.

— Вярно, че е той, влечугото му с влечуго. Ще стане вир-вода.

— Да, сър.

В гласа на иконома се долавяше тихо доволство. Съществуваше дори вероятност, мина му през ума, този млад мъж да бъде ударен от гръм. Той самият нямаше да има нищо против. Що се отнасяше до Бийч, ужасяващото могъщество на природата можеше да стигне до всяка крайност, която му скимнеше. Единственият му кахър бе, че и Пилбийм не е също тъй изложен на яростта на стихииите. Той разглеждаше членовете на Банди изцяло в духа на Стария завет и беше твърд привърженик на суровата разправа с тях.

Рони беше в спалнята си. Когато сърцето се облива в кърви, малко убежища са по-подходящи от спалня в провинциално имение. Тук един мъж може да пуши и да мисли необезпокояван.

Навестилият го няколко минути по-късно Бийч срещна у него пълна отзивчивост относно спогодбата, която идваше да предложи. Рони прие без всякакви възражения попечителството над документа. Вярно, на Бийч му се стори, че би могъл да прояви и малко по-голяма отзивчивост. „Апатичен“ бе думата, която беше на езика на иконома, и той го отдаде на лошото време. Тръгна си с чувства, наподобяващи онези на човека, който се отървал от джина в бутилката — не, не този джин в бутилката, макар че и от него не е зле да се отървава човек, а от онзи, дето създавал на Аладин или Сезам, не помня вече, купища главоболия. А Рони, след като захвърли ръкописа в едно чекмедже, се върна в креслото си и отново се вгълби в мисли по Сю.

Сю...

Не, той в никакъв случай не я винеше. Щом тя обичаше Монти Бодкин, какво пък, явно такива ми ти работи. Не можеш да виниш едно момиче за това, че предпочита един мъж пред друг.

Всички ония неща, които майка му беше наприказвала за нея, че била типична кабаретна танцовачка, навикнала да флиртува с всеки срещнат, бяха, разбира се, просто зловредни глупости. Сю не беше такава. Тя беше най-искреното създание на света. Цялата работа

опираше до това, че е била заслепена от високия елегантен Монти и не е могла да се овладее.

Човек постоянно чете за тия неща в романите. Момичето се сгодява за някого, като за момента си мисли, че той е тъкмо това, което е предписал докторът. Но после среща друг и изневиделица разбира, че сбъркала. Без съмнение при онова нейно пътуване до Лондон тя случайно се е запознала с Монти на Пикадили или някъде другаде и просветлението се е стоварило отгоре ѝ като мълния.

Естествено, той от самото начало беше очаквал това. Дори ѝ го беше казал сам — в смисъл, че няма нищо по-нормално от това страхотно момиче като нея, което практически няма равно на себе си, тъй да се каже, рано или късно да попадне на някой, способен да измести от ума ѝ един розовобуз расъл-недорасъл смотаняк, който, ако не се брой допускането му до боксовия отбор на Кеймбридж в категория „перо“, не бе сторил нищо, с което да оправдае своето съществуване.

Да, в крайна сметка всичко се свеждаше до това, заключи Рони. Той стана и отиде до прозореца. От известно време насам някъде в подсъзнанието му се мъдреше смътното усещане, че навън става нещо нередно.

Сега съзря пред себе си един променен свят. Бурята беше в разгара си. По стъклото шибаха талази от вода. Трещеше гръм, святкаха мълнии. Това бе един съскащ, виещ, ревящ, кошмарен свят. Свят, който идеално пасваше на собствените му неистови чувства.

Сю!

Предният ден на покрива. Когато откри шапката и разбра, че двамата с Монти са прекарвали там заедно целия следобед. Той се ласкаеше от мисълта, че не ѝ бе позволил да забележи нищо по вида му — да, добрата стара маска вършеше работа, — но имаше един миг, преди да се овладее, когато бе разбрал как точно се чувстват ония симпатяги, за които четем по вестниците как изпадали в амок и убивали по двама наведнъж.

Да, разсъдъкът му може и да твърдеше, че е напълно нормално Сю да се влюби в Монти Бодкин, но нищо нямаше да го накара да се разподскача от радост по тази причина.

Бурята като че ли започваше да сдава багажа. Грохотът се беше изтърколил някъде в далечината. Мълниите проблясваха, но вече без

оня хъс. Дори дъждът не си даваше много зор. Онова, което доскоро бе същинска Ниагара, сега едва надхвърляше обикновен ръмеж. И внезапно върху прогизналите камъни на терасата проблесна, хилав и воднист, лъч светлина.

Той обаче укрепна. По небето се разстла синева. Над долината се появи дъга. Рони отвори прозореца и вълна от прохладен ароматен въздух нахлу в стаята.

Рони се показва навън, вдиша дълбоко и изведнъж си даде сметка, че тежката угнетеност от последните два дни го е напуснала. Гръмотевичната буря бе извършила обичайното си вълшебство. Той се чувстваше като човек, оздравял от треска. Целият свят сякаш за миг се бе пречистил от унинието.

Долу в храсталаците пееха птички и малко остана Рони да запее сам.

И защо, по дяволите, питаше се той, бе вдигнал толкова пара за абсолютно нищо? Ето, сега всичко беше ясно като на длан. Тази негова налудничавата идея, че Сю е влюбена в Монти, се е дължала чисто и просто на скапаното време. Разбира се, подозренията му бяха напълно безпочвени. Онзи техен обяд можеше лесно да се обясни. Също както и вчерашната им среща на покрива. Всичко можеше да се обясни лесно в този най-прекрасен от всички възможни светове.

И едва стигнал до това заключение, той зърна на алеята под себе си движеща се купчина кални дрехи. Това беше Монти Бодкин, завърнал се от своите митарства. Рони се наведе още малко от прозореца, преливащ от млякото на човешка доброта, както е казал поетът.

— Привет — подвикна той.

Монти вдигна глава.

— Здравсти.

— Намокрил си се.

— Да.

— Майко мила, ама яко си се намокрил! — поясни Рони. Той изпитваше болка от мисълта, че този славен нов свят може да съдържа негов събрат, докаран до такова окаяно състояние. — Най добре иди да се преоблечеш.

— Да.

— В нещо сухо.

Монти кимна, пръскайки вода като шадраван. Сетне отметна от очите си шепата водорасли, които му служеха за коса, и заджвака към вратата.

Приблизително две минути по-късно Рони, който още не можеше да си намери място от състрадание, се досети, че на горния рафт в тоалетката си има шишенце с отлично средство за разтривки.

Когато човек веднъж се оттласне от дъното на черна депресия, никога не се знае колко надалеч ще стигне в обратната посока. В нормално състояние Рони вероятно би изхвърлил от ума си прогизналостта на Монти веднага щом другият се скриеше от очите му. Но сега, подвластен на това странно чувство за всеобхватно човеколюбие, той реши, че няколкото кратки слова, с които бе изразил своята съпричастност, са били крайно недостатъчни. Той искаше да стори нещо дейно, нещо конструктивно, с което да спомогне за предотвратяване на жестоката настинка, на която този мокър като сунгер мъж почти неминуемо се бе обрекъл. И тогава, както вече казахме, той си спомни за шишенцето.

Това бе „Златният балсам на Ригс“ в голямата (от седем и половина шилинга) опаковка, за който той знаеше, и то не само от рекламните, които го заявяваха съвсем открито, а и от личен опит, че предава незабавна и разпускаща топлина по цялото тяло, предотвратявайки катар, простуда, ревматизъм, ишиас, схващане на ставите и лумбаго, като в добавка поражда едно възхитително усещане за бодрост посредством тонизиране и съживяване на мускулните тъкани. А ако някой някога се бе нуждал от незабавна разпускаща топлина и тонизиране, то това беше Монти.

Като грабна шишенцето, той се завтече по коридора към своята спасителна мисия. Откри Монти в стаята му, съблечен до кръста и търкащ се усърдно с груба хавлиена кърпа.

— Такова — каза той, — не знам дали знаеш за това средство. Защо не вземеш да го опиташ? Предава незабавна разпускаща топлина.

Монти, увил рамене с пешкира, взе с интерес шишенцето и го поразклати неуверено. Тази загриженост го трогна.

— Адски мило от твоя страна.

— Няма нищо.

— Сигурен ли си, че не е за коне?

— За коне ли?

— Някои от тия мехлеми ги правят за тях. Натъркаш се хубавичко, а после като погледнеш пак упътването, виждаш „Само за коне“ или нещо подобно. После половин час се гърчиш като топнат в сярна киселина.

— А, не. Мехлемът си е наред. Аз самият го използвам.

— Е, тогава мечка страх, мен не страх! — рече Монти, облекчен.

Той отля в дланта си малко от течността и разкърши гърди. И докато го правеше, Рони Фиш нададе кратък, дрезгав вопъл.

Монти го изгледа удивено. Неговият благодетел бе добил подчертано ален оттенък и го гледаше по нехристиянски начин.

— А? — попита той в недоумение.

Рони не отговори веднага. Той изглеждаше зает да преглъща някакъв твърд, ръбест предмет.

— Гърдите ти — произнесе най-сетне със странен глух глас.

— А?

Итън и Кеймбридж се притекоха на помощ на Рони. Външно невъзмутим, той преглътна отново, махна някаква прашилка от левия си ръкав и прочисти гърло.

— На гърдите ти има нещо. — Той млькна за секунда, колкото да преглътне повторно. — Прилича на „Сю“. — Замълча отново. — „Сю“ — додаде небрежно, — със сърце, прободено от стрела.

Твърдият ръбест предмет сякаш се прехвърли в гърлото на Монти. Настъпи кратка тишина, докато той се мъчеше да се освободи от него.

Идеше му да се ритне отзад. Чудна работа, прехвъркна печална мисъл в ума му, как ако човек гледа нещо ден след ден в течение на две години, то престава да оставя отпечатък върху неговата ретина или каквото беше там. Това заградено със сърце „Сю“, тази преливаща в розово и ясно-синьо дан към една отдавна изчезнала любов, която в изблик на романтичен плам той бе заръчал да татуират върху кожата му в ранните дни на техния годеж, ако се съдеше по вниманието, което ѝ бе обръщал през последните осемнайсет месеца, спокойно можеше и да не съществува.

Мигът изискваше да се съобразява бързо.

— Това не е „Сю“ — обясни той, — а „С. Ю.“ — Сара Юджийн.

— Какво?

— Сара Юджийн — повтори твърдо Монти. — Едно момиче, за което навремето бях сгоден. То почина. Пневмония. Много тъжна история. Да не говорим сега за това.

Настъпи дълга пауза. Рони се придвижи към вратата. Чувствата му бяха твърде дълбоки, за да ги изрази с думи, но той все пак съумя да промълви:

— Е, аз да си вървя.

Вратата се затвори след него.

Сю бе наблюдавала бурята от широкото канапе пред прозореца на библиотеката.

Чувствата ѝ бяха смесени. Самото зрелище ѝ бе приятно, защото тя обичаше гръмотевичните бури. Единственото, което ѝ разваляше удоволствието, бе мисълта, че Монти е някъде там, навън. Тя го бе видяла да прекосява терасата в югозападно направление тъкмо преди стихията да се разрази. „Бедното агънце, мислеше си тя, щеше да се измокри до кости.“

Ето защо първото нещо, което стори, когато дъждът спря и онова море от синева започна да се разстила по небосклона, бе да излезе на балкона и да огледа, подобно на сестра Ана^[2], хоризонта, за да види дали той не се носи отнякъде. По този начин тя стана свидетел на неговото завръщане и на краткия обмен на реплики между него и Рони.

— Привет.

— Здравсти.

— Намокрил си се.

— Да.

— Майко мила, ама яко си се намокрил! Най добре иди да се преоблечеш.

— Да.

— В нещо сухо.

Строго погледнато, диалогът може би не беше от най-изящните. Човек го чете и вижда, че нещо в него определено куца. Но и най-изящните слова, излезли изпод перото на велик драматург, не биха могли повече да развълнуват Сю. Докато ги слушаше, сякаш огромно бремене се смъкна от сърцето ѝ.

Начинът, по който Рони говореше, бе онова, което впечатляваше и изпълваше с трепет. Топлият съпричастен тон. Ведрата задушевност. От два дни насам сякаш някакъв посърнал зомби бе заел неговото място; а ето че сега по свежата приветлива нотка в гласа му личеше, че старият Рони се е върнал отново на трона си.

Тя стоеше на балкона, поглъщайки жадно ухания въздух. Промяната, настъпила след тази животворна буря, бе просто поразителна. Шропшир, който вчера представляваше толкова потискаща гледка, сега бе земен рай. Езерото блестеше. Реката сияеше. Малките горички от бял бор бяха върнали целия си дружелюбен чар. Из парка с предишното разюздано безгрижие сновяха зайци, а докъдето стигаха очите, преживяха доволни крави.

Тя излезе от стаята, тананикайки си тихо. По-късно щеше да потърси Монти и да се осведоми за неговото здраве, но засега първата ѝ грижа бе да открие Рони.

В подножието на стълбите вниманието ѝ бе привлечено от почукването на билиардни топки. Най-вероятно Гали, увлечен в самотна партия. Той може би щеше да ѝ каже къде да намери Рони. По време на споменатия разговор с Монти гласът му сякаш идваше от някой от прозорците на същия етаж.

Тя отвори вратата и Рони, надвесен над масата, вдигна поглед към нея.

За Рони онази татуировка бе решила всичко. В един кратък миг тя беше помела целия светъл оптимизъм, породен при стихването на бурята. С прекършен дух и несигурни нозе той слезе пипнешком надолу по стълбите. Отворената врата на билиардната зала сякаш му предлагаше временно средство да разсее мислите си и като влезе вътре, той се залови да отработва мрачни карамболи. Стара истина е, че дори когато един мъж е с прекършен дух, малко опресняване на рикошетите покрай ръба никога не вреди. Всъщност дори е от полза, защото след като момичето, което той обича, обича друг, то през следващите петдесет години има всички изгледи животът му да бъде безрадостна пустош и той би следвало да потърси утеха в своите амбиции. Една от големите амбиции на Рони бе някой хубав ден да вкара две топки с един удар.

— Здравей — поздрави учтиво той, като се изправи и взе кия в положение „при нозе“. Итън и Кеймбридж стояха неотстъпно до него,

готови да му се притекат в нелекото изпитание.

Сю не долови надвисналата във въздуха беда. За нея този мъж бе все същият херувим, когото бе чула да бърби тъй щастливо през прозореца.

— О, Рони — каза тя, — как можеш да се затвориш тук в такава вечер? Навън е истинска прелест.

— Нима? — рече Итън.

— Направо възхитително.

— Така ли? — осведоми се Кеймбридж.

Нещо сякаш боцна сърцето на Сю. Очите ѝ се разшириха. Зашеметяваща мисъл започваше да добива очертания. Нима изворът на онова доброжелателство, което бе видяла да блика като фонтан над Монти Бодкин, щеше да се окаже пресъхнал за нея?

Но тя продължи да упорства.

— Защо не отидем някъде с колата?

— Не ми се шофира, благодаря.

— Тогава да излезем с лодка на езерото.

— Аз ще пропусна, благодаря.

— Кортът може би вече е достатъчно сух за партия тенис.

— Твърде се съмнявам.

— Добре, тогава ела просто да се разходим.

— За Бога, няма ли най-сетне да ме оставиш на мира! — извика

Рони.

Те се спогледаха. Очите на Рони бяха трескави и злощастни. Но те не се видяха трескави и злощастни на Сю. Тя прочете в тях единствено неприязън — свъсената потисната неприязън на мъж, впримчен от момиче, към което е спрял да изпитва всякакви чувства, тъй че дори разговорът с него е истинско терзание за нервите му. Тя си пое дълбоко дъх и отиде до прозореца.

— Съжалявам — рече дрезгаво Рони. — Не биваше да казвам това.

— Радвам се, че го направи — отвърна Сю. — Най-добре е хората да бъдат наясно с тези неща.

Показалецът ѝ описваше малки кръгчета по стъклото. Над стаята се спусна тежко мълчание.

— Май ще е най-добре да зарежем всичко — предложи Сю.

— Както кажеш — съгласи се Рони.

— Добре тогава.

Тя се упъти към вратата. Той избърза напред да я отвори. Учтив до сетния си дъх.

Междувременно горе в своята спалня, разтривайки гръд със „Златния балсам на Ригс“, Монти внезапно бе обхванат от учудващо приповдигнато настроение.

— Та-ра-ри-ри-рам, пам-ПАМ — пееше той звънко като дрозд.

Току-що го беше осенила велика идея.

Разбира се, всичко тръгна от мехлема. Докато седеше на леглото си, наслаждавайки се на незабавната разпускаща топлина и възхитителното усещане за бодрост, сякаш и самият му мозък, наравно с мускулните тъкани, се тонизира и съживи. Това малко шишенце, осъзна чак сега той, представляваше нещо много повече от стотина грама мазило с мирис на умрели лебеди — то бе един символ. Ако Рони си правеше труда да му носи шишенца с мехлеми, това можеше да означава единствено, че помежду им всичко е наред, че онази странна хладина вече я няма, че неговият скъп стар приятел отново е негов скъп стар приятел. А когато даден човек ти е скъп стар приятел, то редно е да се очаква, че само ще се радва на възможността да ти окаже една добра услуга.

Добрата услуга, която Монти очакваше сега Рони му окаже, се състоеше в това да отиде при Бийч и да използва своето влияние, за да убеди инатливия иконом да снесе ръкописа.

Той ни най-малко не бе изгубил своята вяра в Пилбийм. Без съмнение, стига да му се дадеше малко време да упражни тънкото си изкуство, детективът щеше да се справи великолепно. Но защо да се минава през всички тези перипетии, вместо възелът да се разреже с един замах — просто и без много шум? Още повече, че трябваше да се вземе под внимание и заплащането за услугата. Тия детективи вероятно скубеха солено, а всяко спестено пени е спечелено пени.

Системното претърсване на стаите го доведе там, където последният от рода Фиш продължаваше да отработва своите карамболи. И той се завтече към него с цялата щастлива увереност на дете, влязло в кабинета на своя богат и любящ вуйчо.

Монти Бодкин не умееше да чете чужди мисли. Той не забеляза никаква промяна в държането на своя приятел в края на неотдавнашния им разговор. Несъмнено, имаше един миг на неловкост, когато се отвори дума за онази татуировка, но той беше убеден, че светкавичната му съобразителност е замазала положението напълно удачно, приспивайки в зародиш всяко възможно подозрение.

— Такова, Рони, старче — каза той слънчево, — дали не би могъл да ми отделиш една минутка от ценното си време?

Рони остави внимателно кия. Колкото и да се бе примирил вече с факта, че Сю предпочита този мъж пред него, той долови у себе си ярко обособен копнеж да го халоса по главата с дебелия край. Нажежени до бяло шишове пронизваха душата му и той не можеше да потисне докрай някои варварски мисли спрямо виновника за лютата си орис.

— Е? — рече той.

Монти долови във фразата известна хладна нотка, не съвсем в духа на добрите стари балсамени дни, но след едно мимолетно убождане на безпокойство продължи:

— Кажете ми, старче, как са отношенията ви с Бийч?

— С Бийч? В какъв смисъл?

— Ами в смисъл дали е изпълнен с полагащата се феодална вярност към теб? Би ли показал склонност, с други думи, да се напъне, за да угоди на младия господар?

Рони се вторачи неприветливо в щастливия съперник. Той имаше доброто желание да бъде вежлив с мъжа, съсипал неговия живот, но по-скоро би пукнал, отколкото да прекара вечерта, слушайки го как плещи врели-некипели.

— Какви ги дрънкаш? — попита кисело. — Давай по същество.

— Вече стигам и до него.

— Гледай да стигнеш по-живо.

— Ще гледам, ще гледам. Ето значи сърцевината или ядката на проблема. Бийч има нещо, което ми е адски нужно, обаче отказва да ми го даде. Затова си помислих, че може би, ако ти отидеш при него и се направиш малко така на феодал... ако упражниш влиянието си, тъй да се каже, и си разиграеш коня, в общи линии... той би могъл да прояви известна... как беше тая дума... на езика ми е, започваше с П... податливост.

Рони смръщи отегчено чело.

— Слушай, защо не говориш като хората?

— Добре де, ако трябва да бъда лаконичен, Бийч е стиснал оная книга на стария Гали и за нищо на света не ще да ми я даде.

— А на теб защо ти е?

Както и в разговора си с лорд Тилбъри край бараката за инструменти, Монти реши, че най-добрата политика сега е мъжка откровеност.

— Ти знаеш всичко за тази книга, нали?

— Да.

— Известно ти е, че Гали се отказва да я публикува?

— Да.

— И че е подписал договор за нея с издателство „Мамут“?

— Не, това не знаех.

— Е, вече знаеш. А сега оттеглянето му кара бедния стар татко Тилбъри, шеф на същата, да се пука откъм гърба от яд. Естествено, за да не си помислиш нещо, татенцето Тилбъри има върху книгата печатни права, серийни права, американски права и всички други съществуващи права, включително и за скандинавските страни, а ти можеш да си представиш какви мангизи падат от един литературен труд, в който синята кръв на отечеството е направена на мат и маскара. Бих казал, че взето едно на друго, той е изправен пред загуба от порядъка на двайсет чисти хилядарки, ако Гали упорства в нежеланието си да издава. Прочее, старче, ако сумираме нещата, тоя Тилбъри дотолкова е заритал за своя ръкопис, че недвусмислено ми заяви: ако успея да му го задигна, ще ме вземе отново на служба в издателството, откъдето, вярвам, знаеш, неотдавна бях изритан.

— Мислех, че си подал оставка.

Монти се усмихна тъжно.

— Това може да е историята, която се носи из клубовете — рече той, — но голата истина е, че бях изхвърлен като гуреливо коте. Възникнаха известни технически противоречия, които не биха те заинтересували и в които сега няма да навлизам. Достатъчно е да кажа, че поради несходство във вижданията относно тематиката на рубриката „Чичо Уогли съветва своите пиленца“ аз бях освободен от длъжност. Е, сега вече целият сценарий ти е ясен. Нещата са пределно

прости. Помогнеш ли ми да се докопам до тоя ръкопис и да го предам на голямото началство, аз се връщам на работа в Тилбъри Хаус.

— За какъв дявол ти е да се връщаш там?

— Нямам друг избор. Трябва на всяка цена да работя нещо.

— Бих очаквал и тук да се чувстваш достатъчно добре.

— Да, но виждаш ли, отгук предстои всеки момент да ми бият шута.

— Лошо.

— Лошо я — съгласи се Монти. — Но ще се оправи, ако успееш да навиеш Бийч да ми даде този ръкопис. Това ще ми осигури дългосрочен договор при стария Тилбъри, а тогава вече ще мога да се ожения за момичето, което обичам.

Силна конвулсия разтърси Рони Фиш. Това, прецени той, вече беше удар под кръста. Хубав номер, няма що, да отмъкнеш момичето на човека и после да дойдеш да го питаш дали случайно не би ти помогнал да се ожениш за нея. Той очакваше от другия малко повече такт.

— Ще се жениш значи? — попита, след като успя да овладее чувствата си.

— Категорично. Всичко е вече уредено.

— И коя е тя? — поинтересува се саркастично Рони. — Сара Юджийн?

— А? О! — сепна се Монти. Той за секунда беше забравил. — Не, горката мъртва Сара. О, не, не, не. Тя е мъртва. Туберкулоза. Много тъжно.

— Нали каза, че било пневмония?

— Не, туберкулоза.

— Разбирам.

— Това момиче е ново. Казва се Гъртруд Бътъруик.

За зла врага тук се съчетаха две печални обстоятелства. Първо, че преди да произнесе съкровено име, Монти неволно направи кратка благоговейна пауза, и второ, че обектът на неговите мечти притежаваше име, което, следва да признаем, не звучеше твърде убедително. В определени настроения един пристрастно настроен мъж просто не вярва, че името Гъртруд Бътъруик съществува. За Рони, от чието изострено внимание онова секундно колебание не бе убягнало, то бе просто измишльотина на мъжа пред него, комуто все пак не бе

стигнала наглостта да заяви на годеника на Сю, за какъвто все още го смяташе, че иска неговата помощ, за да му я отнеме.

— Гъртруд Бътъруик, а?

— Точно така.

— Обичаш ли я?

— За Бога, старче!

— И тя също е луда по теб, предполагам?

— О, би ме последвала до края на света.

Рони изведнъж почувства тъпа апатия. В крайна сметка, каза си той, това нямаше никакво значение. Вече нищо нямаше значение.

Всеки на моменти се изкушава да направи широк жест. Това изкушение току-що бе обхванало с непреодолима сила Рони Фиш. Думите на другия окончателно бяха потвърдили подозренията му, че от последната им среща насам той по един или друг начин е изгубил всичките си пари. Защо иначе разни служби в Тилбъри Хаус щяха да бъдат от такова значение за него?

Ако не хванеше тази работа в Тилбъри Хаус, Монти нямаше да може да се ожени за Сю. А ако той, Рони Фиш, не му помогнеше, онзи нямаше да успее да я хване.

Рони бе обладан от духа на Сидни Картън^[3] — с тази разлика, че Сидни, ако помним добре, е бил напълно щастлив от развоя на събитията, докато той самият гореше от праведна злост.

Монти му беше отнел Сю. Сю бе отишла при Монти, без да й трепне окото. Е, добре тогава. Чудесно, дявол да го вземе. Той пък щеше да им покаже, че не дава пукната пара. Щеше да им даде да разберат колко струва един Фиш.

— Слушай — каза, — няма защо да се тревожиш за Бийч. Ръкописът не е у него.

— Напротив, у него е. С очите си го видях как чете...

— Той го даде на мен — обясни Рони, като взе кия и се прицели внимателно в бялата топка. — Ще го намериш в скрина в моята стая. Щом толкова ти трябва, иди си го вземи.

Монти зина. Никой израилтянин, попаднал във внезапен порой от манна наред пустинята, не би могъл да изпита по-дълбока смесица от почуда и признателност.

— Мой безценни приятелю! — започна прочувствено той. Рони не отговори. Той упражняваше карамболи.

---

[1] Ежегодни надбягвания на хиподрума в град Нюмаркет, състояли се за пръв път в присъствието на руския престолонаследник (царевич, цезаревич) Александър през 1839 г., откъдето идва името им. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от приказката „Синята брада“ на френския писател Шарл Перо. Ана чакала в кулата своите братя, за да спаси сестра си, омъжена за Синята брада. Името ѝ е нарицателно за предана, вярна приятелка. — Б.пр. ↑

[3] Герой от романа на Дикенс „Повест за два града“. Сидни обича Луси Манет, но тъй като знае, че тя си пада по Чарлс Дарни, дори не се опитва да я спечели. Нейното приятелско чувство обаче го прави благороден по дух и той умира на гилотината вместо Дарни. — Б.ред. ↑

10.

След отминаването на бурята Достопочтеният Галахад Трипуд установи, че го стяга шапката. Той не можеше да реши къде точно иска да отиде и какво именно иска да прави. Знаеше, че любимата му морава ще е твърде мокра за ходене, а любимият шезлонг — твърде мокър за сядане. Всъщност макар слънцето да светеше ярко, целият свят навън беше прекалено прогизнал и капещ, за да прелъсти мъж с неговата котешка неприязън към влагата.

След оттеглянето на Бийч той остана още известно време в малката библиотека. Когато му писна, тръгна да броди безцелно из къщата, навивайки всички часовници, които срещаше по пътя си. Откакто се помнеше, той бе ненадминат навивач на часовници. В крайна сметка скитанията му го отведоха във фойето, където сега се бе изпружил на едно канапе с надеждата, че ако се пружи достатъчно дълго, в крайна сметка ще мине някой, с когото да си побъбри, докато дойде време да се преоблича за вечеря.

Досега обаче късметът му изневеряваше. По някое време по стълбите слезе Монти Бодкин, но след разкритията на Бийч Галахад нямаше желание да го употребява за нещо друго освен изпепеляване с поглед. Без да направи опит да го въвлече в разговор, макар че току-що си бе припомнил един трийсетгодишен виц, който умираше от желание да сподели, той го изгледа с омерзение как влиза в билиардната зала, през чиято отворена врата за миг се мярна упражняващият се в карамболи Рони. Не след дълго Монти излезе отново и се качи нагоре, сподирен, както и преди, от същия гибелен взор.

— Младото му влечуго! — промърмори сурово Достопочтеният. Той бе шокиран и разочарован от Монти. Искаше му се никога да не му бе подсказвал за Свирещия Руфус.

Скоро след това се появи Пилбийм, усмихна се гузно и се скри в пушалнята. С него Достопочтеният отново изтегляше празно билетче. Идеята да разказва вицове на Пилбийм не му се усмихваше. Дори ако се изключеше фактът, че ситният мазньо заговорничеше със сестра му

Констанс да му краде ръкописа, той пак не харесваше детектива. Възпитан в строгите стандарти на старата фризьорска школа, той не одобряваше ония съвременни млади мъже, които носеха теменното си окосмение навито на лепкави букли.

Започваше да изглежда, че изборът му на компания е ограничен до две възможности. Кларънс, който би оценил вица по достойнство, стига да стигнеше до съзнанието му, най-вероятно се навърташе край кочината и се прехласваше по своята свиня, а Сю, с която действително му се искаше да поговори, като че ли бе изчезнала от лицето на земята. Тъй че, доколкото можеше да прецени, не му оставаше друго, освен да се присъедини към Рони в билиардната или пък да се качи в салона и да размени няколко думи със сестра си Констанс, която в този час без съмнение пиеше там чай. Той вече клонеше към втория вариант, понеже имаше да каже на едно-друго на Констанс относно аферата Пилбийм, когато откъм градината се зададе Сю.

Примамливата идея да насоли подобаващо Кони го напусна незабавно. Време за това щеше да се намери винаги, докато сега той бе настроен за нещо по-приятно от кучешки бой между брат и сестра. Лъчезарната личност на Сю бе тъкмо тоникът, от който се нуждаеше в тази мъртва точка от дългия следобед. Естествено, нямаше как да й разкаже вица, който не бе подходящ за млади момичета, но поне можеха да си побъбрят за това и онова.

Той я повика и тя се приближи. Във фоайето цареше сумрак, но му направи впечатление, че момичето изглежда по-различно. Походката му не пружинираше както, друг път, нямаше я онази напета гъвкавост, на която се бе възхищавал навремето у Доли. Но може би това се дължеше изцяло на въображението му. Той бе наясно със своята склонност да вижда нещата в мрачна светлина, когато сенките започваха да се спускат над света, а все още бе твърде рано за коктейл.

— Е, момичето ми?

— Здравей, Гали.

— Къде се губиш цял ден?

— Бях излязла да се разтъпча по терасата.

— Измокри ли си краката?

— Не. Но може би все пак няма да е зле да се кача горе да се преобуя.

На Достопочтения тези не му минаваха. Той я улови и я дръпна до себе си на канапето.

— Разсей ме — помоли. — Чувствам се отегчен.

— Горкичкият Гали. Съжалявам.

— Това — каза Достопочтеният — е оня час от деня, от който човек не може да се скрие. Той го кара да изследва душата си. А аз не искам да изследвам своята. Допускам, че мяза на стар чехъл. Тъй че, както казах, разсей ме, дете. Изпей ми нещо. Потанцувай. Задавай ми гатанки.

— Боя се, че...

Достопочтеният ѝ отправи остър взор през монокъла си. Да, подозренията му се оправдаха. Момичето не преливаше от бодрост.

— Случило ли се е нещо?

— А, не.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Една цигара?

— Не, благодаря.

— Да пусна ли радиото? Може да има лекция за тритоните.

— По-добре недей.

Галахад смръщи вежди. После му хрумна едно възможно обяснение.

— Сигурно е от жегата.

— Да, днес беше горещо. Чак сега се разхлади.

— Бурите често потискат хората. Да не би да те е страх от гръмотевици?

— Не.

— Защото много момичета се боят от тях. Познавах едно, което имаше навика всеки път, щом се разрази буря, да се хвърля на врата на най-близкия мъж и да го прегръща и целува, докато всичко не свърши. Изцяло психична реакция, разбира се, но трябваше да видиш каква тъпла се трупаше край нея, щом небето започнеше да се заоблачава. Гладис ѝ беше името. Гладис Туистълтън. Такова едно хубаво момиче, с големи морни очи. Омъжи се за офицер от Гвардейския конен полк, на име Харингей. Разправяха, че начинът, по който в ранните години на брака им Харингей опразвал гостната при най-малкото съмнение за дъжд, бил рядка и запомняща се гледка.

Достопочтеният видимо се ободри. Като всички заклетни разказвачи, той се раждаше наново, започнеха ли анекдотите да му идват един подир друг.

— Като се отвори дума за гръмотевици — продължи той, — разказвал ли съм ти някога историята за Пъфи Бенгър и бурята?

— Не, не мисля.

— Това се случи, когато Плъг Башъм, моя милост и още неколцина гостувахме в имението му в Съмърсетшир, да половим риба. Пъфи, трябва да се признае, обичаше да прави от мухата слон. Очарователен мъж, но лъжеше като дърт циганин. Имаше една племенница, с която се фукаше наляво и надясно. Племенницата му можела това, племенницата му можела онова. Тя беше от деловите, работещи момичета — трябва да е била първата — и той страшно се гордееше с нея. И ето че един ден, когато навън имаше буря и щем не щем, трябваше да стоим в къщата и да си чешем езиците, той спомена, че племенницата му била най-бързата машинописка в Англия.

Сю се бе привела напред, подпирайки брадичката си с ръце.

— Е, казахме ние по едно „Ами!“, „Гледай ти!“ и тъй нататък — все пак човекът ни беше домакин — и всичко несъмнено щеше да свърши дотук, ако Пъфи, който никога не знаеше мярка, не бе добавил, че уменията на това момиче като машинописка имали невероятен ефект върху свиренето ѝ на пиано. Не че го подобрили — то открай време си било свършено, — но му придали съществена бързина. „Фактически — каза Пъфи — знам, че ще ви се стори невероятно, но честен кръст, тя вече може да извири Погребалния марш на Шопен за четирийсет и осем секунди!“ Това, разбира се, ни дойде малко множко. „Стига бе, за четирийсет и осем секунди?“ — обади се някой. „За четирийсет и осем секунди,“ — повтори твърдо Пъфи. Той самият често го бил засичал с хронометъра си. И тогава Плъг Башъм, който винаги си е бил пряма душа, си позволи волността като стар приятел да каже на Пъфи, че е най-големият лъжец в страната, без да се изключва дори Уийкс Кучата Муцуна, тогавашният шампион на клуб „Пеликан“. „Да знаеш, че не е безопасно да се стои в една къща с теб по време на буря,“ — завърши Плъг. „И защо, ако смея да попитам, не е безопасно да се стои в една къща с мен по време на буря?“ — попита Пъфи. „Защото — отвърна Плъг — съществува голяма вероятност всеки миг Всевишният да я порази с гръм, ето защо.“ „Слушайте —

рече тогава Пъфи, който доста се беше навил, — ако племенницата ми Мъртъл не изсвири Погребалния марш на Шопен за четирийсет и осем секунди, то аз наистина се надявам тази къща да бъде поразена от гръм в същия този миг.“ И — по едно доста странно съвпадение, както винаги съм смятал — така и стана. Всичко сякаш лумна в бели пламъци, разнесе се адски трясък и следващото, което видях, беше как Пъфи изпълзва изпод масата. Помня, че изглеждаше повече огорчен, отколкото уплашен. Вдигна укорителен поглед към тавана и изрече с един такъв кисел глас: „То пък човек да не се пошегува с Теб!“

Галахад направи полагаемата се в такива случаи пауза.

— Да? — каза Сю.

Повечето заклетни разказвачи биха намерили репликата за обезкуражаваща. Достопочтеният Галахад не направи изключение.

— Какво „да?“ — попита той със заядливостта, показана в описания случай от Пъфи Бенгър.

— О, съжалявам — рече сепнато Сю. — Боя се, че... Каза ли нещо, Гали?

Достопочтеният я улови здраво за брадичката и като повдигна лицето ѝ към себе си, се вторачи обвиняващо в нейните очи.

— Слушай — произнесе бавно, — не искам да чувам повече никакви глупости, че всичко било наред. Хайде, какво има?

— О, Гали! — продума Сю.

— О, Господи! — изпъшка Достопочтеният, обзет от ледения ужас на мъж, който е открил, че държи брадичката на плачещо момиче.

Десетина минути по-късно в билиардната зала влезе един суров Галахад Трипуд със стиснати устни и вирната брадичка. Косата му бе наежена като бодлите на ехидна, а от монокъла му струеше пламък.

— А, ето те и теб! — рече той, затваряйки вратата.

Рони вдигна изнурен взор. Откакто Монти Бодкин си бе отишъл, той седеше спаружен в един ъгъл и зяпаше в нищото.

— Здравсти — насили се да каже той.

Въпреки че не намираше никаква радост в своята собствена компания, той не приветства появата на вуйчо си. Макар да обичаше Достопочтения Галахад, в този миг на Рони не му се общуваше с него. Един разпънат на кръст мъж търси самотата. Той подозираше, че

другият е дошъл да му предложи приятелска партия бiliarд, а самата мисъл да играе приятелски партии бiliarд с когото и да било му причиняваше спазми в стомаха.

— Тъкмо си тръгнах — заяви той, за да попари перспективата в зародиш.

Достопочтеният се разду под жилетката си. Монокълът му сега представляваше същински прожектор.

— Ще си тръгнеш друг път — изръмжа той. — Сядай и ме слушай. Тръгвал си, как пък не! Ще си тръгнеш, когато свърша да говоря, и нито миг по-рано.

Рони отхвърли предположението за приятелската партия. Тя явно не се покриваше с фактите. Вкиснатостта му се примеси с почуда. Много години бяха минали, откакто за последен път бе видял своя добросърдечен роднина в подобно настроение. То сякаш връщаше привкуса на славните отминали дни на комини и бамбукови бастуни. Но той напразно търсеше в поведението си напоследък нещо, което би могло да предизвика катаклизъм с такива измерения.

— Е — започна Достопочтеният Галахад, — казвай какво става.

— Точно това се канех да попитам и аз — отвърна Рони. — Какво, по дяволите, става?

— Не се прави, че не знаеш.

— Но аз наистина не знам.

— Това увъртане с нищо не помага. — Достопочтеният боцна с палец по посока на вратата. — Току-що говорих отвън с горката Сю.

Тънка корица от лед се разпротря по повърхността на Роналд Фиш.

— Нима? — осведоми се учтиво той.

— Тя плаче.

— Нима? — запита Рони все тъй учтиво, но чувстваше как онези нажежени шишове пак се залавят с душата му. Същността му бе разделена въпреки самата себе си. Едната ѝ половина страстно изтъкваше, че е кошмарно да си представя Сю обляна в сълзи. Другата само повдигаше вежди, опъваше ръкавели и отбелязваше със сарказъм, че ще го вземат мътните, ако може да разбере тя пък за какво има да плаче.

— Плаче, казвам ти! Направо се скъсва от рев!

— Нима?

Достопочтеният Галахад и сам бе стар итънец и навремето често бе имал повод да прилага изпитания Итънски подход, вгорчавайки живота на своите близни. И до ден-днешен из улиците на Лондон можеха да се срещнат сивокоси букмейкъри и комарджии с бастунчета, които още усещаха пробождање като от стара рана, колчем си припомнеха агонията да виждат стъкления му поглед, подобен на този на Рони сега, и да го чуват как казва „Нима?“ по начина, по който го произнасяше Рони. Но от това държането на племенника му не ставаше по-поносимо. Цялата концепция на Итънския маниер, също както и на чифтетото, е в това да се намираш откъм правилния му край.

Той стовари с трясък юмука си върху билиардната маса.

— Значи не те е грижа, а? Пет пари не даваш? Е, нека ти кажа тогава, че аз пък давам. Майката на това момиче беше единствената жена, която някога съм обичал, и аз нямам намерение да стоя и да гледам със скръстени ръце как щастието на дъщеря ѝ се съсипва от някакъв недорасъл тапишник с лице като ягодов сладолед, комуто е хрумнало да я прави на шашава — ясно?

В тази обида се съдържаша толкова много разклонения, че Рони се видя принуден да ги отбива подред.

— Ако лицето ми е като ягодов сладолед, то аз нищо не мога да сторя по въпроса — рече той, избирайки си да започне оттук.

— Ягодовият сладолед ти е малко. Ти би трябвало да се червиш до припадък.

— А що се отнася до недораслия тапишник — продължи Рони, чувствайки се вече на сигурна почва, — мога ли да ти напомня, че съм с около два сантиметра по-висок от теб?

— Глупости! — олюля се Достопочтеният, уязвен до много дебелите подметки на елегантните си обувки.

— Два сантиметра, ако не и повече.

— Долна лъжа.

— Да се премерим на стената — настоя Рони.

— Няма да правя нищо подобно. И какво общо има тук ръстът, по дяволите? — запита Достопочтеният, внезапно доловил, че спорът започва да се измества от главната тема. — Ако ще и жираф да си, това хич не ме вълнува. Друго се опитвам да ти набия в главата, а именно че няма да те търпя да си играеш с чувствата на това момиче. Тя ми каза, че сте развалили годежа.

— Съвсем вярно.

Галахад стовари юмрук върху зеленото сукно.

— Ще потрошиш масата — предупреди Рони.

За миг в съзнанието на Достопочтения проблесна случката, при която Бийфи Мъспрат, макар и с известна помощ, действително бе потрошил една билиардна маса през деветдесет и осма година, и воден от непреодолимата страст на заклетия разказвач, насмалко не поспря, за да я опише. Но бързо се стегна.

— По дяволите масата! — изрева той. — Не съм дошъл тук да говоря за маси. Дойдох да ти кажа, че ако ти е интересно да разбереш какво мисли за теб един хладен, непредубеден страничен наблюдател, то ти си гнусен млад сноб... и презрян пес...

— Какво!

— И червей — продължаваше Достопочтеният, самият той вече не по-малко розов от племенника си. — Мислиш ли, че не разбирам какво е станало? Ако искаш да знаеш, Сю сама ми го каза отвън във фойето преди няма и пет минути. Каза ми го ясно и просто. Ти си една слузеста, безгръбначна, тресяща се медуза, щом си оставил майка си да те накара да развалиш годежа. Допуснал си да те убеди, че това бедно дете не е достойно за теб.

— Какво!

— Като че ли дъщерята на Доли Хендърсън не е достойна и за най-доблестния мъж в кралството, да не говорим за някакъв...

Достопочтеният тъкмо щеше да мине отново на по-личен план, когато тирадата му се оказа прекъсната. Този път по масата бе треснал Рони.

— Не ми дрънкай глупости! — викна той. — Аз съм бил развалил годежа, как не! Сю беше тази, която го развали.

— Да, защото е видяла, че се чудиш как да се измъкнеш, и тъй като е момиче с достойнство, не е искала да се унижава и да виси като воденичен камък на шията на мъж, който явно дава мило и драго да се отърве от нея.

— Кой, аз? Да давам мило и драго да се отърва!... Та аз... Аз... По дяволите, вуйчо Гали!

— Да не искаш да кажеш, че все още изпитваш чувства към нея?

— Какво значи „все още“? И какво значи „изпитваш чувства“? Чувства! Боже мой!

Достопочтеният Галахад беше сразен.

— Ами за какъв дявол тогава през последните дни се влачиш като настъпана жаба? И се държиш с нея тъй, сякаш...

Тонът му видимо се смекчи. Той започваше да проглежда. Беше му трудно да сложи ръка върху рамото на племенника си, тъй като двамата бяха разделени от билиардна маса със стандартни размери, но затова пък думите му преливаха от вуйчовско съчувствие.

— Всичко ми е ясно! Ти си бил угрижен за нещо друго, нали? Или е било от жегата? Тъй или иначе, поради някаква причина си се държал нетипично. Скъпо момче, на твоите години и аз не знаех какъв риск крие това. Никога не се дръж по различен начин с една жена. Нима не съзнаваш, че дори при най-благоприятни условия няма нещо, което да не може да накара едно крехко чувствително момиче да развали годежа си? Примерно не харесва новата си шапка... или пък на чорапа ѝ се е пуснала бримка... или някоя сутрин закъснява за закуска и открива, че бърканите яйца са привършили. Това е като с оставките на прислугата. През деветдесетте години имах един камериер — Спачет му беше името, — който имаше навика да ми дава предупреждение за напускане всеки път, щом конят, на който заложеше, не се класираше в първата тройка. А веднъж го направи, защото балдъзата му беше родила. Аз, разбира се, никога не го вземах на сериозно. Знаех, че за него това е само начин да даде израз на силните си чувства. В случаите, когато ти или аз бихме запалили цигара, Спачет си подаваше оставката. Същото е и с жените. Без съмнение Сю те е видяла с провиснал нос и е решила, че любовта е мъртва. Е, Рони, моето момче, сега вече ми олекна. Веднага отивам да ѝ разясня как стоят нещата.

— Една секунда, вуйчо Гали.

— Да?

Достопочтеният се спря на път към вратата и видя, че върху лицето на племенника му се е появило характерното изражение на млад хиндуистки факир, който, лягайки върху първата си дъска с гвоздеи, започва да се разкайва, задето не си е избрал някоя по-умерена религия.

— Боя се, че нещата не са чак толкова прости — издума Рони.

Достопочтеният обра хлабината на монокъла си, който във вълнението на последните минути се беше поизместил. Тикна го

здро̀во в очната си кухня и огледа изпитателно племенника си.

Какво искаш да кажеш?

— Нищо не си разбрал. Цялата работа е там, че Сю не ме обича.

— Глупости!

— Не са глупости. Тя е влюбена в Монти Бодкин.

— Какво!

— И ще се омъжи за него. Всичко е вече уредено.

— Никога не съм чувал по-...

— Самата истина — настоя Рони, изкривявайки устни в горчива усмивка. — И аз не ѝ се сърдя. Никой не е виновен. Просто така става в живота. Тъй или иначе, факт е, че е луда по него. В мига, в който аз напускам замъка, тя хуква към Лондон, за да се срещнат. Не е могла да издържи повече, без да го види. Толкова силно е копняла той да бъде край нея, че го подучила дори да кандидатства за мястото на Хюго като секретар на вуйчо Кларънс. Вчера е била цял следобед с него горе на покрива. И освен това — тук Рони трябваше да млъкне за миг, за да овладее гласа си — той е татуирал името ѝ на гърдите си, със сърце наоколо. Пронизано от стрела.

— Шегуваш ли се?

— Видях го с ей тези тук очи.

— Да пукна дано! Да се докара дотам, кучият му син. За последен път съм чул някой да си татуира име на момиче през деветдесет и девета, когато Джак Бела̀ми-Джонстъ̀н...

Рони вдигна възпираща длан.

— Не сега, вуйчо, ако не възразяваш.

— Крайно забавна история — намуси се Достопочтеният.

— Някой друг път.

— Е, сигурно имаш право. Предполагам, че не си в настроение за анекдоти. Щях само да ти кажа, че бедният стар Джак хлътна по Есмeралда Паркинсъ̀н-Уилоуби и си беше татуирал цялото ѝ име, от едната ключица до другата. Болките му тъкмо бяха постихнали, когато двамата се скараха и той се сгоди за друго момиче, което се казваше Мей Тод. Тъй че, ако само мъничко беше почакал... Но, както казваш, това е ни в клин, ни в ръкав. Рони, скъпото ми момче — каза Достопочтеният, — ти направо ме хвърли в тъч. Винаги съм гледал на теб като на посредствена млада ливада, но никога, никога не съм допускал, че можеш да повярваш на такава дивотия!

— Дивотия!

— От начало до край. Ти виждаш нещата в съвсем погрешна светлина. Дори да предположим, че Сю наистина е ходила в Лондон...

— Няма какво да предполагаваме. Майка ми ги е видяла да обядват с Монти в „Баркли“.

— Виж, това може да се очаква от нея. Проклетата хрътка. Съжалявам, момчето ми. Забравих, че ти е майка. Но все пак ми е сестра отпреди да се родиш и един мъж има право да нарече собствената си сестра „проклета хрътка“. Та какво ти е казала?

— Каза ми, че...

— Добре, добре. Няма значение. Мога да се досетя. Не се съмнявам, че ти е пропищяла ушите с какви ли не глупости. Е, сега най-сетне ти се удава да чуеш истината. Твоята Сю няма никакъв пръст в идването на Монти тук. Тя за пръв път разбра за назначаването му като секретар на Кларънс от мен и трябва да знаеш, че новината ѝ дойде като студен душ. И сега я виждам как ме гледа като ранена сърна и казва, че тоя път вече сме оплескали всичко, защото навремето, едва ли не още дете, тя била сгодена за него...

— Какво?

— Да, да, точно така. Преди много години. Когато още дори не е подозирала за съществуването ти. Всичко продължило само седмица или две, доколкото разбрах, и тя с радост се отървала от него. Но фактът си оставаше факт. Той щеше да дойде тук, да я види, и ако някой не го предупредеше да си държи езика зад зъбите — неминуемо щеше да изтърси нещо за добрите стари дни, от което ти щеше да се запениш край устата, защото си малоумен ревнивец, винаги готов да направи сцена и за най-малкото нещо. Тя ме попита как да постъпи и аз ѝ дадох единствения възможен съвет. Казах ѝ незабавно да отпращи за Лондон, преди да си се върнал, да изкопае Монти и да му каже да се прави на умряла буболечка. Което тя и стори. Ето как се е озовала в Лондон през оня ден и ето защо е обядвала с Монти. Това е цялата история. Както виждаш, всичко от начало до край е издържано в най-чист дух на алтруизъм, без никакъв друг мотив освен запазването на твоя душевен покой. Може би това ще ти послужи за урок в бъдеще да обуздаваш у себе си ревността, за която винаги съм твърдял и ще твърдя, че е едно от най-проклетите...

— Рони, смутен отвъд всякакви граници, го гледаше като треснат.

— Вярно ли е това?

— Разбира се, че е вярно. И ако досега не си разбрал, че Сю е не момиче, а злато, и че ти се държиш с нея като последен...

— Но тя е била с него на покрива.

Заявлението прозвуча толкова детински, че Достопочтеният Галахад едва се сдържа да не кипне. Той само нададе звук, сходен с познатото „Небеса!“ на лорд Тилбъри.

— И защо, по дяволите, да не бъде на покрива с него? Трябва ли хората да са влюбени един в друг, само защото са на един и същи покрив? Навремето аз също бях заедно с теб на покрива, но ако си си въобразявал, че съм луд по теб, много си се лъгал. Години след това проклинах онова твое чевръсто припкане около комина. Сю била влюбена в младия Бодкин, дрън-дрън! Отгоре на всичко Монти Бодкин е сгоден, тя самата ми го каза. За някоя си Гъртруд Бътъруик. Бътъруик — повтори замислено Достопочтеният. — Навремето познавах няколко души с това име. Интересно дали не е роднина на стария Леге Бътъруик, дето си рисуваше червени точки по лицето, та кредиторите, които идваха да го търсят в квартирата му, да мислят, че има едра шарка. Покъртителен стон се изтръгна от устните на Рони Фиш.

— Господи, какъв съм глупак!

— Да.

— Говедо и долен пес.

— Съвършено вярно.

— Заслужавам да ме наричат отзад.

— Напълно.

— От всички...

— Задръж — призова го Галахад. — Недей да прахосваш всичко това по мен. Кажи го на Сю. Аз ей сега ще я доведа.

И той изхвърча от стаята, за да се върне миг по-късно, влачейки момичето след себе си.

— Хайде! — нареди властно. — Покажи сега какво можеш. Просвай се в краката й и я моли да те ритне в лицето! Влачи се пред нея върху окаения си стомах. Въргаляй се по пода и лай. А в това време аз ще се кача в салона да разменя няколко думи с твоята майка и с Констанс.

Суров, решителен израз се спусна връз чертите на Достопочтения Галахад.

— Ще им разваля следобедния чай! — каза доволно той.

Но в салона, където нахлу, вземайки стъпалата по три наведнъж в оня свой младежки стил, който така вгорчаваше дните на скованите му от подагра връстници, той завари единствено сестра си Джулия. Тя седеше в едно кресло, пушеше цигара и четеше илюстриран седмичен вестник. Чаят, който се бе надявал да развали, се намираще в процес на отсервиране от Бийч и един лакей.

Сестра му Джулия изглеждаше доволна и се чувстваше доволна. Растящата навъсеност на Рони през последните два дни не ѝ беше убягнала и в желанието си да бъде радушна към всички, дори и към онзи, когото винаги бе разглеждала като семейно леке, тя приветства Достопочтения Галахад със сърдечно кимване.

— Ако идваш за чай, закъснял си — рече.

— Чай! — изсумтя презрително брат ѝ.

Той остана да пуска пара на мястото си, докато вратата не се затвори.

— Слушай, Джулия — каза тогава, — искам да разменя няколко думи с теб.

Лейди Джулия повдигна изящните си вежди.

— Скъпи Галахад! Това звучи тъй заплашително и злокобно. Случило ли се е нещо?

— Много добре знаеш какво се е случило. Къде е Кони?

— Ако не се лъжа, отиде да се обади по телефона.

— Е, като за начало и ти ще ми свършиш работа.

— Галахад, наистина!

— Остави тоя вестник.

— Добре, добре.

Достопочтеният отиде до камината и застана с гръб към празното огнище. Наследеният от дедите инстинкт го караше да се чувства по-сигурен в тази позиция. Той свъси неприязнено вежди.

— Джулия, повдига ми се от теб.

— Нима? И защо?

— Какво, по дяволите, целиш, като тровиш съзнанието на Рони срещу Сю Браун?

— Наистина, Галахад!

— Нима ще отречеш, че тъкмо това правиш от мига, в който пристигна тук?

— Може и да съм му изтъкнала веднъж или два пъти неуместността на един брак с момиче, което очевидно е влюбено в друг мъж. Ако това е грях, готова съм да чуя обвиненията ти. Вярвам, че ще ги обосновеш блестящо.

— Мислиш, че тя е влюбена в младия Бодкин?

— А не е ли?

— Ако отскочиш до билиардната — подхвърли Галахад, — допускам, че може и да промениш мнението си.

Част от самоувереността на лейди Джулия се спаружи.

— В какъв смисъл?

— Беше направо трогателно — рече мазно Достопочтеният. — Точно така. Трогателно. Едва сдържах сълзите си. Никога не съм виждал по-сплотена двойка. Две млади сърца, разчистили помежду си всички съмнения и грижи...

— Какво?

— Сключени обятия, щастливи въздишки, просълзени очи... Трябва да им хвърлиш едно око, Джулия. Впрочем има време. Представлението се очертава да не е от краткотрайните. Е, тъй или иначе, това беше първото нещо, което се качих да ти кажа. През последните дни ти се върза на флъонга, за да провалиш щастието на това момиче, и сега получаваш официално съобщение, че не си успяла. С онези двамата всичко е наред. Гукат си като гугутки.

Достопочтеният Галахад разпери полите на сакото си срещу въображаемия пламък в камината и продължи.

— Другото, което искам да знаеш, е, че за в бъдеще да не съм видял подобни глупости. Ако имаш някакви възражения момчето да се ожени за Сю, не ги споменавай пред него. Те го тревожат и той провесва нос, а това тревожи Сю и я прави нещастна, което пък тревожи мен и ми разваля деня. Ясно?

Позициите на лейди Джулия бяха поразклатени, но бойният ѝ дух бе несломим.

— Боя се, че ще трябва да понесеш някой и друг развален ден, Галахад.

— Да не искаш да кажеш, че след всичко това пак ще продължиш да си вреш гагата?

— Изразяваш се тъй несполучливо. Предполагам, смисълът на въпроса ти е дали все тъй имам намерение да давам на детето си майчински наставления. Естествено, че да. Не си ли се замислял понякога, че най-добрият приятел на едно момче е неговата майка? За момента Рони, възпрепятстван от обстоятелството, че е на практика полуумен и донякъде невменяем, може и да не намира за уместно да се вслуша в съветите ми, но ако навремето ти случайно си успял да отделиш някой час от основното си занимание да бъдеш изхвърлян от нощни клубове с неароматна репутация, за да надникнеш в „Аделфи“^[1], то вероятно си спомняш израза: „Ще удари и тоя час!“

Достопочтеният Галахад впери в тая несломима жена взор, изпълнен едва ли не с възхита.

— Да пукна дано!

— Няма да е зле.

— Ти винаги си била костелив орех, Джулия.

— Благодаря.

— Дори като дете. Помня, че умирах да гледам как поредната гувернантка постепенно проумява що за стока си. Всичко можеше да се прочете по лицето ѝ, бедната. Първо вижда Кони и човек направо я чува как си казва: „Опа! На ти сега едно прегадно екземплярче.“ А после се появяваш ти с големите сини очи и ленени къдрици и тя, заляна от огромна вълна на облекчение, те грабва в обятията си с мисълта: „Слава Богу, поне с това ангелче всичко ще е наред!“ И дори не подозира, че току-що е стоплила в гърдта си най-коравосърдечната, злонравна и изобщо отровна във всяко едно отношение малка гърмяща змия в цял Шропшир.

Лейди Джулия изглеждаше искрено поласкана от тази характеристика. Тя се засмя звънливо.

— Колко си глупав, Галахад.

Достопочтеният намести монокъла си.

— Значи не сваляш гарда?

— Нито за миг, миличък.

— Но какво толкова имаш против Сю?

— Не си падам по кабаретните танцьорки в ролята на мои снахи.

— Но в името на всичко свято, Джулия, нима не виждаш, че Сю изобщо не е толкова момиче, каквото имаш предвид, като казваш „кабаретни танцьорки“ по тоя противен надут начин?

— Не бива да очакваш от мен умения да оценявам и класифицирам кабаретния персонал. Все пак не разполагам с твоя опит. За мен всички те са взели едната и удари другата.

— Има мигове, Джулия — произнесе мечтателно Достопочтеният Галахад, — когато ме сърбят ръцете да те удавя в кофа вода.

— Бъчонка отлежало вино би била повече по твоята част, струва ми се.

— Твоето отношение към младата Сю ме вбесява. Как не проумяваш, че това е едно мило... сладко... хубаво момиче... и истинска дама, ако става за въпрос.

— Каж ми, Галахад — интересува се лейди Джулия, — просто между другото, тя твоя дъщеря ли е?

Достопочтеният се наежи.

— Не, не е. Баща ѝ се е казвал Котърли и е бил офицер от Ирландския гвардейски полк^[2]. Доли се омъжила за него, докато аз съм гниел в Южна Африка.

Той замълча за миг, отдаден на спомените си.

— Някакъв най-случаен човек ми го каза между другото един ден, както си седях в бара в Йоханесбург — рече с отнесен поглед. — „Чувам — казва, — че Доли Хендърсън, дето пееше в «Тиволи», се омъжила.“ Като гръм от ясно небе...

Джулия вдигна вестника си.

— Е, ако нямаш нищо интересно за добавяне...

Достопочтеният се върна към настоящето.

— О, напротив имам.

— Тогава побързай, моля те.

— Имам да ти кажа нещо, което вярвам, че силно ще те заинтригува.

— Няма да е зле за малко разнообразие.

Достопочтеният направи кратка пауза. Сестра му се възползва от нея, за да вмъкне един въпрос.

— Да не би случайно да се каниш да ме уведомиш, че ако женитбата на Рони бъде спряна, ти ще публикуваш ония свои „Спомени“?

— Същото.

Лейди Джулия за сетен път изви кръшния си смях.

— Виж, скъпи, това го научих от Констанс още в деня на пристигането си и кожата ми ни най-малко не настръхна. Тя, изглежда, страшно се вълнува от този въпрос, но ако питаш мен, и дузина книги със спомени да издадеш, все ми е едно. Хубаво ще е да знам, че и ти веднъж през живота си си спечелил някоя лира с честен труд, а що се отнася до накърнените чувства на аристокрацията и дворянството...

— Една секунда, Джулия — каза Достопочтеният Галахад.

Той я изгледа напрегнато. Тя отвърна на взора му с израз на отегчено любопитство.

— Е?

— Ти си вдовица на покойния гвардейски генерал-майор, сър Майлс Фиш.

— Никога не съм го отричала.

— Да поговорим тогава — нежно предложи Достопочтеният — за покойния генерал-майор сър Майлс Фиш.

В сините очи на лейди Джулия бавно се прокрадна ужас. Също тъй бавно тя се изправи от креслото, в което се бе отпуснала. Съзнанието ѝ се изпълваше от зловещо подозрение.

— Когато Майлс Фиш се ожени за теб — продължи брат ѝ, — той беше един порядъчен до клисавост полковник. Помня как първия път, когато го видях, самата ти каза, че ти се видял заспал. Повярвай ми, Джулия, когато аз познавах добрия стар Фиши Фиш като млад подпоручик, докато ти още тровеше живота на гувернантките в замъка, той съвсем не можеше да се нарече заспал. Напротив, будната му игривост бе радост и утеха за цял Лондон.

Тя го гледаше втрещена. Цялата ѝ жизнена позиция търпеше революционен обрат. Допреди минути отношението ѝ към прословутите „Спомени“ бе, общо взето, повърхностно... незаангажирано... абстрактно може би е най-точната дума. Мисълта за смута, който те щяха да всеят сред приятелите ѝ, искрено я забавляваше. Но тогава тя съвсем естествено бе предполагала, че този

човек ще прояви елементарна сдържаност, що се отнася до миналото на собствената му плът и кръв.

— Галахад! Нали не си...

Историкът изправи пръст срещу нея, подобно на пръст на съдбата.

— Кой мина на велосипед по Пикадили в небесносиньо бельо в късното лято на '97-а?

— Галахад!

— Кой, прибирайки се в апартамента си в новогодишното утро на 1902-ра, взе кофата с въглища за бясно куче и я простреля в сърцето?

— Галахад!

— Кой...

Достопочтеният замлъкна. В стаята бе влязла лейди Констанс.

— А, Кони — рече той радушно. — Ние с Джулия тъкмо си бърбяхме за туй-онуй. На всяка цена я накарай после да ти разкаже. А аз трябва да слеза да проверя как се справят младите.

На прага той се поспря.

— Допълнителен материал по темата — рече, фокусирайки монокъла си върху лейди Джулия, — може да се открие в глави трета, единайсета, шестнайсета, седемнайсета и двайсет и първа. Най-вече в двайсет и първа.

И с ослепителна прощална усмивка излезе пружиниращо от стаята и се спусна надолу по стълбите.

В билиардната зала сцената, правдиво описана от него като трогателна, все още беше в разгара си. Достопочтеният съжали, че няма фотоапарат, за да я запечата за вечен спомен на сестра си Джулия.

— Много добре, момчето ми — каза сърдечно той. — Така те искам.

Рони се отлепи неохотно от годеницата си и си заоправя вратовръзката. Той не бе чул отварянето на вратата.

— А, вуйчо Гали. Откога си тук?

Сю изтича до литератора и го целуна.

— Аз ще се въздържа — отстъпи назад ощастливеният, но предпазлив Гали. — Иначе, току-виж, взел да те ревнува и от мен.

— Не е нужно да натякваш — отбеляза с достойнство Рони.

— Тогава няма. Ще се задоволя само да отбележа, че от всички млади ливади, които съм видял през живота си...

— Той не е ливада! — пламенно изрече Сю.

— Скъпо мое момиче — възрази Достопочтеният. — Аз съм роден и отрасъл сред ливади. Бил съм член на клубове, състоящи се изключително от зелени ливади. Затова позволи ми да съм по-наясно от теб кога един млад мъж е ливада. Но сега няма да спорим по въпроса. Онова, за което съм дошъл да поговорим, е моят ръкопис.

Безотчетен вик се изтръгна от устните на Рони.

— Ливада или не — продължи Достопочтеният, — той трябва да пази този документ като зеницата на очите си. Защото, ако някога на света е имало две жени, готови да паднат до нивото на зверове от джунглата, за да го докопат в костеливите си лапи...

— Вуйчо Гали!

— Рони, миличък! — извика Сю. — Какво ти е?

Тя имаше всички основания за този въпрос. Очите на младия мъж бяха оцъкдени в нездрав взор. Обикновено безукорната му прическа бе разрошена там, където бе заровил трескави пръсти в нея. Дори жилетката му изглеждаше измачкана.

— ... то това са майка ти и лейди Констанс — говореше Достопочтеният, който не бе от мъжете, оставящи се лесно да ги прекъснат. — А ето и нещо, което сигурно ще те изненада. Младият Монти Бодкин също е в играта. Със съжаление трябва да отбележа, че той се оказа змия номер едно в тревата. Получил е инструкции от собственика на фирмата, която щеше да издаде книгата ми, да я задигне и да му я отнесе. Името на човека е лорд Тилбъри. Лично аз навремето го познавах като Фарфалака Пайк. Защо им е притрябвало да правят от младия Фарфалак лорд...

— Вуйчо Гали!

Малко сприхаво Достопочтеният най-сетне разреши потокът на красноречието му да бъде отклонен.

— Е, добре, какво има?

Едно ледено спокойствие — спокойствието на осъдения на смърт — се бе спуснало над Рони Фиш.

— Монти Бодкин беше тук преди малко — рече той. — Искаше ръкописа. Аз му казах къде е. И той отиде да го вземе.

---

[1] Известен лондонски естраден театър. — Б.пр. ↑

[2] Един от петте елитни полка, сформиращи гвардейската пехотна дивизия на Великобритания. — Б.пр. ↑

11.

Никоя радост на тоя свят не е свършена. Монти Бодкин, след като извади ръкописа от скрина в спалнята на Рони, потри ръце над него, отнесе го стаята си, потри отново ръце и го на сигурно място там, долови известно помръкване във възторга си при мисълта за неловкия разговор с Пилбийм, който неизбежно му предстоеше. Той винаги бе гледал да избягва конфузните сцени, а тази сега се очертаваше като изключително конфузна. Пилбийм, съзнаваше младежът, имаше всички основания да се разлюти като настъпен кокоши трън.

Все пак, такава, един частен детектив също има своите чувства. Той не обича, когато някой го прави на маймуна. Ако му възложиш да направи нещо, а после вземеш, че си го свършиш сам, честолюбието му неминуемо се накърнява. Да речем, че Шерлок Холмс е бил натоварен с отговорната задача да открие някакви военноморски планове, а после от Адмиралтейството го викнат и му кажат между другото: „А, такава, Шерлок, старче, нали се сецаш за ония планове? Е, не се притеснявай повече. Ние току-що отидохме и си ги свихме сами.“ Не ще и дума, че добрият стар копой би се почувствал като ритнат отзад. Твърде сходни чувства, боеше се Монти, щеше да изпита и Пърси Пилбийм. Ето защо перспективата да му съобщи новината никак не го топлеше.

Но дългът си беше дълг. Той откри собственика на „Аргус“ (Пилгъс, Пикси, Лондон) да масажира мустаците си в пушалнята и с леко свиване под лъжичката взе да подхожда към дневния ред.

— А, тук ли сте били, Пилбийм. Такова...

Детективът вдигна поглед. С удвоено чувство за вина Монти зърна в чертите му белега на непосилно мислене. Видът му бе направо спаружен.

— А, Бодкин, тъкмо се канех да ви потърся. От доста време мисля...

Състрадателното сърце на Монти се обливаше в кръв, но той реши, че най-хуманно ще е да му удари теслата без встъпителни слова.

— Знам, моя бедна, стара хрътко, знам — рече той. — По очите го виждам. Е, Пилбийм, боя се, че имам лоши новини за вас. Това, което съм дошъл да ви кажа, е да дръпнете шалтера на умствената мощ. Нека стрелките паднат на нула. Захвърлете кроежите. Аз ви снемам от случая.

— Моля?

— Съжалявам, но нямам друг избор. Виждате ли, като вземем всичко едно на друго, получи се тъй, че в крайна сметка отидох и си взех ръкописа сам.

— Какво?

— Да.

Настъпи дълга пауза.

— Е, това е чудесно — измънка накрая Пилбийм. — Надявам се, че сте го скрили добре?

— О, да. Пъгнах го под леглото в моята стая. Чак навътре до стената.

— Чудесно — каза Пилбийм. — Чудесно.

Монти се почувства подчертано облекчен от това негово отношение. Той се бе подготвил да понася упреци, да тръпне под тежестта на обвинения. Мъжът пред него трябва да беше изключително свестен, за да приема всичко по този начин. Всъщност той бе готов да пукне, ако през живота си бе срещал друг, който при подобни обстоятелства да се е държал по такъв британски начин.

— И какво смятате да правите с него? — попита Пилбийм.

— Ще го отнеса в „Гербът на Емсуърт“ на един човек на име Тилбъри.

— Да не става дума за лорд Тилбъри?

— Точно така — отвърна учуден Монти. — Познавате ли го?

— Преди да основа „Аргус“, бях редактор на „Светски пиперки“.

— Наистина? Гледай ти! Аз пък, преди да ме изхвърли, бях помощник-редактор на „Весели звънчета“. Това май доста ни сближава.

— Но защо му е на лорд Тилбъри ръкописът?

— Ами виждате ли, той има договор с Гали за книгата и когато Гали се отказал да публикува, усетил как от ръчичките му изтича камара пари. Естествено, че ще го иска.

— Разбирам. Навярно ще ви даде доста голямо възнаграждение?

— О, неговите пари не ми трябват. Имам си достатъчно. Това, което ми е нужно, е работа. Той обеща да ме вземе обратно във „Весели звънчета“, ако му набавя ръкописа.

— Значи напускате тукашната служба?

Монти се изкиска развеселено.

— Можете да се обзаложите, че напускам. Очаквам всеки миг да ми бият шута. И това като нищо щеше да стане още вчера — изкиска се отново той, — ако старият Емсуърт ме беше зърнал отнякъде как се справям с вратата на бараката.

— Не ви разбрах?

— Голям майтап падна. Вчера следобед открих стария Тилбъри заключен в барака за инструменти. Оказа се, че са го спипали да се навърта край шефската свиня, да я черпи с картофи и прочие и са го заподозрели, че се опитва да я отрови. Затова го завреми в оная дупка, а аз минах оттам и го пуснах да пасе на воля. Представете се само как щях да изхвърча оттук, ако Емсуърт знаеше, че аз съм отворил портите пред врага.

— Бога ми, да! — възкликна Пилбийм, смеейки се от душа.

— Щеше да ме изрита на секундата.

— Без съмнение.

— Не разбирам какво толкова е лапнал по тая свиня — продължи унесено Монти. — Преди няколко години пък беше превъртял на тема тикви. Струва ми се, че ако погледнем фактите в очите, той просто постоянно има нужда да щурее по нещо. Вчера тикви. Днес прасета. Утре зайци. Догодина, нищо чудно, петли или рододендрони.

— Вероятно — допусна Пилбийм. — Впрочем кога смятате да отнесете ръкописа на лорд Тилбъри?

— Незабавно.

— На ваше място не бих — поклати глава Пилбийм. — Не, не мисля, че бих ви посъветвал да постъпите така. По-добре да изчакате, докато всички се качат да се преобличат за вечеря. Представете си например, че във фойето връхлетите на Трипуд.

— Съвсем не бях помислил за това.

— Или пък срещнете лейди Констанс?

— Лейди Констанс?

— Случайно знам, че тя също иска да сложи ръка на ръкописа. Но нейната цел е да го унищожи.

— Не може да бъде! От вас май нищо не може да се скрие.

— Е, човек си държи ушите отворени.

— Сигурно няма друг начин при вашата професия... Е, какво пък, май наистина съм яко обсаден в Тайната бърлога на деветимата и, както казвате, ще е най-добре да не си подавам носа преди гонга за вечеря. Добре, че ми дадохте този съвет. Благодаря.

— Няма защо — каза Пилбийм, като се изправи.

— Тръгвате ли вече? — попита Монти.

— Да. Току-що се сетих, че имам да поговоря за нещо с лорд Емсуърт. Случайно да знаете къде мога да го открия?

— Не, съжалявам. Деветият не ми се доверява особено.

— Предполагам, че е в кочината при свинята.

— Ще го разпознаете по шапката — промълви машинално Монти. — Да, най-вероятно е там. За нещо конкретно ли искате да го видите?

— Просто ме беше помолил за една услуга.

— Имате предвид по специалността ви? Пилгъс, Пикси, Лондон?

— Именно.

— Значи работите и за него?

— О, да. Всъщност затова съм тук.

— Разбирам — каза Монти.

От това му ставаше значително по-леко. Ако Пилбийм получаваше тлъста надница от стария Саймън Легрий^[1], това поставяше нещата на съвсем различна плоскост. Естествено бе в този случай загубата на Бодкин като клиент да не го натъжи Бог знае колко.

И все пак оставаше фактът, че детективът се бе държал невероятно свястно.

Лорд Емсуърт не беше в самата кочина, но затова пък се намираше в непосредствена близост до нея. Нещо повече от една гръмотевична буря бе нужно, за да го отлъчи от Императрицата. По време на най-големия порой смътното усещане, че се е понамокрил, го бе принудило да потърси подслон в бараката за инструменти, но сега той отново бе на своя пост. При появата на Пилбийм стоеше край оградата, потънал в оживен разговор със свинаря Пърбрайт. Посрещането, с което удостои детектива, бе топло.

— Вие сте тъкмо човекът, от когото се нуждая, драги ми Пилбийм — каза той. — С Пърбрайт обсъждаме въпроса за преместването на Императрицата в нова кочина. Аз казвам: „Да“, Пърбрайт казва: „Не“. Естествено, човек може да разбере гледната му точка. Аз напълно разбирам гледната ти точка, драги Пърбрайт. Гледната точка на Пърбрайт — поясни лорд Емсуърт, — е, че тя е привикнала към тази кочина и едно преместване в непозната обстановка може да я разстрои дотам, че да откаже да се храни.

— Абсолютно — произнесе Пилбийм, дълбоко заинтригуван.

— От друга страна — продължи негова светлост, — знаем, че срещу нейното благополучие е в ход зловещ заговор. Вече бяха направени опити за посегателство и нищо не ни гарантира, че те няма да се повторят. По мое мнение тази кочина е твърде отдалечена и изолирана, за да гарантира нужната безопасност. Мили Боже — рече лорд Емсуърт, дълбоко развълнуван, — та в място като това, на четвърт миля от човешки дом, Парслоу би могъл да се промъкне в нощта и да й стори каквото си ще, без дори да си вади пурата от устата. Докато там, където искам да я преместим, Пърбрайт ще бъде нащрек двацет и четири часа в денонощието. Жилищата им ще са врата до врата. При най-малкия признак, че става нещо нередно, ще може да скочи от постелята и да й се притече на помощ.

Може би тъкмо тази мисъл караше Пърбрайт да отстоява позицията си в спора с разпалено „Ммм“. Свинаят бе мъж, ценящ нощния си покой. Сега той отново заклати глава и чворестото му лице доби безутешен израз.

— Е, това е в общи линии положението, драги Пилбийм. Какъв е вашият съвет?

Детективът прецени, че колкото по-скоро даде гласа си, толкова по-скоро ще приключи тази безполезна дискусия. Целият проблем му бе напълно безразличен. Макар официално да се намираще в замъка с цел да сътрудничи в охраната на Императрицата, той така и не прегърна тази благородна задача. Свинете го отегчаваха.

— Аз бих я преместил — каза той.

— Наистина ли смятате така?

— Абсолютно.

Кротко тържество озари пенснето на лорд Емсуърт.

— Ето ти мнението на един експерт, Пърбрайт — рече той. — Господин Пилбийм знае. Щом господин Пилбийм казва: „Местете я“, значи тя положително трябва да бъде преместена. Направи го колкото се може по-скоро.

— Тъхъ, милорд — отвърна съкрушеният свинар.

— А сега бих ли могъл да разменя няколко думи с вас, лорд Емсуърт? — попита Пилбийм.

— Разбира се, драги, разбира се. Но преди да го направите, позволете да ви кажа нещо изключително важно. Искам да чуя как ще го изтълкувате. Нека се спрем първо на него, а после можете да ми съобщите онова, което конкретно ви води насам. Нали няма да забравите онова, което конкретно ви води насам?

— О, не.

— Защото на мен често ми се случва. Имам да кажа нещо на някого, но става тъй, че не мога да го направя незабавно, и когато вече имам тази възможност, се оказва че ми е изхвъръкнало от ума. Сестра ми Констанс често ме хока заради това. Помня как веднъж дори сравни паметта ми с пробито сито. Мисля, че беше доста удачно. Тя имаше предвид, че е пълна с дупки, нали разбирате, както предполагам, че са устроени ситата. Това беше при онзи случай, когато...

Пилбийм имаше удоволствието да познава деветия граф едва отскоро, но все пак бе успял да схване, че ако не бъде възпрепятстван с твърда ръка, той е способен да каканиже така до безконечност.

— Какво по-точно искахте да ми кажете, лорд Емсуърт? — попита той.

— А? О, да, разбира се, драги. Вие искате да чуете онзи изключително важен факт, който обещах да поставя на вниманието ви. Ще ви помоля, прочее, да хвърлите поглед назад, драги ми Пилбийм. Назад към вчера. Вчера вечерта. Не зная дали помните, че ви споменах за невероятната мистерия с човека, изчезнал от бараката за инструменти?

— Без съмнение.

— Фактите...

— Да, знам.

— Фактите...

— Помня ги.

— Фактите — продължи невъзмутимо негова светлост — са следните. В съответствие с моите инструкции вчера следобед Пърбрайт се спотайвал край тази кочина и, не щеш ли, видял мъж с престъпна външност, който се опитвал да отрови моята свиня с картоф. Той се промъкнал зад гърба му, спипал го на местопрестъплението и го затворил ей в онази барака там с намерението, след като ме информира за случилото се, да се върне и да го предаде в ръцете на закона. Тук следва да спомена, че тиквайки вътре главореза, той не пропуснал да залости надлежно вратата с яко дървено резе.

— Абсолютно. Аз...

— Тъй че очевидно не е имало начин той да осъществи бягство — говоря за главореза, не за Пърбрайт — и можете да си представите неговото смайване — имам предвид на Пърбрайт, не на главореза, — когато, завръщайки се, установил, че тъкмо това се е случило. Вратата на бараката зеела отворена, а той — вече отново имам предвид главореза — се бил изпарил. Изчезнал яко дим, драги ми Пилбийм, или поне така ми каза Пърбрайт. И сега следва онова знаменателно нещо, което исках да ви съобщя. Малко преди да се появите, накарах Пърбрайт да ме затвори в тази барака и да залости вратата с резето, при което открих, че е невъзможно — напълно изключено, драги, да се освободя сам изотвътре. Опитвах отново и отново и отново, но не, нищо не се получаваше. Е, кажете сега, Пилбийм, на какво ви навежда всичко това? — попита лорд Емсуърт, взирайки се остро над очилата си.

— Някой трябва да го е пуснал.

— Именно. Несъмнено. Не ще и дума. Но, естествено, кой е бил той, ние никога не ще узнаем.

— Аз открих кой е бил.

Лорд Емсуърт се олюля. Той открай време хранеше смътна представа, че детективите обладават непостижимия за един простосмъртен дар да проникват в необяснимото, но никога досега не му се беше случвало да гледа собственоочно как го правят.

— Открили сте кой е бил? — зяпна той.

— Да.

— Пърбрайт, господин Пилбийм е открил кой е бил.

— Тъхъ, милорд.

— Докато мигнеш с око! Това е поразително, Пърбрайт.

— Тъхъ, милорд.

— А аз вече не вярвах, че някога ще узнаем. Ти вярваше ли, Пърбрайт?

— Ммм, милорд.

— Тъй, тъй, тъй! — констатира лорд Емсуърт. — Това е най-невероятното... А, да, знаех си, че имам нещо да ви питам... Кой е бил?

— Бодкин.

— Бодкин?

— Младият Бодкин, вашият секретар — рече Пилбийм.

— Знаех си! — Лорд Емсуърт раздрусва юмрук към небето и гласът му, както винаги в мигове на вълнение, се извиси кресливо. — Знаех си! От самото начало го подозирах. Сигурен бях, че е оръдие на Парслоу. Ще го уволня! — извика негова светлост, почти навлизайки в сопрановия регистър. — Още в края на месеца ще си отиде.

— Би било по-безопасно, ако го отстраните незабавно.

— Разбира се, драги. Напълно сте прав. Ще бъде отстранен незабавно. Къде е той? Трябва да го видя. Още сега отивам при него.

— По-добре ми позволете да го изпратя при вас. Откъде-накъде вие ще ходите? Нека разбере кой командва тук.

— Разбирам какво имате предвид.

— Само почакайте, а аз ще отида да му кажа, че желаете да разговаряте с него.

— Не бих искал да ви създавам това неудобство, драги.

— О, напротив — увери го Пилбийм. — За мен ще е удоволствие.

Една от отличителните черти на светския мъж е, че дори при най-тягостни обстоятелства той умее да запазва своето самообладание. Като се изключи характерното свистящо зяпване и едно: „Защо ме наказваш така, Господи?“ с прострени към тавана ръце, нито един мускул не трепна по лицето на Достопочтения Галахад Трипуд при сензационното изявление на Рони.

При все това той изгледа племенника си, сякаш беше злоупотребил с финансите му букмейкър.

— Ти луд ли си? — го попита.

Това бе въпрос, на който Рони сериозно се затрудняваше да отговори. Дори за собствените му уши разказът за неговия широк жест сега прозвуча съвсем като постъпка на имбецил. Най-доброто, което можеше да каже за него, бе, че подобно на повечето небомислени постъпки на момента жестът му се е сторил добра идея. Докато привърши, последният от рода Фиш бе добил високоградусен оттенък, а пръстите му нееднократно бяха поправили иначе безупречната вратовръзка. Дори фактът, че Сю с типично женското си съчувствие промуши ръка под лакътя му и го целуна, не успя да му донесе истинско облекчение. За пламналите му сетива тази целувка твърде много наподобяваше целувката, с която майка успокоява детето си кретенче.

— Искам да кажа, нали разбирате какво имам предвид — заключи отмаляло той. — Мислех, че Сю е скъсала с мен, и затова нямаше никакъв смисъл да държа повече проклетото нещо, а Монти каза, че го иска, така че... общо взето, това е.

— Не можеш да кориш бедното ангелче, Гали — сгърча го Сю.

— Мога — възрази Достопочтеният. Той отиде до камината и натисна звънеца. — Ще се учудиш, като видиш колко много мога да коря бедното ангелче. Но за жалост, сега нямаме време за губене. Трябва моментално да пипнем младия Монти и да издрусаме от него ръкописа. Няма да търпим никакво шикалкавене. Аз съм възрастен мъж в залеза на дните си, но с желание и охота ще му седна на главата, докато ти, Рони, го риташ в ребрата. За нула време ще го накараме да... А, Бийч.

Вратата се беше отворила.

— Вие ли позвънихте, господин Галахад?

— Искам да видя господин Бодкин, Бийч. Веднага.

— Господин Бодкин напусна, сър.

— Напуснал! — кресна Достопочтеният.

— Напуснал! — извика Рони.

— Напуснал! — изписка Сю.

— Възможно е все още да се намира в своята спалня, довършвайки опаковането на вещите си — поясни икономът, — но аз неотдавна бях известен, че ще напусне замъка незабавно. Възникнало е неразбирателство, сър, между господин Бодкин и негова светлост. Не е по силите ми да ви информирам за точния ход на разногласието, но...

Рев на тигър, спуснал се връз своята жертва, прекъсна думите му. През отворената врата Достопочтеният бе зърнал дългнест силует да прекосява фоайето. В следния миг той изхвъркна навън, препречвайки му пътя.

— Хей, ти! Стой, престъпна твар!

— А, здрасти.

Достопочтеният Галахад, както встъпителните му слова достатъчно ясно сочеха, не бе дошъл просто да си разменя любезности.

— Поврага твоето „Здрасти“ — изрева той. — Искам си ръкописа, коварни Бодкин, и го искам веднага, тъй че размърдай се живо, младо изчадие адово, овча муцуно проклета! Ако е в самото ти, събличай го, ако е в куфара, отваряй го. А ние двамата с Рони ще те наглеждаме в това време.

От взора на Монти струеше безкрайна тъга. Той беше същинска Мона Лиза.

— Стига да беше у мен, смотаният ти ръкопис.

— Не ме лъжи, млади Бодкин!

— Не лъжа. Пилбийм го взе.

— Пилбийм!

Гласът на Монти потрепери от дълбоко чувство.

— Взех, че се изтървах като последен глупак пред гадния хитър малък пор къде съм го скрил. Тогава той отишъл и изтропал на лорд Емсуърт, че аз съм пуснал стария Тилбъри от бараката, и лорд Емсуърт ме повика при себе си, за да ми бие шута, а докато аз съм бил навън, за да ми бият шута, той се вмъкнал в стаята ми и го цапардосал.

— Къде е? Къде е тоя Пилбийм?

— Виж, това и аз бих искал да знам — въздъхна Монти. — Е, сбогом на всички. Отивам в „Гербът на Емсуърт“.

Той потътри унило нозе през парадния вход и надолу по стълбите. Зад гърба на Достопочтения Галахад прозвуча леко прокашляне.

— Ще има ли още нещо, сър?

Достопочтеният си пое дълбоко дъх.

— Не, благодаря ти, Бийч — отвърна. — Мисля, че на първо време и това ни е достатъчно.

[1] Загубилия човешкия си облик търговец на роби в романа на Хариет Бичър Стоу „Чичо Томовата колиба“ — Б.пр. ↑

12.

В мига, в който Монти Бодкин и Достопочтеният Галахад Трипуд — две съзнания, обладани от една-едничка мисъл — се чудеха къде е той, жадувайки да разменят някоя и друга дума с него, Пърси Пилбийм, с ръкописа под мишница, тъкмо се изнизваше крадешком през задната врата на замъка. Той не желаше да има нищо общо с парадни входове. Веднага след като бе изпъзлял изпод леглото на Монти с безценната находка, той бе отупал дрехите си от праха и се бе отправил към черното стълбище. По криволичещи пътища то го изведе в огромен, ехтящ, застлан с каменни плочи коридор, откъдето до задния вход оставаше само една крачка. През цялото време не го срещна дори прислужница.

Докато бързаше по пътеката, опасваща зеленчуковата градина, от цялата му външност, като се започне от мазната усмивка под възгнусните мустачки и напето вирнатия тръткоподобен нос и се свърши с терасираните, мочурливи от брилянтин площи на буклестата му коса, струеше излъчването на мъж, който се самопоздравява с ловкия удар. Мозък, разсъждаваше Пърси Пилбийм — ето какво бе нужно в този живот. Мозък и способността да грабнеш онова, което случаят ти поднася на тепсия.

Тепърва му предстоеше дълга разходка. С цел да избегне срещата с някоя заинтересована страна, той възнамеряваше да опише широк кръг по границите на лорд Емсуъртовите владения, след което да хване пътя за Маркет Бландингс, близо до Мачингъм. А там, след като се озовеше в „Гербът на Емсуърт“ и успееше да стигне до задоволително финансово споразумение с лорд Тилбъри, щеше да хване първия влак за Лондон. Тъй че целият план на кампанията бе детайлно разчертан в главата му.

Единственото, което не бе предвидил в него, бе внезапната промяна на времето. Когато излизаше от замъка, слънцето грееше ярко на небето. Сега то бе забулено от тъмна маса облаци. Очевидно някаква второразрядна буря, закъсняла за големия купон, бе

пристигнала запъхтяно и сега се готвеше да изнесе самостоятелно представление. Над хълмовете се разнесе колеблив грохот и една дъждовна капка плесна на челото на детектива. Преди да достигне края на градината, вече се лееше съвсем приличен порой.

Пилбийм, подобно на Достопочтения Галахад, мразеше да се мокри. Той се озърна за подслон и недалеч, сгушена в една долчинка, съзря ниска постройка от неизмазани тухли и греди. Като непривикнал към селския живот мъж, той нямаше понятие за какво би могла да служи, но керемиденият ѝ покрив бе здрав и щеше да го скрие от дъжда, затова той заприпка натам и стигна тъкмо навреме, тъй като в следния миг небето се издъни. Детективът се оттегли по-навътре в своето убежище и седна върху купчина слама.

В ситуация като тази единственият начин човек да си убие времето е посредством мислене. Пилбийм се залови да мисли. И не след дълго взе да преразглежда своя план да отнесе ръкописа направо на лорд Тилбъри.

Това бе замисъл, заченат поради явния недостиг на други възможности. Той далеч предпочиташе първоначалната си идея за провеждане на търг, на който лорд Тилбъри и лейди Констанс Кийбъл да наддават един срещу друг, но досега всичките му кроежи в тази насока бяха опрели в задънена улица поради липсата на сигурно място, където да складира стоката си до приключване на сделката.

Всеки гост в провинциално имение, който има нещо за криене, е силно ограничен в своя избор на тайници. На практика той повече или по-малко е сврян в рамките на собствената си спалня. А от една спалня, както пролича в случая на Монти Бодкин, рядко става добър сейф. От мига на първата си среща с лейди Констанс Пилбийм бе дълбоко впечатлен от силата на нейната личност. Ако някога под слънцето се бе раждала жена на действието, мислеше той, то тази жена бе тя. Ако узнаеше, че ръкописът е у него и заподозреше, че го е скрил в спалнята си, той просто виждаше скоротечните действия, които щяха да последват. След броени минути документът щеше да е в ръцете ѝ.

Ами ако, да речем, го скъташе на някое място като това тук? Тогава картината придобиваше твърде различни очертания.

Той огледа сумрачната вътрешност на сушината и почувства, че е попаднал на вярна следа. Тази постройка беше една изоставена постройка. Очевидно не я използваша за нищо. Едва ли някой стъпваше

тук. А дори и да се случеше да я навестят, кой би се сетил да търси ръкописа... ето под тази слама например.

Той се изправи и пхна папката под сламата. Сетне огледа купата критично и намери, че изглежда също толкова невинно, както и всяка друга, която беше виждал през живота си.

Игрив слънчев лъч се промъкна през отворената врата. Кратката буря беше отминала. Напълно доволен от себе си, Пилбийм излезе и закрачи обратно към замъка.

Във фойето попадна на Бийч.

— Нейна светлост изрази желание да ви види, сър — съобщи икономът, оглеждайки го с професионално сдържана погнуса. Неотдавнашната размяна на реплики между Монти Бодкин и Достопочтения Галахад в негово присъствие окончателно бе затвърдила мнението му, че от всички човешки влечуги, пропълзявали някога в порядъчен замък, този частен шпионин е най-върлият. Като знаеше какво означава ръкописът със спомените за господин Роналд и неговата годеница, Бийч чувстваше, че стига да бе малко по-млад, не тъй пълен, в по-добра форма и не иконом, то едва би се сдържал да не стисне Пърси Пилбийм за противната шия и да му я върже на фльонга.

Но тъй като не можеше да промени обстоятелствата и собствената си физика, той само предаде съобщението, с което бе натоварен служебно. А що се отнасяше до демонстрациите на враждебност, бе принуден да се задоволи с едно повдигане на горната устна.

Самият Пърси Пилбийм обаче се намираше в твърде добро разположение на духа, за да изпада в отчаяние от бръчкаци се икономски устни. Нещо повече, той дори не си даде сметка, че мъжът срещу него бърчи устна. Макар и да забеляза лицевия спазъм, той го отдаде на сърбеж в носа.

— Лейди Констанс?

— Да, сър. Нейна светлост е в салона и ви очаква. Онова, което притежателят на „Златния балсам на Ригс“ би нарекъл възхитително усещане за бодрост, започна да напуска Пилбийм. За миг той остана в размисъл, сучейки притеснено мустак.

Сега, когато действително бе ударил часът да се изправи пред лейди Констанс Кийбъл и да ѝ заяви в лицето, че възнамерява да я

изнуди и оскубе с крупна сума пари, той долавяше в коленете си една противна мекота.

— Хмм! — каза Пърси Пилбийм.

И тогава внезапно си спомни, че природата в своята безгранична мъдрост бе обезпечила чудесен лек срещу разни милейдита и други подобни.

— Добре тогава, чуй какво ще ти кажа — рече той, вдъхновен. — Донеси ми една голяма бутилка шампанско и аз ще се занимаю с въпроса.

Бийч се оттегли да изпълни заръката. Осанката му, докато напускаше фойето, бе съкрушена. „Ето, казваше си той, една ярка илюстрация на трагичността на икономското битие. Не на икономата е съдено да дири причините, не нему е дадено да прави разлика между достойния и недостойния. Неговият жребий е да върви и да носи бутилки шампанско на разни напомадени червеи, които с далеч по-голяма охота би размазал под чехъла си.“

Да, това бе извечният конфликт между личното предпочитание и дълга, в който, само защото човек е съвестен и гледа на професията си като на свещенодействие, дългът печели просто ей така.

Отзивите, които лейди Констанс бе получила от сестра си Джулия за разговора с Достопочтения Галахад незабавно след оттеглянето на последния, бяха усилили бездруго твърдото ѝ убеждение, че трябва да се направи нещо по-сериозно от досегашното разтакаване. Задачата по отнемането на ръкописа се намираще в ръцете на Пърси Пилбийм вече трети ден явно без видим резултат и тя не можеше да разбере какво е накарало сър Грегъри Парслоу да си състави толкова високо мнение за способностите на този човек. Засега, поне доколкото можеше да установи, те изобщо не съществуваха — и в това лейди Джулия беше напълно съгласна с нея.

Тъй че обществото, пред което Пърси Пилбийм четвърт час по-късно отиде да се представи, съвсем не се състоеше от задъхани обожателки. Ако въздействието на неговия лек бе позакъсняло, той вероятно щеше да се смрази до кости от арктическата вълна на аристократично неодобрение, която се стовари връз него още с влизането в салона. Но сега видът на лейди Констанс, втренчила високомерен взор от стола си с висока облегалка подобно на Клеопатра, готвеща се да подложи на разпит някой етиопски роб, само

го развесели. Самият той чувстваше съвсем лек световъртеж, но инак преливаше от доброжелателство. Ако лейди Констанс в този миг му предложеше да попеят на два гласа, той начаса би приел, макар че никога не бе пял и на един глас.

— Бийч каза, че сте искали да ме видите — отбеляза, заваляйки леко достолепното име.

— Седнете, господин Пилбийм.

Детективът се подчини с охота. Душевно той се намираше на върха на благополучието, но що се отнасяше до краката му, нещо в синхрона им куцаше.

— И тъй, господин Пилбийм, по въпроса за онази книга.

— Абсолютно — рече Пилбийм, кискайки се благо. Това чувстваше той, бе тъкмо занимание по негов вкус — уютен разговор на литературна тема с образовани жени. И таман се канеше да го облече в словесна форма, когато погледът му, бродещ по отсрещната стена, срещна този на четвъртата графиня — Емилия Джейн (1747–1815) — и видът ѝ му се стори тъй неустойимо комичен, че той се просна възник в креслото си и избухна в необуздан смях.

— Господин Пилбийм!

Преди детективът да успее да обясни, че веселието му се дължи на факта, че четвъртата графиня е одрала кожата на Бъстър Кийтън, лейди Констанс продължи да говори, и то в един красноречиво убедителен стил.

— Не мога да проумея, господин Пилбийм, с какво се занимавате, откакто сте тук. Прекрасно знаете колко жизненоважно е книгата на брат ми да попадне в наши ръце. Това ви бе нагледно обяснено както от сър Грегъри Парслоу, така и от мен. И все пак вие явно не си мръдвате пръста да сторите каквото и да било. Сър Грегъри ми каза, че сте били предприемчив. Аз обаче оставам с впечатлението, че у вас има толкова предприемчивост, колкото и у един...

Тя замлъкна, търсейки в ума си животно с отявлена липса на предприемчивост, и лейди Джулия, която досега слушаше одобрително, я подпомогна с „плужек“. Онова вълнение, което лейди Джулия Фиш бе показала в присъствието на брат си Галахад, беше отминало. Сега, хладна и язвителна както винаги, тя наблюдаваше Пилбийм с остър интерес, мъчейки се да постави диагноза на онази особеност, която долавяше в поведението му.

— Именно — каза лейди Констанс, приветствайки предложението. — Толкова предприемчивост, колкото и у един плужек.

— Дори по-малко — допълни лейди Джулия.

— Да, по-малко — съгласи се лейди Констанс.

— Много по-малко — рече лейди Джулия. — Виждала съм къде по-пъргави плужеци.

Радушието на Пилбийм леко помръкна. Той навъси чело. Умът му не бе в най-повратливото си състояние, но все пак му се стори, че в последните забележки е доловил уронваща престижа му нотка.

Пилбиймови открай време са били честолюбив клан. Държиш ли се с тях добре, и те също, стига да им изнася, ще се държат добре с теб. Но само опитай да погазиш правата им, и тука ли си, там стой. Не друг, а един Пилбийм — Ърнест Уилям от Мон Абри, Кичънър Роуд, Ийст Дълидж — бе дал съседа си Джордж Добсън под съд за това, че хвърлял охлюви в задния му двор. Друг един Пилбийм — Клод — веднъж отказал категорично да предаде чадъра и шапката си в Природонаучния музей в Сиденъм Хил. Настоящият Пилбийм бе достоен потомък на тези сурови бойци.

— Мен ли нарекохте плужек? — запита строго той.

— В пикуикски смисъл^[1] — потвърди лейди Джулия.

— А — издума Пилбийм с подновена приветливост, — така вече може.

Лейди Констанс се върна към обвинителното слово.

— Вие разполагате с цели три дни, в които да сторите нещо, а все още дори не сте разбрали къде е ръкописът.

Пилбийм се усмихна дяволито.

— Не съм значи?

— А сте ли?

— Да, съм.

— Тогава защо, за Бога, господин Пилбийм, не сте ни казали досега? — запита лейди Констанс. — И защо още не сте сторили нещо по въпроса? Е, къде е той? Казахте, че в бюрото на брат ми го нямало. Да не би да го е дал на някой друг?

— Дал го на Бийш.

— Бийш? — Лейди Констанс се озърна в недоумение. — Бийш?

— Ако четем между редовете — намеси се лейди Джулия, — мисля, че има предвид Бийч.

Лейди Констанс нададе възклицание, което прозвуча почти като боен вик. Тя не се бе надявала на толкова благоприятен обрат. Нейна светлост питаеше непробиваема вяра в способността си да наложи своята воля над домашния персонал.

— Бийч? — В очите ѝ припламнаха искри. — Бийч ей сега ще ми се яви.

Пилбийм се изкиска от сърце.

— Той може и да ви се яви — рече, — но не вярвам да цъфнете и да вържете от тая работа. Да цъффнете и да върржете.

Лейди Джулия бе приключила с диагнозата си.

— Извинете ме за личния въпрос, господин Пилбийм — намеси се тя, — но случайно да сте на градус?

— Да, случайно — усмихна ѝ се лъчисто Пилбийм.

— Така си и помислих.

Лейди Констанс бе заинтригувана не толкова от физическото състояние на детектива, колкото от мистичната завоалираност на неговата реч.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

— Леко къркан — поясни Пилбийм. — Току-що одрънках шише шампанско, и то на празен стомах.

— Ти интересуваш ли се от стомаха на господин Пилбийм, Констанс?

— Не.

— Нито пък аз — каза лейди Джулия. — Тъй че нека оставим засега вашия стомах, господин Пилбийм, и да се върнем на темата. Защо няма да цъфнем и да вържем, ако Бийч ни се яви?

— Защото книгата не е у него.

— Ако не се лъжа, преди малко казахте, че е.

— Беше. Но вече не е. Той я даде на Рони.

— Имате предвид моя син?

— Точно така. Винаги мисля за него като за Рони.

— Колко мило.

— Веднъж той се опита да ми извие врата — подхвърли между другото Пилбийм.

— О, това трябва много да ви е сближило — изрече съпричастно лейди Джулия. — Та значи ръкописът сега е у него, така ли?

— Не, не е.

— Но нали казахте, че бил.

— Казах, че беше, и беше, но не е. Той го даде на Бонти Модкин.

— О, тоя тип е невъзможен! — извика лейди Констанс. Пилбийм се озърна наоколо, но не видя никакъв тип. Някаква грешка вероятно.

— Какво полза да си губим повече времето с човек в неговото състояние? Не виждаш ли, че това са просто пиянски брътвежи?

— Една секунда, Кони. Може и да греша, но ми се струва, че скоро нещо ще изплува от спиртните изпарения. Явно всички в тази къща са си подхвърляли великия труд на Галахад един на друг. Малко търпение и, току-виж, сме разбрали на кого го е предал господин Бодкин.

Пилбийм нададе цвилещ смях.

— „Предал го“, как пък не! О, Боже, това ми харесва! Като се има предвид, че трябваше да се завирам под леглото му, за да го измъкна.

— Какво?

— И при това здравата си изтрясках главата в ръба. Ето, ако искате ми пипнете цицината.

— Да не искате да кажете, господин Пилбийм, че през цялото това време, докато говорим, ръкописът на брат ми е бил у вас?

— Нали ти казах, че нещо ще изплува, Кони.

— Да, Кони — рече Пилбийм. — У мен е.

— Тогава защо, в името на всичко свято, не казахте това от самото начало? Е, хайде, къде е?

— А, не обаждам — изфъфли Пилбийм, като помахаше игриво с пръст.

— Господин Пилбийм — рече лейди Констанс с цялото Клеопатрово високомерие, на което бе способна, което ще рече много, — настоявам да разбере какво сте сторили с него. И бъдете така добър да престанете с вашите глупости.

Тя не можеше да се спре на по-злополучна тактика. Сходството на детектива със закачливо, макар и леко въртоглаво таласъмче, се стопи и на негово място дойдоха раздражение, обида, протест, гняв и предизвикателство. Малките му маслинени очички се втвърдиха и от тях надзърна войнственият дух на оня Албърт Едуард Пилбийм, който веднъж отказал да си плати глобата и излежал седем дни в Брикстънския затвор, задето не почистил пушливия си комин.

— Охо? — каза той. — Охо? Значи така, а? Позволи ми да ти кажа, Кони, че тонът ти никак не ми харесва. Настоявала била! Виж й само приказките. Нека те информирам, че съм скрил ръкописа на място, където никога няма да го намериш. И той ще си остане там, докато не го отнеса на Тилбъри...

— Какви ги говори този? — попита отчаяно лейди Констанс. За нея Тилбъри означаваше просто малко градче в Есекс, известно с това, че навремето кралица Елизабет е правила там преглед на войските си или нещо подобно.

Но Джулия, като по-сведуща по темата „Тилбъри“, внезапно бе станала сериозна.

— Почакайте — намеси се тя в разговора. — Нека не вземаме прибързани решения, господин Пилбийм. На ваше място не бих отнесла ръкописа на лорд Тилбъри. Сигурна съм, че ако обсъдим нещата спокойно, ще можем да стигнем до някакво споразумение.

Пилбийм, който се бе изправил и сега плетеше крака към вратата, махна с ръка и побърза да се улови за една маса, за да запази равновесие.

— Късно е — каза той. — Твърде късно. Бях обиден. Не ми харесва тонът на Кони. Аз щях да седна като човек и да ви оставя да наддавате един срещу друг, но вече е твърде, твърде, твърде късно, защото бях оскърбен. Никакви разговори повече. Тилбъри получава ръкописа. Той е в „Гербът на Емсуърт“ и чака да му го отнесат. Е, сбосбооогом! — каза Пърси Пилбийм и се скри.

Лейди Констанс се обърна към сестра си за просветление.

— Но аз не разбирам, Джулия. Какво означава това! Кой е този лорд Тилбъри?

— Просто собственикът на издателския концерн, с който Гали е подписал договора си, ангел мой. Нищо повече.

— Имаш предвид — извика в ужас лейди Констанс, — че ако ръкописът попадне в неговите ръце, той ще го публикува?

— Незабавно.

— Аз няма да му позволя. Ще го дам под съд.

— Как? Той ще се защити с договора.

— Да не искаш да кажеш, че нищо не може да се направи?

— Единственото, което мога да те посъветвам, е да се обадиш на сър Грегъри Парслоу и да го повикаш тук. Кажи му да дойде за вечеря.

Той, изглежда, има известно влияние над ситния злодей. Не е изключено да успее да го омилостиви, макар че, честно казано, се съмнявам. Знаеш ли — рече замислено лейди Джулия, — понякога ми се иска да не беше чак такава аристократка. Признавам, че е много зрелищно да те наблюдава човек в действие — направо чува роговете, тръбящи за кръстоносни походи, и тропота на бронираните нозе на стотици облечени в стоманени доспехи предци, — но не може да се отрече, че всичко това доста лази по хорските нерви.

В странноприемницата „Гербът на Емсуърт“ един прислужник информира лорд Тилбъри, че го търсят по телефона. Той се доближи до апарата в кисело настроение. Вероятно въздухарят Бодкин, мина му през ума, прекършената тръстика, на която наивно бе предположил, че ще може да се опре. Той се подготви да бъде малко рязък с Монти.

След онзи техен разговор в беседката лорд Тилбъри непрестанно откриваше, че мислите му се обръщат с копнеж към единствения сред познатите му мъже, на когото можеше да разчита, че ще изпълни успешно съдбовната задача. През годините, когато П. Фрубишър Пилбийм беше работил в негово подчинение като редактор на „Светски пиперки“, лорд Тилбъри никога не го бе карал чак да открадне нещо, но при все това бе убеден, че срещу подобаващо заплащане Пърси би прегърнал едно подобно поръчение. А сега, вече разцъфтял в благодатната почва на частните разследвания, вероятно щеше да го прегърне още по-крепко. Целия този следобед лорд Тилбъри си бе задавал въпроса дали пък решението на всичките му проблеми не е в това да изпрати на Пилбийм телеграма, в която да му заръча да се яви незабавно.

Онова, което го възпираше, бе липсата на какъвто и да било начин да го вкара в замъка. Човек не може да пуска частни агенти из провинциалните имения така, както пъха порове в зайчите хралупи. Тъй че издателят бе принуден да прогони своя розов блян, което придаде допълнителна сопнатост на тона му, когато вдигна слушалката.

— Ало, кой? — излая натъртено той.

Един безгрижен тенор едва на пръсна тъпанчето му.

— Ало, Тилбъри, здрасти! Тук е Пилбийм.

Очите на лорд Тилбъри направиха честен, но твърде амбициозен опит да напуснат орбитите си. Това бе най-поразителното съвпадение, което някога му се беше случвало. По-скоро дори чудо, рече си благоговейно той, отколкото просто съвпадение.

— Обаждам се от замъка Бландингс, Тилбъри.

— Какво?

Слушалката подскочи в ръцете на лорд Тилбъри. Очите му постигнаха частичен успех като при охлювите. Дали му се случваше онова, което хората наричаха сбъдната молитва? Или пък — ако погледнеше по-песимистично на нещата — имаше слухови халюцинации?

— Обаждам се от замъка Бландингс, Тилбъри — повтори гласът. — Нямах нищо против да те наричам Тилбъри, нали, Тилбъри? — добави загрижено той. — Аз малко съм кръкнал.

— Пилбийм! — Гласът на лорд Тилбъри завибрира. — Добре ли те чух да казваш, че се обаждаш от замъка Бландингс?

— Абсолютно.

Един мъж, способен да изгради със собствени усилия издателска компания „Мамут“, не е мъж, който си пилее времето в ненужни въпроси. Други биха попитали Пилбийм как се е озовал там, но не и лорд Тилбъри. За него всичко това можеше и да почака.

— Пилбийм — извика той, — това е пръст Божи! Ако обичаш, ела тук колкото се може по-скоро. Има нещо, което искам да свършиш за мен. От първостепенна важност.

— Услуга?

— Да, услуга.

— И какво — запита гласът игриво, но все пак с известна метална нотка — печеля аз от нея?

Лорд Тилбъри премисли бързо.

— Сто лири.

Звук, излязъл от преизподнята, накара главата му да се отметне назад. Това несъмнено бе смразяващо подигравателен смях.

— Двеста, Пилбийм.

— Слушай, Тилбъри. Аз знам какво искаш да направя за теб. О, знам, и още как! Свързано е с една книга...

— Да, да.

— В такъв случай нека ти кажа, Тилбъри, че вече имам оферта от друго място за петстотин лири, които лесно мога да кача на хиляда. Но хайде, нали е за теб, няма да те скубя повече от това. Прави си сметката, Тилбъри. Цифрата е хилядарка.

Лорд Тилбъри си направи сметката. Малко бяха мъжете в Англия, у които перспективата да се разделят с хиляда лири предизвикваше по-силно гадене, но той разбираше от разумно капиталовложение. А какво бяха при сегашните обстоятелства някакви си хиляда лири? Дребна цаца, за да се хване китът.

— Много добре.

— Значи сделката става?

— Да, съгласен съм.

— Чудесно — рече гласът с обновена ведрост. — Ще намина още днес след вечеря. Стоката ще бъде у мен.

— Какво?

— Казвам, че ще ти донеса нали-се-сещаш-какво днес след вечеря. А сега ордъовър... не, оревуар, дърти мошенико. Нещо ми е бръмнала главата и мисля да подремна. Много ти здраве. Чао-мяо!

От другия край на жицата се чу щракване. Пилбийм беше затворил.

Нечии пръсти натиснаха бравата на Пилбиймовата спалня. Юмрук издумка по вратата. Детективът надигна смръщено лице от възглавницата. Той беше в своята постеля, полуунесен в неспокойна дрямка.

— Кой е там?

— Само отвори вратата, и ще ти кажа кой е.

— Да не би да е старият Гали?

— Да се задавиш дано с тая твоя наглост!

— Какво искаш?

— Едно малко разговорче с теб, млади човече.

— Върви си, Гали — рече Пилбийм. — Не ми е до разговорчета, били те малки или големи. Опитвам се да поспя, старче. Кажи им, че няма да слизам за вечеря. Нещо ми е бръмнала главата.

— Ще ти бръмне още повече, ако успея да вляза вътре.

— Да, ама няма да успееш — отбеляза доволно Пилбийм. И като се засмя тихичко на находчивостта на отговора си, той отпусна морна глава назад и склопи пак очи. Дръжката се разтърси отново. Вратата изскърца под тежестта на нечие тяло. После настъпи тишина, не след дълго нарушена от ритмично хъркане.

Пърси Пилбийм спеше.

---

[1] В смътен и неразбран смисъл, по името на обърканите изказвания на членовете на „Клуба Пикуик“ на Чарлс Дикенс. — Б.пр.

↑

13.

Над замъка Бландингс се беше спуснал мрак — мекият галещ мрак, който подобно на кадифена завеса пада в края на летния ден. Сега спяха алените и белите цветове, от сенките се обаждаха бухали, а храстите шумоляха от малки нощни същества, тръгнали по своите неведоми дела. Мирисът на мокра пръст се смесваше с уханието на шибой и бръшлян. На фона на звездното небе кръжаха прилепи, а нощните пеперуди пърхаха заслепени в снопа златиста светлина, струящ през прозореца на трапезарията. Беше онзи час, в който хората забравят тревогите на деня, седнали край дружеска трапеза.

Но тревоги като тези, които тегнеха над обитателите на замъка Бландингс, не се отмиват току-тъй с ядене и вино. Супата бе дошла и заминала. Рибата бе дошла и заминала. Предястието бе дошло и си заминаваше. А над масата все тъй тегнеше сянка на униние, подобно на мъглив покров. Всеки от тези мълчаливи сътрапезници таеше скрита горест. Дори лорд Емсуърт, които рядко биваше потиснат, чувстваше, че залците горчат в устата му само поради факта, че бе принуден да ги споделя със сър Грегъри Парслоу.

Що се отнасяше до самия сър Грегъри, то новината, предадена му само преди час по телефона от лейди Констанс Кийбъл, стигаше, за да му провали дузина вечери. Неговата младост, както някогашният му другар в палавите забави Достопочтеният Галахад Трипуд илюстрираше охотно, словоохотливо, многословно, изчерпателно и без задръжки в глави четвърта, седма, единайсета, осемнайсета и двадесет и четвърта на своя безсмъртен труд, може и да бе фриволна, но затова пък сега, в навечерието на шейсетата си година, той приемаше живота изключително сериозно. Желанието му да бъде одобрен от местния комитет на Консервативната партия като кандидат за предстоящите извънредни избори в Бриджфордския парламентарен район на Шропшир бе по-изгарящо от всякога, а ако Пилбийм изпълнеше заканата си да отнесе на лорд Гилбъри проклетия ръкопис, шансовете това да се случи можеха да се сравнят само с шансовете на

Императрицата на Бландингс да спечели турнир по тенис. Сър Грегъри познаваше този местен комитет. Стига само историята със стридите да се появеше в печатен вид, и щяха да се отвърнат от него като от престоял на слънце труп.

Затова той бе дошъл тук тази вечер да убеждава Пилбийм, да умолява Пилбийм, да апелира към най-светлите чувства на Пилбийм, ако такива изобщо съществуваха. А ето че за зла врага наоколо не се мяркаше къорав Пилбийм, когото да убеждава, да умолява и към чиито чувства да апелира.

Къде ли се бе дянало противното напомадено зловердие?

От същия въпрос се терзаеше и лейди Констанс. Къде беше Пилбийм? Възможно ли бе да е отишъл право при лорд Тилбъри след зигзагообразното си оттегляне от салона?

Лорд Емсуърт бе този, който облече недоумението в слова. От близо минута той се взираше по протежение на масата над изкривеното си пенсне с озадачения вид на котка, мъчеща се да провери по списък своите рожби.

— Бийч!

— Да, милорд? — отвърна глухо посърналият от грижи иконом. Червеят на притеснението разяждаше и неговата достойна душа.

— Бийч, не мога да видя господин Пилбийм. Ти виждаш ли господин Пилбийм, Бийч? Той като че ли не е сред нас.

— Господин Пилбийм е в своята спалня, милорд. Осведомил е лакея, който почукал на вратата му с водата за бръснене, че е възпрепятстван да слезе на вечеря поради силно главоболие, милорд.

Достопочтеният Галахад потвърди казаното:

— Аз също му почуках малко преди гонга за вечерния тоалет и той каза, че искал да спи.

— И не си влязъл?

— Не.

— Трябвало е да влезеш, Галахад. Бедният човек може да се е чувствал зле.

— Във всеки случай не толкова зле, колкото щеше да се почувства, ако бях влязъл.

— Смяташ, че от теб главоболието му е щяло да се усили? Може и да си прав.

— И то доста — увери го Достопочтеният, като си взе един солен бадем и го изгледа сурово през монокъла си.

Върху трима от сътрапезниците вестта, че Пилбийм се намира на болничен одър, оказа същия ефект, както неотдавнашният дъжд върху напуканата земя. Лейди Констанс разцъфтя като майска роза. Същото побърза да стори и сестра ѝ Джулия. Сър Грегъри Парслоу не само че разцъфтя, ами изпусна и една толкова мощна въздишка на облекчение, че угаси свещта пред себе си. Три чифта очи си размениха многозначителни погледи. Една и съща утешителна мисъл се четеше във всеки от тях. Щом Пилбийм не бе направил невъзвратимата стъпка, казваха тези очи, всичко все още не беше загубено.

— Мили Боже — рече угрижено лорд Емсуърт, — дано не е нещо наистина сериозно. От тия кошмарни бури всеки би могъл да получи мигрена. Аз самият усетих леко стягане в слепоочията преди вечеря. Веднага щом приключим тук, ще изтичам горе да нагледам бедния момък. Последното, което бих желал, е Пилбийм да легне болен тъкмо в този момент — довърши той, хвърляйки към сър Грегъри поглед, пълен с толкова задна мисъл, че последният, който се канеше да отпие от чашата си, трепна и разля половината от съдържанието ѝ.

— Какво му е особеното на момента? — поинтересува се лейди Джулия.

— Няма значение — отвърна заканително лорд Емсуърт.

— Просто попитах — каза лейди Джулия, — защото лично аз смятам, че всеки момент е крайно подходящ за това господин Пилбийм да има мигрена. Да не говорим за шап, жълта треска, синя пъпка и бубонна чума.

Тих съскащ звук като от пробита газова тръба долетя откъм сенките край бюфета. Беше Бийч, изразяващ, доколкото икономският етикет му позволяваше да го изрази, своето съпричастие към този възглед.

Лорд Емсуърт от своя страна изяви раздразнение.

— Не бих искал да говориш подобни неща, Джулия.

— Съжалявам. На момента не ми хрумна нищо по-лошо.

— Нима не харесваш Пилбийм?

— Не ставай смешен, скъпи Кларънс. Какво значи да харесваш господин Пилбийм? Има хора, които едва се въздържат да му сипват

отрова в супата, но никой не отива по-далеч от това.

— В никакъв случай не съм съгласен — възрази разпалено лорд Емсуърт. — За мен той е един чудесен момък, просто чудесен. И твърде полезен за твоё сведение. В последно време от страна на определени лица, които не ще назова — тук той още веднъж жигоса сър Грегъри през пенснето си, — се правят опити за покушение над моята свиня. Пилбийм ми помага да ги осуетявам. Благодарение на неговите съвети сега свинята ми се намира на място, където на споменатите лица ще им бъде доста трудно да я докопат. Затова нека ти кажа, че аз ценя изключително много Пилбийм и дори смятам ей сега да му изпратя горе половин бутилка шампанско.

— На бостан с диня.

— Ъ?

— Нищо. Просто се пошегувах.

— Шампанското помага при главоболие — настоя лорд Емсуърт. — Тъкмо то може да вдигне Пилбийм на крака.

— Нима ще прекараме цялата вечер в разговори за господин Пилбийм? — намеси се властно лейди Констанс. — Лично на мен ми е дошло до гуша от господин Пилбийм. И не искам повече да слушам за тази твоя свиня, Кларънс. За Бога, нека обсъждаме някоя човешка тема.

Както можеше да се очаква, това щастливо хрумване окончателно угроби всякакъв разговор, след което вечерята продължи в мъртвешка тишина. Само веднъж един от пируващите се осмели да я наруши. Когато Бийч и неговите помощници прибраха блюдата с плодова салата и поднесоха други, предназначени за десерта, лейди Джулия вдигна чашата си.

— За тленните останки горе — да се надяваме — вдигна тя тост.

Пърси Пилбийм обаче не беше чак мъртъв. Точно в мига, в който лейди Джулия произнесе своя тост, той като по даден знак се надигна в постелята си и се озърна оглупяло наоколо. Поради царящия в стаята мрак детективът бе затруднен да се ориентира незабавно и може би около половин минута седя, чудејки се къде е. После паметта му се върна с конски ритник в областта на слепоочията, което го накара да съжали, че се е събудил. Дори ако горещото пожелание на лейди

Джулия относно бубонната чума се бе изпълнило, той едва ли щеше да се чувства много по-зле.

Има глави, пригодени да носят неограничени количества шампанско. Главата на Достопочтения Галахад, да речем, би могла да послужи за пример. Пилбиймовата обаче не спадаше към тази привилегирована класа. Известно време собственикът ѝ остана неподвижен, премигвайки при всеки нов пристъп на нажежена мъка. После, изправяйки се предпазливо, запали лампата и докрета криволяво до умивалника, където се зае да лочи от каната с вода. Приключил с това, напълни легена и взе да си оказва първа помощ.

Скоро, частично възстановен, се върна до леглото и внимателно седна отново. Помъчи се да проследи събитията, довели до настоящия катаклизъм, но откри, че не жъне успехи. Един-единствен факт изпъкваше ясно в спомените му — а именно че по някакъв начин, детайлите на който му убягваха, е бил люто оскърбен от лейди Констанс Кийбъл. Остро негодувание срещу дамата започна да се надига в гърдите на Пърси Пилбийм и не след дълго изкристализира в твърда решимост, че каквото и да му струва това, носът на тази жена трябва да бъде натрит. Търг нямаше да има. Веднага щом се почувстваше физически годен за някакво шаване в пространството, той щеше да отнесе ръкописа на лорд Тилбъри в „Гербът на Емсуърт“.

В тази точка от размислите му в къщата избухна бомба. Или, с други думи, на вратата се почука.

— Мога ли да вляза, драги?

Пилбийм позна гласа. Не биваше да бъде груб с единствения си приятел в замъка. Като плю в пазвата си и се подръпна за ухото, той стана и отключи.

— Охо! Вече ходим, както виждам. Чувстваме се малко по-добре, а? Всички много се тревожихме за вас на вечеря — обяви лорд Емсуърт, като взе да се потрива из стаята, както се потриваше из всички стаи, които удостояваше с присъствието си. — Чудехме се какво ли може да ви има. Сестра ми Джулия, ако не греша, допусна възможността да сте пипнали бубонна чума. Откъде ѝ хрумна тази идея, умът ми не го побира. Абсурдно, разбира се. В наши дни хората все по-трудно хващат бубонна чума. Още не съм чул някой да е хванал бубонна чума в Шропшир. Всъщност — рече лорд Емсуърт в пристъп на откровеност, изтървавайки в камината четката за коса, която се бе

опитвал да балансира върху гребена — не съм убеден, че изобщо съм наясно що за чума е бубонната.

Над Пърси Пилбийм бавно се прокрадваше усещането, че се намира в ковашки цех. Трясъкът на разни тоалетни принадлежности и несекващият разговор на неговия домакин късаха нервите му като с нажежени щипци.

— Без съмнение единствената причина за главоболието ви — продължи лорд Емсуърт, като отмести сапунерката малко вляво, гарафата с вода малко вдясно, един стол малко по-близо до вратата, а друг стол малко по-близо до прозореца — е тази ужасна буря. Ето защо се питам, драги, дали малко свеж въздух не би ви се отразил добре. Свежият въздух често пъти помага при главоболие. Аз тъкмо отивах да нагледам Императрицата и ми мина през ума, че може би ще искате да ме придружите. Нощта е прекрасна, грее чудна луна, а и аз имам електрическо фенерче.

Тук лорд Емсуърт спря да почуква по огледалото с обувалката, извади от джоба си въпросното фенерче и изпрати от упор ослепителен лъч светлина във възпалените очи на своя събеседник.

Последното накара Пилбийм да се реши. Да остане още малко с този човек в ограниченото пространство на една спалня означаваше да подложи разсъдка си на непоносимо и рисковано изпитание. Той отвърна, че с радост би дошъл да хвърли един поглед на Императрицата.

Още щом стъпи на алеята отвън, детективът се почувства малко по-добре. Лорд Емсуърт се оказа прав в твърдението си, че нощта е прекрасна. Пилбийм бе градско чедо до мозъка на костите си, но дори и той можа да оцени безметежното спокойствие, обвило земите на имението под тази възхитителна луна. След стотина метра той вече дотолкова се бе разведрил, че дори събра кураж да заговори.

— Не сме ли сбъркали посоката? — попита.

— Какво казахте, драги? — рече лорд Емсуърт, откъсвайки вниманието си от фенерчето, което включваше и изключваше, погълнат изцяло от новата си играчка. — Какво казахте?

— Казвам, до кочината не се ли стигаше през терасата?

— О, но вие сте забравили, драги ми Пилбийм. Следвайки вашия съвет, ние я преместихме в новото й жилище малко преди вечеря. Нали помните, че ни посъветвахте да го сторим?

— Разбира се. Абсолютно. Да, помня.

— Това не се хареса на Пърбрайт. Лесно го разбрах по странните звуци, които къркореха в гърлото му: Той си е набил в главата, че далеч от старата си кочина животното ще се чувства тъжно и неспокойно. Но аз най-внимателно проследих настаняването ѝ и не долових каквито и да било признаци на безпокойство. Напротив, тя пристъпи към поемане на вечерята си с видима наслада.

— Хубаво — подхвърли разсеяно Пилбийм.

— А?

— Казах хубаво.

— Да, точно така. Много, много хубаво. И аз самият съм изключително доволен. Както изтъкнах на Пърбрайт, рискът да я оставим на старото място е твърде голям, за да се поеме. Вие знаете ли, драги Пилбийм, кого беше поканила днес на вечеря сестра ми Констанс? Не друг, а самия Парслоу. Да, да, той седеше на масата заедно с нас. Без съмнение си е изпросил поканата, разчитайки, че озове ли се веднъж тук, ще намери случай по време на вечерта да се измъкне навън, да отърчи до кочината и да стори нещо неописуемо на бедното животно. Хубавичко ще се изненада, като види, че кочината е празна. Ще остане с пръст в уста.

Тук лорд Емсуърт поспря, за да се изкиска. Пилбийм от своя страна, макар и да не му беше забавно, се насили да издаде нещо, което можеше да мине за кикот.

— Тази нова кочина — продължи лорд Емсуърт, след като светна и угаси шест пъти своето фенерче — е къде по-пригодно място. Всъщност аз я построих специално за Императрицата още през пролетта, но заради ината на магарето Пърбрайт така и не я преместих. Не знам дали познавате тия шропширски селяци, Пилбийм, но те не се дават по инатливост и на шотландците. Моят главен градинар Ангъс МакАлистър е шотландец и е такъв инат, че еша му няма. Същинско муле. Някой път трябва да ви разкажа как ме е разигравал във връзка с едни ружи. Но и Пърбрайт е същата стока, навие ли си веднъж нещо на пръста. Как ли не го убеждавах. „Пърбрайт — казвам му, — тази кочина е нова кочина, с всички последни нововъведения. Тя е модерна, в крак със съвременната животновъдна мисъл, и — което лично аз намирам за още по-важно — граничи непосредствено със зеленчуковата градина...“

Той млъкна. Един звук, разнесъл се до него в мрака, бе докоснал милозливото му сърце.

— Пак ли онова главоболие, драги?

Но звънкият вопъл, нададен от Пърси Пилбийм, не се дължеше на физическо страдание.

— Със зззеленчуковата градина? — заекна той.

— Да. И това е изключително удобно, нали разбирате, защото къщурката на Пърбрайт е само на две крачки. Несъмнено сте забелязали новата кочина, ако някога сте се разхождали натам. Тя е изградена от як червен кирпич и греди, с хубав керемиден покрив... Всъщност — рече лорд Емсуърт, святкайки с фенерчето си — ето я и нея. И там вътре — продължи с доволство той — моята Императрица хрупа ли, хрупа, да ми е жива и здрава. Пърбрайт да има да взема.

Императрицата може и да не я беше грижа за нищо на света, но Пърси Пилбийм далеч не споделяше това състояние на безотговорно доволство. Той се облегна на парапета на кочината със сломен и прекършен дух.

В светлината на електрическото фенерче Императрицата на Бландингс представляваше неописуемо привлекателна, дори омагьосваща гледка. Благородната ѝ глава бе сведена надолу и под акомпанимента на раздиращи и жвакащи звуци тя нагъваше късна вечеря. Малката ѝ завита опашчица шаваше непрестанно, а по цепелиноподобната ѝ снага час по час преминаваше чувствена тръпка. Но Пърси Пилбийм не бе в настроение да се възхити на рядкото и несравнимото. Той се мъчеше да се окопоти пред лицето на този коварен удар на съдбата.

Най-лошото бе, че за всичко можеше да вини единствено себе си. Ако не беше дал тъй безгрижно гласа си в полза на преместването на трижди проклетото прасе, сега нямаше да се намира в този капан, измъкването от който с всеки изминал миг му изглеждаше все по-трудно.

Защото Пилбийм се боеше от свине. Струваше му се, че навремето е чел някъде как, ако влезеш в кочината на свиня, която не те познава, тя без много да се мае те включва към ежедневната си дажба калории. Въпреки цялата му алчност за златото на лорд Тилбъри нещо в него му казваше, че никога, колкото и бляскава да е наградата, не ще дръзне да влезе за ръкописа в кочина, където е пуснат подобен

ненаситен звяр. Блудният син от Библията може и да бе ял от една копаня с тези животни, но Пърси Пилбийм не чувстваше в себе си силата да последва неговия пример.

Трудно е да се каже колко време детективът би останал така, вкусвайки горчилката на поражението. Ако никой не го закачаше, вероятно доста. Но едва потънал в своя унес, той бе изтръгнат от него от пронизителен вик:

— Мили Боже!

За миг Пилбийм остана с впечатлението, че светът се руши. Той сграбчи парапета, разтреперан от глава до пети.

— Какво става, по дяволите? — запита доста по-рязко, отколкото бе допустимо за един гост, обръщащ се към своя домакин.

Вълнение, почти равно по сила на неговото, караше фенерчето да подскача в ръцете на лорд Емсуърт.

— Мили Боже, какво яде тя? Пърбрайт! Пърбрайт! Вие виждате ли какво яде тя, Пилбийм, драги? Пърбрайт! Пърбрайт! Възможно ли е това да е хартия?

С конвулсивно движение негова светлост се приведе над парапета и се изправи отново, дишайки тежко. Светлината на фенера на пресекулки, подобно на хелиограф, озаряваше нещо, което той държеше в ръка.

Звук от галопиращи нозе отекна в нощта.

— Пърбрайт!

— Тъхъ, милорд.

— Пърбрайт, да си давал на Императрицата хартия?

— Ммм, милорд.

— Защото тя точно това яде. И то с цели купища.

— Тъм, милорд? — смая се свинарят.

— Да, да, уверявам те. Хартия. Ето, виж! Но... Мили Боже! — извика лорд Емсуърт, най-сетне успял да укроти фенера си. — Да пукна, ако това не е ръкописът на брат ми Галахад!

14.

Приблизително по същото време, когато лорд Емсуърт чукаше на вратата на Пърси Пилбийм, за да се осведоми за здравето му и да направи любезното си предложение за глътка свеж въздух, неговата сестра лейди Констанс Кийбъл, другата му сестра лейди Джулия Фиш и неговият съсед и гост сър Грегъри Парслоу-Парслоу се събраха в салона, за да обсъдят заедно нещата и да намерят най-добрия начин за излизане от създалото се положение.

Тонът на съвещанието се очерта като бурен още от самото начало. Поради внезапния характер на повикването си в замъка и невъзможността да се обяснят някои неща по телефона, единственото, което сър Грегъри знаеше до момента, бе, че Пилбийм се е сдобил с ръкописа и възнамерява да го предаде на лорд Тилбъри. Информирани по време на кафето от лейди Джулия, че природното бедствие се дължи на нетактичното отношение на сестра й Констанс към детектива, той си пое рязко дъх, вторачи се много изразително във виновницата и взе да цъка с език.

Всеки по-просветен наблюдател би могъл да отгатне последвалия развой на събитията. Няма жена с характер, която да стои безропотно, докато някакъв си мъж цъка насреща й с език. Няма добра домакиня, от друга страна, която да си позволи да бъде открито груба към собственоръчно поканен гост. В търсене на отдушник за своите чувства, лейди Констанс влезе в люта сестринска препирня с лейди Джулия. И тъй като Лейди Джулия, стар любител и голям ценител на хубавата семейна свада, не закъсня да вдигне хвърлената ръкавица, сър Грегъри, преди да успее да каже „Британска енциклопедия“, се озова в положението на човек, който безотговорно е посял ветрове и сега жъне ли, жъне бури и урагани.

Споменаваме всички тези неща, за да обясним известното закъснение, с което Генералният щаб стигна до очевидния маньовър — а именно да се опита да установи връзка с Пърси Пилбийм. Повече от

четвърт час изтече, преди сър Грегъри да произнесе съдбовните слова, укротили жарта на битката:

— Добре де, по дяволите, защо не го потърсим тоя човек?

Те подејстваха като заклинание. Гневните страсти бяха обуздани, хубавите, уместни, тъкмо дошли на езика думи — преглътнати и съхранени за подходящи бъдещи случаи. Беше позвънено на Бийч. Той бе делегиран в стаята на Пилбийм с указания да го покани да бъде така любезен да слезе в салона за минутка. В крайна сметка операцията приключи с това, че Бийч се върна и обяви, че господин Пилбийм го няма. Възцари се смут и паника.

— Няма го? — извика лейди Констанс.

— Няма го? — извика и лейди Джулия.

— Трябва да го има — запротестира сър Грегъри. — Когато един човек се качва в стаята си с главоболие, за да поспи — продължи той, построявайки внимателно доводите си, — него не може просто ей тъй да го няма.

— Сигурно не си почукал достатъчно силно, Бийч — каза с надежда в гласа лейди Констанс.

— Върви и почукай пак — нареди лейди Джулия.

— Издумкай на проклетата врата един хубав ритник — посъветва сър Грегъри.

Маниерът на Бийч бе почтителен, но лишен от съчувствие.

— Като не получих отговор на своето чукане, милейди, аз си позволих волността да отворя вратата и да вляза. Стаята беше празна.

— Празна?

— Празна!

— Искаш да кажеш — рече сър Грегъри, който държеше да си изяснява тези неща, — че вътре в стаята не е имало никой?

Икономът кимна.

— Спалнята беше незаета — потвърди той.

— Може да е в пушалнята — предложи лейди Констанс.

— Или в билиардната зала — допълни лейди Джулия.

— Той се къпе! — извика сър Грегъри, вдъхновен. — Един човек с главоболие като нищо може да отиде да се окъпе. Ще му се отрази добре на главоболието.

— Вече посетих пушалнята и билиардната зала, милейди. Вратата към банята на етажа на господин Пилбийм беше отворена,

разкривайки празнота в помещението. Склонен съм да мисля, милейди — довърши Бийч, — че джентълменът е излязъл да се поразходи.

Ужасните думи предизвикаха кънтяща тишина. Тримата съзаклятници твърде добре си представяха посоката, в която един разхождащ се Пърси Пилбийм би отправил своите стъпки.

— Благодаря ти, Бийч — изпъшка глухо лейди Констанс.

Икономът се поклонил и се оттегли. Тишината остана да виси над салона. Сър Грегъри приближи с тежки стъпки прозореца и се загледа навън в нощта. Почти му се струваше, че вижда върху звездното небе, изписана с огнени букви, историята със стридите.

Лейди Констанс изпусна тътнеща въздишка.

— Сега вече ще останем без нито един приятел!

Лейди Джулия запали цигара.

— Бедният стар Майлс! Отиде му на кино доброто именце!

Сър Грегъри се извърна от прозореца.

— Ония момчета от Местния комитет сега навярно ще дадат номинацията на стария Билингс. — Лицето му на готвач от епохата на Регентството^[1] се изкриви от болка и гняв. — И къде, по дяволите, се е разбързало това човече? Толкова ли не можа да изчака поне да *поговорим*? Че аз специално заради него си взех чековата книжка. Той знае, че съм готов да му дам петстотин лири. Обзалагам се, че никога няма да получи толкова от оня негов Тилбъри. Аз познавам Тилбъри. Чувал съм какво се говори за него. Скръндза. Пилбийм ще хвърля шапка, ако успее да му измъкне и две стотачки.

— Жалко, че го подразни така, Кони — ласкаво издума лейди Джулия. — Предполагам, че сега не го е грижа за парите. Това, което всъщност иска, е да бъде гаден и да си го върне претъпкано.

— А според мен жалкото е — парира лейди Констанс с несъкрусимия дух на една Кийбъл, — че сър Грегъри изобщо се е доверил на личност като Пилбийм. Можел е да се досети, че не бива да го прави.

— Именно — съгласи се лейди Джулия. — Напълно безумна постъпка от негова страна.

Този неочакван съюз обърка редиците на сър Грегъри Парслоу. Той взе да пелтечи.

— Вижте, човекът ми е вършил работа преди по... по един личен въпрос и тогава ми се стори буден и предприемчив. Затова отидох и го

наех напълно естествено, както би сторил всеки на мое място. И през ум не ми е минавало, че не бива да му се доверявам.

— Дори и след като видяхте тия негови мустачки? — попита лейди Джулия. — Е, какво пък, Кони, всяко зло за добро. Сега поне, ще можем да говорим с Кларънс и да му избием от главата всякакви мисли да дава парите на Рони.

— Вярно — съгласи се лейди Констанс и живна.

Докато изговаряше тези думи, вратата се отвори и в стаята влезе Пърси Пилбийм.

Всеки, както добре го е казал поетът, е обичан от някого на този свят, от което би следвало да се очаква, че нейде по света се намираха лица, грейващи дори и при появата на Пърси Пилбийм. Но никога, дори от родната си майка, ако имаше родна майка, или от любящата си леля, ако имаше любяща леля, той не би могъл да получи полюбвеобилен прием от този, с който сега го удостоиха лейди Констанс Кийбъл, лейди Джулия Фиш и сър Грегъри Парслоу-Парслоу, баронет, от Мачингъм Хол. Самият Дядо Коледа можеше само да мечтае за по-топло посрещане.

— Господин Пилбийм!

— Ама господин Пилбийм!

— Пилбийм, стари приятелю!

— Влезте, господин Пилбийм!

— Седнете, господин Пилбийм!

— Пилбийм, драги, заповядайте столче.

— Как е главоболието ви, господин Пилбийм?

— По-добре ли се чувствате вече, господин Пилбийм?

— Пилбийм, старче, тук ми се намира една пура, която мисля, че ще ви хареса.

Погледът на детектива обикаляше троицата с нарастващо изумление. Всичките му дедуктивни способности бяха безсилни да обяснят подобен изблик на радушие. Той бе дошъл насам в очакване на десетина крайно тягостни минути, подтикван единствено от обстоятелството, че бизнесът все пак си беше бизнес, и след като омразното хайванче се бе нагостило с, кажи-речи, целия ръкопис на Галахадовите „Спомени“, тази група тук се очертаваше като единствения възможен източник на парични постъпления.

— Благодаря — каза той, приемайки стола.

— Благодаря — каза, вземайки пурата.

— Благодаря — каза, в отговор на запитването за здравето си. — Да, вече съм доста по-добре.

— Това е чудесно — потупа го по рамото сър Грегъри.

— Отлично — обади се лейди Констанс.

— Превъзходно — допълни лейди Джулия.

Когато тези химни на радостта утигнаха, настъпи онова моментно смълчаване, което неизбежно обхваща всяка група хора, канещи се да пристъпят към делови въпрос. Очите на Пилбийм щъкаха напрегнато от лице на лице. Той трябваше да изиграе един перфектен блъф и събираше сили да го стори.

— Дойдох във връзка с... онова — рече накрая.

— Да, да, да — извика сър Грегъри. — Вие сте премислили всичко, и...

— Боя се, че бях малко рязка при последния ни разговор, господин Пилбийм — усмихна се подкупващо лейди Констанс. — Не се чувствах напълно добре. От времето, предполагам.

— Казахте, че носите чековата си книжка, нали, сър Грегъри? — запита лейди Джулия.

— Разбира се, разбира се. Ето я тук.

В очите на Пилбийм се появи оня мазен блясък, който не пропускаше да ги огрее всеки път при вида на чекова книжка.

— Е, аз го направих — рече той, мъчейки се да докара свеж, непринуден тон.

— Направили сте го? — изпищя в ужас лейди Констанс. Тя бе изтълкувала думите в смисъл, по-различен от онзи, който говорещият влагаше в тях. — Да не искате да кажете, че сте отнесли...

— Вие искахте ръкописът да се унищожи, нали така? — попита Пилбийм. — Е, готово.

— Кое?

— Унищожих го. Скъсах го. Всъщност, строго погледнато, го изгорих. Тъй че... — Пилбийм прекъсна изказването си на половин дума, запълвайки празнотата с многозначителен поглед към чековата книжка. Едновременно с това облиза неспокойно устни. Той ясно съзнаваше, че дискусията е достигнала точка, която Монти Бодкин с присъщия си усет към точната дума би нарекъл ядка или сърцевина.

Тричленката очевидно бе подвластна на същото усещане. Настъпи нова тишина — този път неловка, пулсираща от съмнение и неудобство. Защото за хора от сой винаги е неудобно да кажат на един свой ближен, че му нямат вяра за пет пари. Още повече, че всеки намек за недоверие от страна на тези конкретни хора от сой можеше да нарани крехките чувства на техния ближен, а това беше крайно опасно и нежелателно.

От друга страна, можеха ли да снесат крупна сума пари на човек с подобни мустачки, разчитайки единствено на шанса, че този път той за разнообразие казва истината? Комитетът бе раздиран от сурова дилема.

— Хаакахъм! — каза сър Грегъри, изразявайки доста удачно настроенията сред своя лагер.

В тази деликатна ситуация обаче Пърси Пилбийм показва неочаквано разбиране.

— Разбира се, аз не разчитам, че ще повярвате на голите ми думи — рече той. — Естествено е да поискате някакво доказателство. Ето, тук съм запазил нещичко, за да ви го покажа. Останалото е купчина пепел.

Той извади от горния джоб на сакото си съдрано парче хартия и го връчи на сър Грегъри. Сър Грегъри, след като подскочи леко, тъй като по странно стечение на обстоятелствата откъсът бе посветен на историята със стридите, го подаде на лейди Констанс. Лейди Констанс го пое, погледна го и го връчи на лейди Джулия. Напрежението спадна.

— Това не е точно каквото очаквахме — обади се лейди Констанс. — Естествено, нашето желание бе да ни донесете ръкописа, за да го унищожим собственоръчно. И все пак...

— Крайният резултат е същият — довърши вместо нея Пилбийм.

— Да, предполагам, че разликата не е голяма.

Погледи запърхаха напред-назад като волнокрили пеперуди. Сър Грегъри погледна лейди Констанс, търсейки напътствие. Лейди Констанс безмълвно се консултира с лейди Джулия. Лейди Джулия отвърна с едва забележимо кимване. Сър Грегъри го забеляза и след повторна безмълвна консултация с лейди Констанс и кимване и от нея отиде при писалището и се залови е перото и мастилницата.

Езиците се развързаха. Стаята се изпълни с типичната атмосфера на заседателна зала след приключване на важно съвещание.

— Всички ние със сигурност сме ви крайно задължени — изгука лейди Констанс.

— Но кажете ми, господин Пилбийм — попита нежно лейди Джулия, — кое предизвика тази рязка промяна в отношението ви?

— В смисъл?

— Ами когато ни напуснахте преди вечеря, вие изглеждахте толкова решен да...

— О, Кларънс! — извика лейди Констанс с оня мъчно сдържан бяс, който появата на главата на семейството тъй често или по-скоро неизменно предизвикваше у нея. Напълно в негов стил бе, чувстваше тя, да избере тъкмо този момент, за да влезе и да започне да се потрива из салона.

Но за разлика от обикновено, този път деветият граф не беше в настроение за потриване и сестра му трябваше да го забележи още по бурното му нахлуване. Сега неговото държане и тонът на забележките му го демонстрираха с недвусмислена яснота. Без съмнение се бе случило нещо, което да го изкара от обичайния му заваян унес.

— Кой пак ми е местил тефтерите? — запита свирепо той.

— Какви тефтери?

— Аз държа едно малко тефтерче с телефонни номера на масата в библиотеката, а сега го няма. А! — досети се лорд Емсуърт. — Бийч сигурно ще знае.

Той се метна към камината и натисна звънеца.

— Ще си счупиш врата, ако подскачаш така по този излъскан паркет — отбеляза лениво лейди Джулия. — Време е най-сетне да улегнеш.

Лорд Емсуърт се завърна в центъра на стаята. Очите му се блещеха срещу лейди Констанс по начин, който тя намери за изключително неподобаващ. По всичко личеше, че брат ѝ съвсем се е самозабравил.

— Хайде иди си, Кларънс — нареди тя. — Тук говорим за важни неща.

— Аз също говоря за нещо важно. Настоявам веднъж и завинаги да се научите на уважение към моите лични вещи. Няма да търпя да ми се местят нещата. Ето, тефтерчето ми с телефони го няма. Сигурно е у теб, Кони. Взела си го да погледнеш някой номер и после не си си

направила труда да го върнеш на мястото му. Ама ха! — рече лорд Емсуърт.

— Изобщо не съм ти пипала глупавото тефтерче — каза уморено лейди Констанс. — За какво ти е притрябвало?

— Искам да се обадя на оня човек.

— Кой човек?

— Онзи, как му беше името? Ветеринарят. Въпросът е на живот и смърт. А не му помня телефонния номер.

— Защо ти е ветеринар? — попита лейди Джулия. — Да не си болен?

Лорд Емсуърт се втрещи.

— Защо ми е нужен ветеринар? Когато Императрицата цяла вечер яде хартия?

— Какви ги говориш, Кларънс? — раздразни се лейди Констанс.

— Такива, че Императрицата изяде книгата на Галахад, ето какви. Нима Пилбийм не ви е казал?

— Моля?

— Ами да. Ей сега бях в кочината ѝ и тъкмо я заварих да довършва последните глави. И как ѝ е попаднал ръкописът, умът ми не го побира. Хартия и мастило! Като нищо може да е отровно. А, Бийч!

— Милорд?

— Бийч, как му беше телефонът на оня ветеринар? Нали се сещаш какво имам предвид. Телефонният, номер на оня, как му беше името, ветеринаря.

— Мачингъм 221, милорд.

— Тогава бързо го набери. Ще говоря от библиотеката. Кажу ми, че свинята ми току-що е погълнала пълния ръкопис на спомените на брат ми Галахад.

Като изрече това, лорд Емсуърт направи висок старт по посока на вратата. Срещайки на пътя си Бийч, той ловко финтира вдясно. Икономът също се отмести вдясно. Лорд Емсуърт отскочи вляво. Същото стори и Бийч. От своето място над камината портретът на шестия граф гледаше одобрително тези модерни танци. Приживе той много си бе падал по менуета.

— Бийч! — извика лорд Емсуърт със страстен зов в гласа.

— Да, милорд?

— Застани мирно, човече! Какво си се разподскачал като пуканка?

— Моля за извинение, ваша светлост. Не прецених добре посоката, в което ваша светлост възнамеряваше да се придвижи.

Забавянето в такъв съблимен миг лиши лорд Емсуърт и от последните му останки на самообладание и предпазливост. Върху огледално лъснатия под на салона само професионален акробат можеше да остане невредим след скока, който той изпълни. Мярнаха се мършави крайници, по паркета профуча ръбесто дългнесто тяло и се спря с трясък в един бюфет с порцелан, потривайки левия си глезен.

— Казах ти, че ще стане играчка-плачка — обади се лейди Джулия със задоволството на Касандра, видяла как най-сетне едно от предсказанията ѝ се е сбъднало. — Удари ли се?

— Май си навехнах глезена. Бийч, помогни ми да се добера до библиотеката.

— Много добре, милорд.

— Ако не се лъжа, Рони имаше някакъв мехлем — каза лейди Джулия.

— Не ми трябва мехлем — озъби се пострадалият, докато подрипваше на куц крак към вратата, опрян върху лакътя на иконома. — Трябва ми доктор. Бийч, веднага щом се обадиш на ветеринаря, повикай и доктор.

— Много добре, милорд.

Вратата се затвори. И още със затварянето ѝ лейди Констанс, с пламнал взор и здраво стиснати устни, отиде до писалището, където още зееше с увиснало чене сър Грегъри, взе чека от ръката му и го скъса на две.

Агонизиращ вопъл проехтя в стаята. Той, както можеше да се предположи, произхождаше от устата на Пърси Пилбийм.

— Ей!

Лейди Констанс му отправи характерния Кийбъллов поглед.

— Вие положително не очаквате да ви се плати за нещо, което не сте свършили, нали, господин Пилбийм? Инструкциите ви бяха да доставите ръкописа на мен или на сър Грегъри. Вие не го сторихте, поради което уговорката ни губи валидност.

— Това е мъжка приказка, Кони — рече одобрително лейди Джулия.

Детективът се озърна безпомощно.

— Но нали ръкописът е унищожен?

— Не от вас.

— Разбира се, че не — намеси се разпалено сър Грегъри. Той умееше да вижда аргументите не по-зле от всеки друг. — Вие нямате абсолютно никаква заслуга. Онова прасе го е изплюскало.

— Пръст свише — вмъкна набожно лейди Джулия.

— Именно — съгласи се сър Грегъри. — Много точно казано. Пръст Божий. Ние от своя страна не ви дължим нито пени.

— Но...

— Съжалявам, господин Пилбийм — рече лейди Констанс, изправяйки се царствено. — Мисля, че имаме всички основания да смятаме въпроса за приключен.

— Особено като се има предвид неотложният разговор, който ни предстои с Кларънс, Кони — додаде лейди Джулия.

— Но да, разбира се. Все забравям.

— А аз не — каза лейди Джулия. — Ще ни простите ли, ако ви изоставим, сър Грегъри?

Сър Грегъри Парслоу изглеждаше като придворен готвач от епохата на Регентството, който е изкормил шарана за вечеря и е открил вътре диамантен пръстен.

— Естествено, лейди Джулия. Дума да не става. Всъщност аз бездруго мислех вече да си ходя.

— Ще поръчам да изкарат колата.

— Не се притеснявайте — промълви галантно сър Грегъри. — Не ми е нужна кола. Ще се поразходя. Като си помисля само, че тази пъклена книга не ми виси вече над главата... пфу, чувствам се като нов. Бих могъл да измина и десет мили.

В този миг погледът му се спря върху сдъвкания къс хартия на масата. Той го взе, скъса го на две и прибра половинките в джоба си. После с доволния вид на мъж, зачеркнал всякакви стриди от своя живот, закри енергично към вратата.

Само Пърси Пилбийм продължаваше да седи на своя стол и да гледа като натровен от гъби.

---

[1] Има се предвид периодът на управление на принц-регента Джордж, Уелски принц, който управлява страната от 1811 до 1820 г.

поради психическото заболяване на баща си Джордж III. Нравите в двореца по време на управлението му са били подчертано волни и чревоугодни. — Б.ред. [↑](#)

15.

Докато тези събития се развиваха в замъка Бландингс, в трапезарията на „Гербът на Емсуърт“ седеше един млад мъж и нагъваше калкан. Това бе второто блюдо от закъснялата вечеря, която той поглъщаше под укорителния взор на едър, блед, пъпчив келнер, който се беше надявал да свали престилката си още преди половин час.

Първото, което всеки би забелязал още с влизането си в помещението, като се изключи всепроникващият мирис на студено говеждо, бира, туршия, зеле, бульон, варени картофи и много отлежало сирене, който характеризира трапезарията на всяка уважаваща себе си английска странноприемница, бе извънредното униние на този млад мъж. Той сякаш бе погледнал на живота като цяло и бе видял неговата празнота. И всъщност това си беше самата истина. Монти Бодкин — защото така се наричаха тези тленни останки от някога славен младеж — стържеше самото дъно. За щастие, качеството на калкана в един провинциален хотел е такова, че човек не забелязва голяма разлика, когато той се превръща на пепел в устата му, което в случая правеше калканът на Монти.

Докато приближаваше „Гербът на Емсуърт“, за да призове лорд Тилбъри да постъпи като мъж и англичанин, младежът не чувстваше зад лопатките си крилете на оптимизма. Той си даваше сметка, че всички залози са против него. И все пак въпреки отрезвяващите нашепвания на разума таеше в гърдата си нещо като крехка, болнава надежда. Пет минути след пристигането му обаче собственикът на „Мамут“ стъпка тази надежда в прахта, след като я попари с вряла вода.

Когато Монти апелира към разбиране, изхождайки от факта, че ако не е пристигнал триумфално с ръкописа под мишница, то това не е по негова вина, лорд Тилбъри остана хладен и мълчалив. Когато продължи, изтъквайки, че Пилбийм може да е взел документа единствено от негово, Монти Бодкиново име, лорд Тилбъри нададе изразително, остро, презрително сумтене. А когато малко по-късно в

хода на беседата Монти нарече бившия си работодател тлъст подъл шопар, последният се обърна, скръсти ръце зад гърба си и се отдалечи без коментар.

Ето защо Монти вечеряше мрачно, с натежало от скръб сърце. В трапезарията цареше тишина, нарушавана единствено от дишането на келнера, който щеше да стори добре, ако отидеше да му извадят сливиците.

Макар да не беше черноглед по природа, Монти Бодкин не можеше да скрие от себе си, че бъдещето не прелива от розови краски. Освен ако старшият съдружник на „Бътъруик, Манделбаум и Прайс“ не омекнеше — шанс едно към сто — или Гъртруд Бътъруик не зарежеше своите закостенели еснафски предразсъдъци и не се опълчеше срещу баща си — да речем, приблизително девет към седемнайсет, — той щеше да гледа тъй бленуваното си семейно щастие само през крив макарон. Това бе нелека мисъл за един мъж и напълно достатъчна, за да превърне в пепел и най-изисканата порция калкан, сготвяна някога под слънцето, да не говорим за доста отблъскващия бъркоч, с който главният готвач на „Гербът на Емсуърт“ го бе удостоил.

Калканът бе последван от овнешко печено, което на свой ред също се превърна в пепел заедно с картофите и брюкселското зеле, които го придружаваха. Пудингът, по технически причини, бездруго си беше пепел. Монти го погледна, сетне захвърли салфетката си с байроновски жест и като отклони вялото предложение на келнера за чаша портвайн и парче стилтънско сирене, се свлече по стълбите към градината.

Докато крачеше из мократа трева, той откри, че в съзнанието му покълват мисли за мъст. Като правило той бе благ и добродушен младеж, но постъпки като тези на Пърси Пилбийм и лорд Тилбъри просто си плачеха за отплата. И той се почувства дважд по-нещастен, когато след десетина минути установи, че не го огрява абсолютно никаква идея по въпроса. Налагаше се неохотно да признае, че с него или без него, двамата злодеи явно ще си процъфтяват и в бъдеще като два стръка татул.

При тези обстоятелства му оставаше едно-единствено средство да изцели ранения си дух, а именно да влезе вътре и да напише дълго любящо писмо на Гъртруд, в което да я призове да последва повелята на сърцето си и да избяга с него накъдето ѝ видят очите, в Гретна

Грийн^[1] например. С тази мисъл в ума той се упъти към стаята за писане, където се надяваше да се посвети на заниманието в самота.

Стаята за писане в „Гербът на Емсуърт“, както и в повечето английски провинциални хотели, беше тясно, спарено, потискащо помещение, зле осветено и силно нуждаещо се от нови тапети. Но не жалките му размери, нито задухът, полумракът или занемареността на стените отблъснаха Монти, щом влезе. Онова, което накара стомаха му да се свие, бе фигурата на лорд Тилбъри, чучнат в едно от двете разнебитени кресла.

Лорд Тилбъри пушеше превъзходна пура и до този миг бе пребивавал в състояние на кротко блаженство. Разговорът с Монти Бодкин преди вечеря бе освободил съзнанието му от тегнещата над него злоеща загадка. Преди Монти да го информира какво точно се е случило, той се терзаше от съмнението дали гласът, чул от него в слушалката, е бил гласът на Пилбийм или само на онази алкохолна напитка, с която Пилбийм явно бе злоупотребил. С други думи, действително ли ръкописът се намираще у него? Или изявленията му в този смисъл бяха просто пиянски хвалби на един частен следовател, изследвал твърде дълго избите на лорд Емсуърт? Казаното от Монти ясно показваше, че първата и по-задоволителна версия е вярна, тъй че сега лорд Тилбъри очакваше детектива в разположение на духа, напълно хармониращо с една отлична пура.

Нахълтването на младежа, когото се надяваше, че е видял за последен път, наруши безметежното му спокойствие.

— Нямам какво повече да ти кажа — отбеляза кисело той. — Съобщих ти решението си и не виждам полза от по-нататъшни дебати.

Монти повдигна хладно вежди.

— Нямам ни най-малкото желание да разговарям с вас, добри ми човече — произнесе той с високомерие. — Дойдох тук да пиша писмо.

— Тогава върви и го пиши другаде. Очаквам посетител.

Първото хрумване на Монти бе да игнорира досадника и да си свърши работата, без да го удостои повече с поглед. Но след като отиде до писалището и откри, че в него няма листа, няма перодръжки, няма нито един плик, а в мастилницата се мъдри само около половин пръст странно, катраноподобно вещество, промени на бърза ръка решението си.

За миг се поколеба дали да не вземе едно от списанията, които се търкаляха по масата, и да седне в другото кресло, разваляйки вечерта на противния дебелак, но тъй като тези списания се оказаха миналогодишни броеве на „Хотелиерски вести“ и „Седмичник на гостилничаря“, заряза и тази идея. С кратък презрителен поглед и многозначително изсумтяване той напусна стаята и отново се отправи към потъналата в мрак градина.

И едва бе слязъл до реката, изпушил две цигари, хвърлил пръчка по един воден плъх и друга по някакво изшумоляване в храстите, когато цялата значимост на заключителната забележка на лорд Тилбъри отведнъж озари съзнанието му.

Щом лорд Тилбъри очакваше посетител, този посетител очевидно трябваше да е Пилбийм. А щом Пилбийм идваше в „Гербът на Емсуърт“, то също толкова очевидно ръкописът трябваше да е у него.

Е, много добре, и докъде стигаше човек по логиката на тези разсъждения? Стигаше, прозря Монти, право до замайващото заключение, че всеки момент двете хиени щяха да се озоват заедно в онази стаичка с ръкописа помежду им, предлагайки по този начин рядък шанс на всеки предприемчив мъж, който би си направил труда да нахлуе вътре и да действа малко по-твърдо.

Безгранична увереност преизпълни Монти Бодкин. Той почувства, че би могъл да се справи с десет Тилбъривци и дванайсет Пилбийма. Трябваше само да изчака сгодния миг и тогава да нахлуе и да сграбчи ръкописа. Интересно дали после, когато вече го държеше в ръце и го разклащаше пред носа на лорд Тилбъри, последният нямаше да заеме малко по-различна позиция? Да прибегне към по-различен тон? Да прояви желание да преразгледа въпроса, подхождайки от един нов ъгъл? Отговорът определено лежеше в сферата на положителното.

Но преди всичко малко разузнаване. Монти помнеше, че прозорецът на стаичката бе леко откренат. Безкрайно предпазливо той доближи на пръсти през тревата и едва бе достигнал своята цел, когато един глас произнесе отвътре:

— Скрил си го? Но сигурен ли си, че е в безопасност?

Монти се прислони до стената, затаил дъх. Той се чувстваше като собственик на саморъчно направено радио в Париж, който, без да иска, е уловил Сан Франциско.

Пилбиймът, който бе заел мотоциклета на Вул, за да стигне с него до „Гербът на Емсуърт“, и сега седеше срещу лорд Тилбъри в стаята за писане на тази странноприемница, бе един Пилбийм много различен от веселия телефонджия отпреди вечеря. Телефонираният Пилбийм бе мъж, отпуснал юздите на буйната жизнерадост, знаейки от сигурен източник, че морето му е до колене. Пилбиймът от стаята за писане бе трескав и изнурен комарджия, залагащ всичко на едно сетно завъртане на рулетката.

След онази болезнена сцена в салона на детектива му бяха нужни десетина минути, за да осъзнае, че макар и всичко да изглеждаше загубено, все пак му бе останал още един-едничък шанс да спаси положението. Ако се покажеше достатъчно ловък търгаш, за да пробута ръкописа на лорд Тилбъри един вид на зелено, като се въздържа да спомене, че въпросният документ — освен в силно трансформирано състояние във вътрешностите на Императрицата — вече изобщо не съществува, всичко щеше да бъде наред.

Наистина, от страна на другия не бе изключена известна хладина при следващата им среща — Пилбийм знаеше, че лорд Тилбъри е от ония мъже, които лесно се докачат, откривайки, че са платили хиляда лири за нищо, — но детективът от малък бе свикнал на хладно отношение от страна на околните и можеше да го понесе.

И тъй, той бе тук, готов за последния си ход.

— Скрил си го? — произнесе лорд Тилбъри, след като от кратката встъпителна реч на госта стана ясно, че не е дошъл да достави стоката лично. — Но сигурен ли си, че е в пълна безопасност?

— О, абсолютно.

— Но защо не го донесе?

— Твърде рисковано е. Не знаете какво става в онази къща. Жив ще те разкъсат, ако надушат, че е у теб. Като започнем от лейди Констанс, Гали Трипуд, Рони Фиш... всеки само дебне да го докопа. Както казах на Монти Бодкин днес следобед, да държиш този ръкопис е все едно да си герой от детективски роман, обсаден в тайната бърлога на Деветимата.

Тихо ахване на потрес се изтръгна от възмутените устни на Монти. Това, чувстваше младежът, бе тъкмо онази малка капка, която

прелива чашата. Той таеше скромна гордост за своя каламбур с бърлогата на Деветимата. И ето че този мерзък детектив, ненаситил се да краде неговите ръкописи, сега посягаше и на остроумията му. Подобно нещо действително можеше да бръкне в здравето на човека.

— Ясно — каза лорд Тилбъри. — Да, разбирам какво имаш предвид. Но при положение, че си го скрил в спалнята си...

— Не съм.

— А къде тогава?

Съдбовният миг бе настъпил. Пилбийм събра кураж да се пребори с него.

— Хм — рече той. — Мисля, че ще е най-добре, преди да ви кажа, да уредим деловата страна на въпроса. Ако чековата ви книжка е подръка...

— Но, драги Пилбийм, да не би да очакваш от мен да ти платя преди...

— Абсолютно — прекъсна го детективът и затаи дъх. Жетоните му бяха на масата, колелото бе започнало да се върти.

На Монти му се стори, че лорд Тилбъри също е затаил дъх, тъй като последва продължителна тишина. Когато накрая той все пак заговори, гласът му бе на мъж, който е бил уязвен в най-светлите си чувства.

— Наистина, Пилбийм! Мисля, че би могъл да ми имаш доверие.

— „Вяра никому“ е девизът на фамилията Пилбийм — отвърна детективът, вече възвърнал стария си телефонен стил.

— Но откъде да съм сигурен...

— Просто *вие* трябва да ми имате доверие, това е — заяви щастливо Пилбийм. — Разбира се — продължи той, — ако този начин за водене на бизнес не ви допада, какво пък, ще развалим сделката. Всеки си тръгва по живо, по здраво. Аз се връщам обратно в замъка и уреждам нещата със сър Грегъри Парслоу и лейди Констанс. Те искат ръкописа точно толкова, колкото и вие, макар, естествено, техните мотиви да са доста различни от вашите. Тяхната цел е да го унищожат. Началната оферта на Парслоу беше петстотин лири, но няма да ми е трудно да го убедя да качи, да речем, до...

— Петстотин лири са страшно много пари — каза лорд Тилбъри, сякаш му вадеха зъб.

— При всяко положение са по-малко от хиляда — отвърна Пилбийм като безгрижен зъболекар. — А вие се съгласихте на тази сума по телефона.

— Да, но тогава предполагах, че ще донесеш...

— Ваша воля, Тилбъри, ваша воля — пропя детективът и по тихото изщракване, което последва думите му, Монти заключи, че той прави онова, което ни препоръчват да правим винаги, щом искаме да изглеждаме безгрижни — да палим цигара. — Добре! — чу се след секунда. — Вие взехте най-мъдрото решение. Да се изплати на предявителя, ако не ви затруднява.

Настъпи — пауза. Тежкото пъхтене, което долиташе през прозореца, можеше да бъде само на стиснат мъж, зает с писане на чек за хиляда лири. Това е характерно дишане, което няма как да се сбърка, макар и в известни отношения силно да наподобява агонията на недоклан шопар.

— Ето!

— Благодаря.

— А сега...

— Добре, слушайте — предложи Пилбийм. — Нещата стоят така. Аз не се осмелих да държа документа в къщата, поради което го укрех внимателно в една необитаема кочина край зеленчуковата градина. Момент. Ако ми услужите с писалката си, ще ви нарисувам скица. Ето това е стената на градината. Вървите все покрай нея и вляво, в едно заградено място, ще видите въпросната кочина. Веднага ще я познаете, тя е единствената постройка наоколо. Влизате вътре и под сламата, ето тук, където слагам кръстче, лежи ръкописът. Ясно ли е?

— Напълно.

— Смятате ли, че ще го намерите без затруднения?

— Нищо по-лесно.

— Добре. А сега още нещо. Просто дреболия, но все пак не е зле да бъдете подготвен. Казах ви, че кочината е необитаема, и когато оставях вътре ръкописа, така си и беше. Но после взеха, че преместиха там оная свиня на лорд Емсуърт, Императрицата на Бландингс.

— Какво?

— Предупреждавам ви, за да не се стреснете, като влезете вътре.

Моментният пристъп на праведен гняв, обзел лорд Тилбъри при получаването на тази информация, го напусна. Колкото и странно да бе, на негово място дойде едно отчетливо чувство на облекчение. По някакъв любопитен начин чутото премахна от ума му онова съмнение, което витаеше там. То придаде на разказа на Пилбийм усещане за реалност и правдивост.

— Всичко е наред — каза той с цялата бодрост, която можеше да се очаква от мъж с неговите възгледи толкова скоро след раздялата с чек за хиляда лири. — Това няма да предизвика усложнения.

— Мислите ли, че ще се справите с животното?

— Разбира се. Не ме е страх от свине. Свинете ме обичат.

При тези думи Монти усети как една цяла порода животни, която винаги бе уважавал и ценил, пада стремглаво в неговите очи. Някое свястно животно, смяташе той, не би могло да обича лорд Тилбъри.

— Е, щом е така, чудесно — обади се Пилбийм. — На ваше място бих тръгнал веднага. Пеш ли ще отидете?

— Да.

— Ще ви е нужен фенер.

— Ще мога да заема от съдържателя на странноприемницата.

— Добре. Тогава всичко е тип-топ.

До ушите на Монти стигна звукът от отваряне и затваряне на врата. Лорд Тилбъри явно бе излязъл по своите среднощни дела. За миг младежът остана с впечатлението, че Пилбийм също е напуснал стаята, но след кратка тишина отвътре долетя приглушена ругатня и като надникна през прозореца, той видя, че детективът се е надвесил над писалището. Възгласът навярно бе породен от откритието, че там няма нито хартия, нито пликове, нито писалка, а само нещо, което един мечтател би могъл да опише като половин пръст мастило.

Работата беше там, че Пърси Пилбийм вярваше в незабавното действие. Той смяташе без нито миг отлагане да изпрати чека в своята банка.

За целта натисна звънеца.

— Искам мастило — чу го да казва Монти, — а също писалка, хартия и плик.

Преди да установи липсата на канцеларски пособия, детективът бе оставил своя чек върху писалището. Сега го взе оттам и го заглежда с любов.

Имаше за какво да се поздрави. Свършеното тази вечер, чувстваше Пилбийм, бе много, много по-добро от всичко, което бе вършил някога през живота си. Той се чудеше колцина мъже биха могли да обърнат отчайващото поражение в подобна бляскава победа. Ръката му се вдигна към противните мустачки и ги подръпна самодоволно.

И в същия миг една друга ръка се протегна хищно над рамото му. Чекът бе изтръгнат измежду пръстите му. Той се обърна и съзря пред себе си Монти Бодкин.

— Не! — изкрещя втрещеният детектив.

Монти не отвърна. Делата говорят по-високо от думите. С каменен взор той скъса чека на две, после на четири, на осем, на шестнайсет и на трийсет и две. Накрая, като видя, че не ще успее да докара цифрата до шейсет и четири, пристъпи към камината и със същото сурово изражение пусна късчетата през решетката като дъжд от конфети.

След оня първи изтерзан писък Пилбийм вече не промълви нищо. Той стоеше и съзерцаваше трагедията като хипнотизиран. Струваше му се, че напоследък прекарва по-голямата част от живота си в гледане на това как хората късат чекове, издадени на негово име. За един кратък миг войнственият дух на рода Пилбийм го подтикна да се хвърли връз този мъж със зъби и нокти, но сетне поривът се спаружи. Пилбиймовци може и да бяха храбри, но никой не би ги нарекъл безразсъдни. Монти беше с около двацет сантиметра по-висок, с около десет килограма по-тежък, а и гледаше мръсно.

Така че Пилбийм се примири с повелята на Съдбата. Мълчаливо изгледа как Монти излиза от стаята. Вратата се затвори. Пърси Пилбийм остана сам със своите мисли.

Монти се упъти към фойето на „Гербът на Емсуърт“. То беше празно, но не след дълго лорд Тилбъри се появи, стегнат и екипиран за дългия поход. Монти го изгледа саркастично. Той възнамеряваше много скоро да пъкне една хубава пръчка динамит под този лорд.

— Излизаме, а? — попита.

— Да, отивам да се поразходя.

— На добър час! — благослови го Монти.

Той проследи издателя с поглед. Скоро му предстоеше да го проследи не само духом, а и телом, но това можеше да почака. Той знаеше, че дори да даде на този трътлест мъж няколко минути преднина, пак ще стигне до мястото на срещата преди него. А междувременно го чакаше зловещо дело.

Той отиде до телефона и позвъни в замъка.

— Искам да говоря с лорд Емсуърт — изграчи с дрезгав, преправен глас, като гласа на страдаща от катар крастава жаба.

— Ще ви свържа с негова светлост — отвърна по-мелодичният тембър на Бийч.

— На всяка цена — рече Монти, слизайки с още една октава. — Въпросът не търпи отлагане.

---

[1] Гранично шотландско село, където са се извършвали бракосъчетания, без да се спазват всички предвидени от английския закон формалности. — Б.пр. ↑

16.

Лорд Емсуърт бе завлякъл изкълчения си глезен до библиотеката и го бе полегнал върху един от кожените дивани. Докторът беше идвал, оставил инструкции за прилагане на съгреваещи компреси, обявил живота на пациента си въвн от опасност и си бе отишъл. И тъй като болката вече я нямаше, можеше да се предполага, че духът на деветия граф е намерил покой.

Това обаче изобщо не се покриваше с фактите. Той не само очакваше със свито сърце доклада на ветеринарния лекар относно натъпканата с хартия и мастило Императрица, което само по себе си бе достатъчно, за да избие балансите на всеки непривикнал към неизвестността мъж, но и сякаш за да усилят душевните му страдания, двете му сестри лейди Констанс Кийбъл и лейди Джулия Фиш се бяха събрали край болничния му одър и дуднеха влудяващо някакви глупости за парите на племенника му Роналд.

При все това от един момент нататък той прибегна до държавническата тактика да казва „А?“, „Да?“, „Какво?“ и „Мили Боже“ на равни интервали, което му даде възможност да посвети вниманието си на действително важни неща.

Хартия... Мастило... Дали мастилото не представляваше разяждаща киселина или нещо още по-лошо? Можеше ли дори най-държеливото прасе да устои на разяждащи киселини? Това бе мрачната насока на неговите същински мисли.

Но в сивотата на тревогата проблясваха и искрици оптимизъм. Той си спомни случая, когато Императрицата, вземайки небрежно изтърваната му пура за част от обедното си меню, я беше погълнала с признаци на явно задоволство, без това да ѝ попречи на другия ден да бъде свежа като маргаритка. А също и неделната шапка на Пърбрайт. Ето още една причина за упование. Вярно, животното бе поело само една или две хапки от нея, но да останеш невредим, след като си погълнал дори квадратен сантиметър от шапка като тази, която Пърбрайт носеше в неделя на църква, свидетелстваше за изумителни

съпротивителни сили. При мисълта за тези храносмилателни подвизи от миналото на лорд Емсуърт му ставаше по-леко.

Но той искаше Бийч най-сетне да се върне и да сложи край на кошмарната неизвестност. Икономът бе изпратен до кочината заедно с ветеринаря и отдавна вече трябваше е тук с резултатите от прегледа. Лорд Емсуърт копнееше по неговата компания тъй, както поетите на една отминала епоха са копнели по обществото на газели и арабски жребци.

Тъкмо в този напрегнат миг от битието на господаря на Бландингс до него достигна телефонното обаждане на Монти.

— Лорд Емсуърт? — произнесе странен дълбок глас.

— Лорд Емсуърт на телефона.

— Имам причини да вярвам, лорд Емсуърт...

— Чакайте! — извика деветият граф. — Една секунда. Не затваряйте. — Той се обърна. — Казвай, Бийч, казвай!

— Ветеринарният лекар смята, милорд, че няма какъвто и да било повод за тревога.

— Значи тя е добре?

— Напълно, милорд. Никакъв повод за безпокойство. Дълбока въздишка на облекчение разтърси лорд Емсуърт.

— Моля? — попита малко объркано гласът от отсрещния край на жицата.

— О, извинете. Тъкмо говорех с икономата си за моята свиня. Извънредно съжалявам, че ви накарах да чакате, но въпросът беше спешен. Та вие казвахте...

— Имам причини да вярвам, лорд Емсуърт, че тази вечер над вашата свиня ще се извърши покушение.

Лорд Емсуърт нададе рязък гълголец звук.

— Какво?

— Да.

— Сериозно ли говорите?

— Да.

— О, хайде побързай, Кларънс — намеси се лейди Констанс, нетърпелива да поднови темата на вечерта. — Кой е там? Кажу ми да позвъни по-късно.

Лорд Емсуърт с властен жест я накара да замълчи, след което продължи да джафка в слушалката подобно на морска крава.

— Тази вечер?

— Да.

— В колко часа?

— Всеки момент.

— Какво?

(— Кларънс, стига с това твое „Какво“ и затвори най-сетне тоя телефон.)

— Да, в близките няколко минути.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Мили Боже! Какъв ужас! Безкрайно съм ви задължен, драги...

Между другото, кой сте вие?

— Един доброжелател.

— Какво?

(— Кла-РЪНС!)

— Един доброжелател.

— Ключодържател?

— Доброжелател.

— Обожател? Бийч! — провикна се лорд Емсуърт, след като едно далечно изщракване го извести, че загадъчният мъж е затворил. — Някакъв мой обожател — не ми съобщи името си — твърди, че тази вечер над Императрицата ще се извърши нападение.

— Наистина ли, милорд?

— В близките няколко минути.

— Наистина ли, милорд?

— Стига си повтарял „Наистина ли, милорд“, сякаш ти казвам, че следобед ще вали! Нима не съзнаваш цялата надвиснала... А ти, Кони — предупреди изпадналият в амок граф, извъртайки се като стар жилест тигър към сестра си, — само да си изсумтяла още веднъж!

— Наистина, Кларънс!

— Бийч, иди да доведеш Пърбрайт.

— Той няма да направи нищо подобно — остро повиши глас лейди Констанс. — Като си помислиш само, Пърбрайт в библиотеката!

Не се случваше често Бийч да е на едно мнение с първата дама на Бландингс, но сега можеше само да подкрепи нейната позиция. Като всички икономии, и той имаше непоклатими възгледи относно светостта на дома и се мръщеше на всеки опит на външния персонал да

проникне в него — особено когато този персонал, подобно на Пърбрайт, лъхаше със страшна сила на свине. Само пет минути вземане-даване с този ароматизиран без задръжки мъж, чувстваше Бийч, и библиотеката трябваше да се праща на химическо чистене.

— Дали не бих могъл да предам съобщение на Пърбрайт от ваша светлост? — предложи тактично той.

Лорд Емсуърт, макар и в състояние на опасна възбуда, все още бе в състояние да се вслуша в гласа на Разума. Съвсем не мисълта за уханието на свинегледача го накара да промени решението си — библиотеката според него можеше само да спечели от един лъх на „Вечерен Пърбрайт“, — а оня дълбок, сериозен глас, който казваше, че след като атаката се очаква в близките няколко минути, би било лудост дори за миг да изтегли гарнизона от заетите позиции.

— Да — каза той. — Добра идея. Много по-добра. Браво. Отлично. Благодаря ти, Бийч.

— Няма защо, милорд.

— Върви веднага и съобщи на Пърбрайт онова, което ти казах. Предай му да стои укрит в близост до кочината и в подходящия миг да скочи и да залови злодея.

— Много добре, милорд.

— Нека го халоса по главата с една яка тояга.

— Много добре, милорд.

— Тъй, значи ще приключим вечерта с едно хубаво убийство — обади се лейди Джулия.

— А?

— О, не ми обръщай внимание. Щом ще подстрекаваш свинаря си да троши хорските глави, не е моя работа да ти се меся. Но внимавай да не се опариш.

Лорд Емсуърт изглеждаше впечатлен.

— Смяташ, че той може да рани Парслоу смъртоносно?

— Парслоу! — Гласът на лейди Джулия накара една статуетка на младия Давид, пророкуващ пред Саул^[1], да се заклати върху основата си. — Кларънс, да не си превъртял?

— Не, не съм — отвърна мъжествено лорд Емсуърт. — Безсмислено е да се преструваш, че не знаеш не по-зле от мен, че атентатът тази вечер е дело на Парслоу. Просто е невероятно как този човек успява да те върти на пръста си, Констанс. Защо мислиш, че те е

подмамил да го поканиш на вечеря? За да проникне тук и да получи достъп до Императрицата, разбира се. Обзалагам се, че само за миг ако се разсееш, и ще се изниже.

— Кларънс!

— Е, добре, къде е той? Я да видим Парслоу! Покажете ми Парслоу!

— Сър Грегъри напусна замъка преди няколко минути. Каза, че иска да се поразходи.

— Да се поразходи! — Сега гласът на лорд Емсуърт бе този, който разклати младия Давид. — Бийч, не бива да губим нито секунда! Бързай, човече, бързай! Тичай при Пърбрайт и му кажи, че врагът е вече пред вратите.

— Много добре, милорд. А по въпроса за тоягата...

— Нека действа по свое усмотрение.

Лорд Емсуърт се свлече обратно върху дивана. Състоянието му наподобяваше това на военачалник, който, покрит с рани, е принуден да остане в своята шатра, докато битката се заформя отвън. Той пръхтеше неспокойно. Неговото място сега бе до Пърбрайт, а той не можеше да стигне дотам. По някое време положи крак на земята и предпазливо опита да се надигне, но един лицев спазъм, съпроводен с остро „Ох!“, показа, че няма надежда. Пърбрайт, този корав свинезащитник, трябваше да посрещне заплахата сам.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред, Кларънс — каза лейди Джулия, която вярваше в методите на дипломацията, давайки на сестра си Констанс, която не вярваше в тях, знак да мълчи.

— Наистина ли си убедена? — запита жадно лорд Емсуърт.

— Разбира се. Можеш да разчиташ, че Пърбрайт няма да допусне да се случи нищо лошо.

— Да. Свястно момче е този Пърбрайт.

— Предполагам, че само щом сър Грегъри го види — продължи лейди Джулия, отправяйки твърд, обуздаващ взор към сестра си, която отново бе започнала недвусмислено да сумти, — и веднага ще избяга.

— Пърбрайт да избяга? — подскочи лорд Емсуърт.

— Не, сър Грегъри. Тъй че няма абсолютно нищо, за което да се тревожиш. Просто полегни назад и се отпусни.

— Мили Боже, Джулия, ти си ми голяма утеха.

— Старая се — отвърна добродетелно лейди Джулия.

— Караш ме да се чувствам далеч по-спокоен.

— Великолепно — каза лейди Джулия и с още един малък жест загатна на лейди Констанс, че положението вече е под контрол и тя може да продължи.

Лейди Констанс ѝ отвърна с масонски поглед, че е разбрала.

— Джулия е напълно права — рече. — Няма защо да се притесняваш.

— Е, щом и ти също смяташ така... — издума лорд Емсуърт, започвайки да изпитва нещо близко до онова възхитително усещане за живот.

— Смятам, и то най-определено. Спокойно можеш да изхвърлиш от ума си всички тези дивотии и пак да ми отдадеш вниманието си.

— Моето внимание? За какво ти е притрябвало моето внимание?

— Говорехме — поясни лейди Констанс — за онези пари на Рони и за престъпното нехайство те да му бъдат дадени, за да сключи един брак, който Джулия и аз тъй силно не одобряваме.

— А, за това ли? — каза лорд Емсуърт, чувствайки как незабавната разпускаща топлина се стопява.

Той хвърли бленуващ поглед към вратата с мисълта колко лесно би било, при положение че глезенът му е здрав, да се плъзне през нея като змиорка и да не позволи да го приклепят повече за тази вечер.

Но сега, безвъзвратно приклепен, не му оставаше друго, освен да се отпусне върху възглавниците и да остави женските гласове да ромолят по него като дъжд върху стряха.

Междувременно в странноприемницата „Гербът на Емсуърт“ Монти Бодкин бе решил да въведе малка промяна в плана на своите действия. Първоначално, както читателят помни, той имаше намерение да последва лорд Тилбъри до клопката, която сам му бе устроил, тъй че, спотайвайки се на заден план — положително с усмивка на жесток триумф на уста, а защо не и със скръстени на гърдите ръце, — да си достави удоволствието да наблюдава неговото унижително, падение. Но когато, изтощен от доброжелателно-ключодържателно-обожателската разправия, най-сетне остави слушалката и напусна телефонната кабина, тази схема вече не му изглеждаше толкова привлекателна.

Мъж, който по природа е надарен с лек баритон, трудно може да провежда разговори с плътен бас, без да добие парещо усещане за сухота в гърлото. На излизане от кабината Монти имаше чувството, че е глътнал шепа едър талаш, и мисълта за двете мили път до замъка и техните сестрички — двете мили на обратно, го плашеше. Какъв бе смисълът, питаше се той, да си даде целия този зор само за да види как лорд Тилбъри бива сграбчен за яката от един свинар? Много по-разумно му изглеждаше да слезе в бара и там над халба блага бира да проследи развоя на събитията с окоито на надареното си въображение.

Прочее не след дълго той се озова на една ъглова маса, с половин литър кехлибарена течност пред себе си, смазвайки изтерзани гласни струни и разменяйки по някоя разсеяна реплика със сервитьорката.

Самият Монти, все тъй обхванат от меланхолията, позната единствено на оня, който е обичал и загубил, предпочиташе да го оставят да размишлява в тишина. Но тъй като за момента се бе случил единственият посетител, сервитьорката, достолепна матрона в черна атлазена рокля и с гнездо от руси коси на главата, можеше да му посвети цялото си внимание и светското ѝ чувство я подтикна да го заговори. При подобни случаи тя с пълно основание гледаше на себе си като на домакиня.

И тъй, те отвориха дума за времето, докосвайки се до ония негови аспекти като маранята преди бурята, хладината след бурята, силата на самата буря, възможните последици от нея за посевиите, както и ефектът от гръмотевиците върху храносмилателните органи на сервитьорката. Тя тъкмо бе привършила с едно доста подробно описание (което вероятно би заинтригувало повече някой интернист, отколкото обикновен простосмъртен) на своите страдания по-рано същото лято, предизвикани от лекомислено ядене на краставица по време на буря, когато Монти случайно спомена, че го е наваляло.

— Ма наистина? — възкликна сервитьорката. — Ма вие какво, да не сте стоели на дъжда?

— И още как! — потвърди Монти. — Станах на мокра кокошка.

— Ма колко трябва да сте бил глупав, ще ме прощавате — отбеляза тя, — да не се скриете поне в някой магазин. Или сте се разхождали навън из полето?

— Бях в парка. Горе в Бландингс.

— О, ма вие сте отседнали в замъка? — запита сервитьорката с интерес.

— Бях — уточни резервирано Монти.

Сервитьорката се залови да бърше една чаша.

— Там сега трябва да е пази Боже — подметна тя.

— Пази Боже?

— Как, не сте ли чули? Зарад свинята на негова светлост, дето изяла всичката оная хартия.

— Какво?

— Ма значи не знаете — възрадва се жената. — Да, негова светлост бил страшно разстроен. Научих го от господин Уебър, ветеринаря. Човекът се отби за едно малко по пътя за натам. Викнали го спешно по телефона. Трябва да има-няма половин час.

— Хартия?

— Тъй рече господин Уебър. Братът на негова светлост, рече, пишел някаква книга, а тя взела, че попаднала в кочината на свинята и тя я излапала. Тъй ми рече. Макар че как една книга ще попадне в кочината, умът ми не го побира.

Тя млъкна, за да се погрижи за някакъв клиент, отбил се за чаша тъмно пиво, давайки на Монти възможността да асимилира на спокойствие този изключителна вест.

Ето значи защо Пилбийм тъй настоятелно искаше парите си в предплата! От объркания въртоп в главата на Монти бавно изплува съзнанието, че Пърси Пилбийм трябва да притежава много редки качества, които досега са му убягвали. Мъж, достатъчно съобразителен и предприемчив, за да измъкне от лорд Тилбъри хиляда лири срещу стока, която отлично знае, че е в процес на храносмилане от свиня, положително бе мъж, с когото си струва да дружиш. Като си припомняше сега сцената в стаята за писане, увереността, с която детективът бе поставил своите условия, дръзкото безгрижие на онова „ваша воля“, накарало лорд Тилбъри да се бръкне като ужилен за чековата си книжка, една странна топлина към Пърси Пилбийм започваше да пуска кълн в гърдите на Монти. При все че този човек къдреше лимбите си по гнусноват начин, а мустачките му бяха изпитание за хора със слаби нерви, младежът чувстваше, че би искал да го опознае по-отблизо.

Едва сега той проумяваше същинската трагедия на унищожаването на оня чек. В момента на самото късане Монти, също както и Рони при един друг случай, бе целил просто големия жест. Той не си въобразяваше, че постъпката му има особена практическа стойност, тъй като потърпевшият трябваше просто да отиде при лорд Тилбъри и да си поиска нов чек. Но тази новина поставяше всичко на съвсем различна плоскост. Явно лорд Тилбъри нямаше да се бърка за повече чекове. Големият жест беше ударил на детектива една яка балтия, даваше си сметка Монти, и колкото да бе странно, изпитваше към него жал.

Сега той можеше да види нещата от Пилбиймовата гледна точка. При един залог от хиляда лири кой можеше да го вини, задето не е подбирал докрай методите си? В подобна ситуация не беше ли някой и друг удар под кръста оправдан? Без съмнение, реши Монти, отпивайки издебело от халбата.

С изгряването на този голям щедър поглед върху нещата, подсилен от отличното качество на бирата в „Гербът на Емсуърт“, у него настъпи почти сълзлива промяна в отношението към собственика на „Аргус“. Всеки, който можеше да изпрати лорд Тилбъри да бие пеша две мили за зелен хайвер, беше негов приятел. Сега той гледаше на детектива по-скоро като на роден брат, отколкото като на помяра, за който го бе имал преди.

И тъкмо в апогея на тази разнеженост техният обект влезе в бара.

— Добър вечер, сър — посрещна го церемониално сервитьорката. Както много свои колежки тя се държеше тъй, сякаш удостояваше госта със званието почетен жител на града.

— Мм — отвърна Пилбийм.

Той съзря седналия в ъгъла Монти и се намръщи. Ако Монти преливаше от топли чувства към него, то неговите очевидно се колебаеха около точката на замръзването. Той изгледа неприязнено младежа. Макар да бе дошъл с намерението да разкваси уста в бара, видът на онзи, който тъй неотдавна бе накърнил финансите му, го накара да размисли. Никой не обича да пие в атмосфера, отровена от присъствието на личност, която току-що го е ограбила с хиляда лири.

— Едно двойно уиски — каза Пилбийм. — Изпратете го в стаята за писане, ако обичате.

Той излезе с широки крачки. Сервитьорката, останала видимо впечатлена след краткия им разговор, посочи с благоговееен палец към вратата.

— Видяхте ли? — попита тя. — Знаете ли кой беше? Господин Вул, шофьорът на замъка, ми разправи тия дни. Това бил шефът на някаква голяма детективска агенция в Лондон. За него работели стотици опитни сътрудници. Нещо като паяк, ако ме разбирате, дето стои в своята мрежа и само направлява движенията на опитните сътрудници.

— Боже мой! — извика Монти.

— Да — рече сервитьорката, доволна от реакцията му, и с важен вид се зае да лъска една чаша.

Но реакцията на Монти се дължеше на неподозирани за нея причини. „Опитни сътрудници“ бе магическата фраза, отключила в неговото съзнание идеята на века.

Трийсет секунди по-късно той влезе в стаята за писане, където притежателят на „Аргус“ го изгледа като стреснат василиск^[2].

— Знам, знам — каза Монти, изтълкувал безпогрешно израза в очите му. — Но аз идвам да говорим по работа. Не подминавайте късмета си, Пилбийм.

Би било пресилено да си каже, че погледът на детектива омекна. При тези думи той все така си остана поглед на василиск, но на василиск, който съдържа преценката си.

— Е? — рече той.

Монти се поколеба.

— И аз не знам как да започна.

— Мен ако питате — посъветва го Пилбийм, чиито чувства за миг надделяха над деловите му инстинкти, — можете да започнете, като се махнете отгук и отидете да си строшите проклетия врат.

— Не, не — махна помирително с ръка Монти. — Не говорете така. Грешите, скъпи приятелю. Не този е верният тон.

Точно тогава влезе един момък по жилетка, носейки върху табла двойното уиски на детектива, и прекъсването даде на Монти възможност да сложи в ред своите мисли. След оттеглянето на виночерпеца той заговори вече гладко и с лекота.

— Нещата стоят така, скъпи ми приятелю — започна; той, игнорирайки странния звук откъм неговия събеседник, който,

изглежда, не одобряваше да бъде наричан негов скъп приятел. — Ако не се лъжа, днес следобед ви споменах, че що се отнася до моите лични дела, положението е крайно заплетено. Нека поясня защо. Неотдавна се сгодих за едно момиче, но нейният тъп баща не дава да се оженим, освен ако не си намеря работа и не успея да я задържа една година. А, дявол да го вземе, досега всичките ми опити да го сторя — кучета ги яли. Не — поклати тактично пръст Монти, — не си мислете, че на момичето му е провървяло. Напротив, тя го понася много тежко, защото е лудо влюбена в мен. От друга страна, известна викторианска назадничавост не ѝ позволява да скърши хатъра на баща си. Тъй че аз трябва да хвана тази работа. Опитах като помощник-редактор във „Весели звънчета“. Нищо не излезе. Биха ми шута. Станах секретар на стария Емсуърт. Пак нищо. И оттук ми биха шута. И ето каква идея ми хрумна, докато слушах приказките на онова лелче, дете разнася халбите отгатък. Вие имате детективска агенция. За вас работят стотици опитни сътрудници. Е, хайде, бъдете спортсмен. Вземете ме при вас!

Единствената причина, поради която в този момент Пърси Пилбийм не вмъкна унищожителна забележка относно направеното му предложение, бе, че три такива забележки му дойдоха наум едновременно, и докато се мъчеше да прецени коя от тях е най-сразителна, глътка уиски му влезе в кривото гърло. Той още не бе свършил да се дави, когато Монти продължи нататък. И онова, което каза, бе тъй зашеметяващо, тъй прекрасно, че детективът се задави отново.

— Срещу това печелите хиляда лири.

Пърси Пилбийм най-сетне успя да прочисти гласните си струни.

— Хиляда лири?

— О, аз имам пари — увери го Монти, погрешно вземайки израза в тези просълзени очи за недоверчивост. — Направо съм въшлив. Ако парите бяха проблемът, изобщо нямаше да има никакъв проблем. Не, трудността далеч не е в това. Трудността от самото начало се състои в удивителната умствена нагласа на Дж. Г. Бътъруик. Той настоява...

Потресаваща промяна бе настъпила в цялостния облик на П. Фрубишър Пилбийм. Човек, разбира се, е срещал подобно нещо във филма за доктор Джекил и господин Хайд, макар и не в тъй

впечатляващи параметри. Навъсените му черти се претопиха в едно лице, което сияеше като озарено от вътрешен светлик. От естетична гледна точка, намръщен или усмихнат, той изглеждаше еднакво неестетично, но сега Монти съвсем не бе предразположен да го съди със строгите стандарти на съдия от конкурс по красота. Той видя усмивката и сърцето му рипна в гърдите.

Пилбийм трябваше да се пребори с чувствата си още около секунда, преди да заговори.

— Вие ще платите хиляда лири, за да дойдете в моята агенция?

— До последното пени.

— За хиляда лири — каза простичко Пилбийм — можете да станете съдружник, ако желаете.

— Но аз не желая — рече нетърпеливо Монти. — Вие пропускате същината. Това трябва да бъде работа. Искам да стана опитен сътрудник.

— Ще станете.

— За една цяла година?

— За десет години, ако щете.

Монти седна. В това прозаично действие се съдържаше целият триумф и изтощение на победител в тежък маратон. За миг той се вторачи мълчаливо в поставената в рамка реклама на Газираната вода „Сигби“ (Шуми в устата), която се съчетаваше с тапетите, за да постигне онова усещане за скомина, към което се стреми всеки хотелиер.

— Тя се казва Бътъруик — произнесе благоговейно накрая. — Гъртруд Бътъруик.

— Интересно — отвърна Пилбийм. — А къде е чековата ви книжка?

— Очите й — продължи Монти — са сивкави. И в същото време някак сини.

— Може би е някъде по джобовете ви?

— Колкото до косата — държеше да уточни Монти, — някои хора я наричат кафява. За мен кестенява винаги е било по-точното описание. На ръст е височка, но не прекалено. Устата й...

— Чакайте — спря го Пилбийм. — Нека първо видя нещата черно на бяло.

— Искате да ви я нарисувам? — попита малко неуверено Монти.

— Не, искам да ми напишете чек.

— А, да. Разбирам. Чековата ми книжка е горе в куфара.

— Да вървим тогава — подкани го ведро Пилбийм. — Ще ви помогна да си разопаковате багажа.

Бийч седеше в своята стая и отпиваше бренди с ясното съзнание, че ако някога иконом е заслужавал чаша бренди, то този иконом е той сега. Като търкаляше течността по езика си, той намираше известна утеха в парещото ѝ жило.

Сърцето му тежеше. Това бе милостиво сърце, съпреживявало дълбоко всяка стъпка от бурния роман на господин Роналд и неговата млада дама. Бийч копнееше животът действително да е такъв, какъвто го описваха авторите на криминалните романи, към които тъй силно се бе прирастил. В тях съдбата може и да слагаше прегради под формата на банди, изстрели в нощта, мрачни подземия, зловещи китайци, отровни аспержи и пуснати през комина кобри, но накрая героят винаги получаваше своето момиче. В настоящия случай Бийч не виждаше подобен щастлив завършек. Значимостта на присъствието на лейди Констанс Кийбъл и лейди Джулия Фиш в библиотеката не му бе убягнала и той се боеше от най-лошото.

Осемнайсет години непосредствено наблюдение над Кларънс, граф Емсуърт, бяха създали у икономом твърде точна представа за характера на неговия сюзерен. Той желаше доброто на всеки — Бийч бе убеден в това. Но там, където възгледите се сблъскваха и пламваше спор, едно страстно желание за мир на всяка цена го караше неизменно да решава в полза на оная страна, която вдигаше повече шум. А осемнайсет години непосредствено наблюдение над лейди Констанс Кийбъл не оставяха у Бийч никакво съмнение коя ще е тази страна.

Икономът не съзираше отникъде надежда. В дълбоко униение той протегна ръка и си наля още една чаша бренди. Обикновено в този час Бийч пиеше портвайн. Но портвайнът за него бе символ. Той никога не го докосваше, преди вечерята да е свършила, а кафето — сервирано, което означаваше, че отговорностите на неговия пост са към своя край и че докато утрото не донесе нови задължения и грижи, духът му е намерил покой. Портвайнът тази вечер щеше да е крайно неуместен.

Той въздъхна отново и тъкмо се канеше да поднесе новата чаша към устните си, когато осъзна, че вече не е сам. В стаята бе влязъл господин Роналд.

— Не ставай, Бийч — каза Рони.

Той приседна върху масата. Лицето му бе обладано от розовина, по-гъста от обичайната. В държанието му се долавяше потисната възбуда. Икономът неволно си припомни един друг случай преди десетина дни, когато този млад мъж бе дошъл при него, изглеждайки по същия начин, и след като бе обявил намеренията си да открадне свинята на негова светлост, се бе заловил да го вербува за съучастник, отговарящ за продоволствието на животното. Кантарът в банята на прислугата бе информирал Бийч, че покрай тази малка афера в рамките на два дни е изгубил килограм и половина.

— Кофти работа, Бийч.

Бийч потръпна като вулканичен хребет. Загриженост струеше от изпъкналите му очи. Вече е споменавано, че Бийч в салона и Бийч в неговата стаичка представляваха две коренно различни величини. Тук, на своя територия, той можеше да захвърли официалната маска и да бъде мъжът, който навремето бе лазил по същия този под с малкия Рони на гърба си.

— Изключително, господин Роналд. Значи сте чули?

— Дали съм чул?

— Злощастната новина.

— Нали и ти беше там, когато я чух. Във фоайето.

Икономът извъртя очи, за да покаже, че има далеч по-екстрени съобщения от това.

— Императрицата изяде ръкописа на господин Галахад, господин Роналд.

— Какво?

— Да, сър. Някой го оставил в кочината и негова светлост я заварил тъкмо когато поглъщала сетните му листа.

— Пилбийм!

— Същото съм склонен да предположа и аз, господин Роналд. Той без съмнение е решил да използва кочината като скривалище.

— Значи е изяден?

— Напълно, господин Роналд.

— И лея Констанс знае?

— Боя се, че да, господин Роналд.

Лицето на Рони порозовя допълнително.

— Е, това не променя съществено нещата. Бездруго нямаше никакъв шанс да го измъкнем от Пилбийм. Ето защо аз... аз мисля, че бих опитал една капки от твоето бренди, Бийч.

— Разбира се, сър. Сега ще ви донеса чаша. Та значи... думата ви беше, господин Роналд?

— О, просто едно решение, до което стигнах. Добро е, Бийч.

— Да, сър.

— Едно ей такова решение — рече Рони, отпивайки съсредоточено. — Не знам дали забеляза, че бях доста мълчалив на вечеря?

— Действително ми се сторихте някак притихнал, господин Роналд.

— Това е, защото мислех.

— Разбирам, сър.

— Мислех — повтори Рони. — Поразмърдах малко сивите клетки. Колкото до самото решение, стигнах до него по време на рибното блюдо.

— Наистина ли, сър?

— Да. И смятам, че ще свърши добра работа.

Рони си поклати известно време краката в безмълвие.

— Бил ли си някога влюбен, Бийч?

— На младини, господин Роналд. Но така и не се стигна до нещо сериозно.

— Странно нещо е любовта, Бийч.

— Много вярно, сър.

— Някак си ти дава криле, ако ме разбираш какво искам да кажа. Кара те да чувстваш, че не би се спрял пред нищо. Че би поел всеки риск. За да спечелиш момичето, което обичаш, имам предвид.

— Наистина, сър.

— Да минеш през огън и вода, ако следиш мисълта ми. Да се опълчиш срещу всяка опасност.

— Без съмнение, сър.

— Намира ли ти се още един пръст от това бренди, Бийч?

— Да, сър.

— Е, това е то — каза Рони, като опразни чашата си и я протегна пак за свежи попълнения. — Към средата на рибното блюдо аз направих своя избор. Сега, когато ръкописът вече го няма, ножът опира до кокала. Всеки миг леля Констанс ще иде при вуйчо Кларънс, за да му нареди да не ми дава парите.

Икономът се прокашля състрадателно.

— Струва ми се, господин Роналд, че когато неотдавна влязох в библиотеката, нейна светлост тъкмо засягаше пред него тази тема.

— Значи досега най-вероятно му е разказала играта.

— Силно се опасявам, че е така, господин Роналд.

— Добре! — отсече Рони. — Значи не ни остава нищо друго, освен да вземем крайни мерки. Настъпи мигът за действие, Бийч.

— Сър?

— Аз ще открадна тая свиня.

— Какво, господин Роналд? Отново?

Рони го изгледа с топлота.

— А, значи помниш предишния път?

— Да го помня, господин Роналд? Че то беше само преди десет дни.

— Вярно, прав си. А сякаш минаха години. Но аз, разбира се, не съм забравил нито една подробност. Помня колко непоклатимо стоеше ти тогава до мен, Бийч. Беше просто великолепен.

— Благодаря ви, сър.

— Чудесен! Несравним! — продължаваше екзалтирано Рони. — Съмнявам се някога да е имало съучастник, който така тънко да се е изнизвал по чорапи, както ти го стори тогава. Спортсмен до връхчетата на пръстите, ето като какъв се показва. И не мисли — рече разпалено Рони, — че не съм го забелязал. Никой не те е оценил по-високо от мен.

— Много мило от ваша страна, сър — промълви икономът, чиято глава започваше леко да се мае.

— Ти си приятел, на когото може да се разчита, Бийч.

— Благодаря ви, сър.

— Винаги, в добро и лошо.

— Благодаря, сър.

— Когато ми хрумна тази идея да свия Императрицата за втори път, госпожица Браун ми каза: „Не можеш да помолиш Бийч да ти

помогне и този път.“ А аз ѝ казах: „Разбира се, че мога. Дори ако изключим това, че от осемнайсет години с него сме рамо до рамо, той е безкрайно привързан към теб.“ И тя каза: „Така ли?“ И аз казах: „Можеш да се обзаложиш. Няма нещо на света, което Бийч не би направил за теб.“ И тя каза: „Милият сладур!“ Просто ей така. А да можеше да видиш отнякъде очите ѝ, докато го казваше, Бийч! Такива едни меки, замечтани. Сигурен съм, че ако в този миг беше там, тя щеше да те целуне. И ще бъда страшно изненадан — рече Рони с тона на добър чичко, предлагащ бонбонче на заслужило дете, — ако, когато всичко свърши и ти си се показал все тъй твърд и непоклатим като преди, тя действително не го стори.

По време на цялата тази прочувствена реч икономът се тресеше и боботеше по начин, който живо би напомнил на един очевидец гледката на вулкан миг преди напирещите в него сили да намерят отдушник. Очите му се цъкляха неудържимо, а дъхът му излизаше във вид на пресекливо пъхтене.

— Но, господин Роналд!

— Знаех си, че ще се зарадваш, Бийч.

— Но, господин Роналд!

Рони го изглежда остро.

— Да не искаш да кажеш, че мислиш за отстъпление, Бийч?

— Но, сър!

— Не бива да постъпваш така в последния миг, след като плановете ни са вече готови. Това ще провали всичко. Аз не мога да действам без теб. Нима ще ме изоставиш, Бийч?

— Но рискът, сър!

— Риск? Глупости.

— Но, господин Роналд, само преди половин час негова светлост получи в мое присъствие предупреждение по телефона, че тази вечер срещу Императрицата предстои да се извърши атентат. Аз лично предадох на Пърбрайт инструкциите на негова светлост да си отваря очите на четири.

— Ами че това е чудесно. Нима не виждаш колко добре се вписва в нашите планове? Пърбрайт издебва оня тип. Хваща го. И какво прави после, Бийч? Отвежда го под конвой при вуйчо Кларънс, като оставя брега абсолютно чист. И докато него го няма, ние се вмъкваме вътре и задигаме добичето като на парад.

Икономът пуфтеше мълчаливо.

— Помисли си какво е заложено на карта, Бийч! Моето щастие! Щастието на госпожица Браун! Нали не искаш да довършиш дните си, ритайки се отзад всеки път при мисълта, че малко повече хъс, малко повече самообладание от твоя страна, и госпожица Браун е могла да бъде щастлива?

— Но в случай, че бъда разкрит, сър, това би поставило под съмнение цялата ми кариера.

— Как ще те разкрият? Пърбрайт няма да е там. Никой няма да е там. Помощта ти ще ми трябва само за пет минути. Сега няма да бъде като миналия път. Аз не смятам да крия Императрицата и да я угоявам. Това си е истинско отвличане. Само пет минутки от времето ти, Бийч, пет кратки минутки, след които ще можеш да се върнеш тук и да забравиш за всичко.

Силни трусове продължаваха да разтърсват масивния корпус на иконома.

— Наистина ли само пет минути, господин Роналд? — произнесе умолително той.

— Най-много десет. Забравих да ти спомена, Бийч: едно от нещата, които госпожица Браун каза за теб, беше, че много си й напомнял за нейния баща. А, да, и още, че си имал такива добри очи.

Устата на иконома се отвори. В този миг сходството му с изригващ вулкан бе тъй силно, че можеше да се очаква от нея да потече лава. Но онова, което излезе, беше едно сподавено грачене. След него последва забележка, която Рони не успя да схване.

— Какво?

— Казах: „Много добре“, господин Роналд — произнесе Бийч с вида на човек, изправен пред взвода за разстрел.

— Значи ще го направиш?

— Да, господин Роналд.

— Бийч — каза с дълбоко чувство Рони, — когато стана милионер, какъвто очаквам да бъда няколко години, след като вложа парите си в автомобилния бизнес, първото нещо, което ще направя, ще е да дойда в тази стаичка с една кесия злато. Две кесии злато. Цяло буре злато, по дяволите! Ще го търкулна през вратата, ще му избия капака и ще ти кажа да нагазваш вътре и да правиш с него каквото ти душа иска.

— Благодаря, господин Роналд.

— Недей да благодариш на мен, Бийч. Ти си човекът, на когото се полагат всички благодарности за тази работа. И, като стана дума за работа, да не губим повече време, а? Пълен напред към кочината!

— Много добре, господин Роналд — рече икономът със странен, дълбок, кънтящ глас, доста напомнящ оня на телефонния обожател на граф Емсуърт.

---

[1] Юдейски цар (XI в. пр. Хр.), след чиято смърт Давид се възкачва на престола. — Б. пр. ↑

[2] Митично същество с глава на петел, тяло на жаба и опашка на змия, способно да убива не само с отрова, но също с поглед и с дъх, от който тревата съхнела, а скалите се пукали. — Б. пр. ↑

17.

Лейди Джулия се прозина дискретно и се придвижи, към вратата. През последните десет минути беше слушала как сестра ѝ Констанс изразява възгледите си по обсъжданата тема, а тя не бе жена, способна да се задоволи с ролята на пасивен наблюдател в каквато и да било сцена със свое участие. Ако Кони имаше някакъв недостатък — а лейди Джулия можеше да изброи поне дузина, без да се замисля, — това бе склонността ѝ в мигове като този да изтиква своите съратници от центъра на събитията.

— Е — обяви отегчено тя, — в случай че дотрябвам на някого, ще бъда в салона.

— Тръгваш ли вече, Джулия?

— Изглежда няма кой знае с какво да помогна тук. Знам, че оставям нещата в сигурни ръце. Ти говори и от мое име. Кларънс, гласът, който чуваш, е гласът на Констанс, но можеш да приемеш казаното от него като наше общо волеизявление.

Лорд Емсуърт изгледа оттеглянето ѝ без чувство на особена утеха. Може би е по-добре, когато една жена, наместо две, превръща живота ти в ад, но не чак дотам, че един възрастен джентълмен с вкус към спокойния живот да се възрадва на промяната.

— Чуй ме сега, Кларънс...

Лорд Емсуърт сподави един стон и се помъчи — подвиг, който ще да е бил лесен за глухата змия от Светото писание — да не чува нищо и да посвети вниманието си на действително важни неща.

Той се помести неспокойно върху своя диван. Новините от фронта навярно щяха да пристигнат всеки момент. Ако на Обожателя можеше да се вярва, нападението трябваше вече да е извършено и, дай Боже, осуетено от предания Пърбрайт.

Мисълта за Пърбрайт донейде успокои лорд Емсуърт. Прекрасен момък, рече си той, тъкмо подходящата личност за овладяване на подобни критични ситуации. Малко оцетен откъм словесност, може би, и не точно събеседникът, когото човек би си избрал за дълго

пътуване с влак, но пък на кого му е притрябвал сладкодумен свинар? Главното в случая бе, че той притежаваше онова качество, което пословично върви ръка за ръка с безмълвието — физическата сила.

Вратата се отвори.

— Какво има, Бийч? — попита лейди Констанс с подчертана раздражителност, тъй като никой не обича да го прекъсват в мигове на красноречие.

Лорд Емсуърт се привдигна на лакът, целият в очакване.

— Кажи, Бийч, кажи?

Един тънък наблюдател, какъвто негова светлост не беше, би забелязал, че икономът неотдавна е изживял някакво потрисящо прежедие. Страните му, които никога не се бяха отличавали с руменина, сега имаха цвета на невтасало тесто. Оцъклените му очи мътни като вкиснат петмез, а гърдта му се повдигаше тежко. Той имаше вида на иконом, току-що влязъл в остър сблъсък с нещата от живота.

— Положението е напълно задоволително, милорд.

— Значи Пърбрайт го е пипнал?

— Да, милорд.

— Разказа ли ти как е станало?

— Аз бях очевидец на процедурата, милорд.

— Е? Казвай, казвай!

— О, Кларънс, наистина ли трябва да се занимаваме с това сега?

— Какво? Какво? Какво? Разбира се, че ще се занимаваме. Мили Боже! Да, Бийч?

— Фактите, милорд, са както следва. В съответствие с инструкциите на ваша светлост, Пърбрайт бе заел укритие около подстъпите към кочината на животното и от тази си позиция водеше неотстъпно наблюдение.

— А ти какво си търсил там?

Икономът се поколеба.

— Бях отишъл да окажа съдействие, милорд, в случай че се наложи.

— Великолепно, Бийч. Е, и?

— Както се оказа впоследствие, намесата ми съвсем не бе необходима. Мъжът се появи...

— Парслоу?

(— Кларънс!)

— Не, милорд. Не беше сър Грегъри.

— Охо, съучастник.

(— О, Кларънс!)

— Без съмнение, милорд. Мъжът се появи и отиде до парапета на кочината, където остана за секунда...

— Да събере кураж! Да събере кураж за ужасното си дело.

— Стори ми се, че го видях да манипулира с електрическо фенерче, милорд.

— И после...

— Пърбрайт изскочи и го обезвреди.

— Отлично! И къде е злодеят сега?

— Поставен под временен арест в избата за въглища, милорд.

— Незабавно го доведете при мен.

— Кларънс, нужно ли е този човек, който и да е той, да влиза тук?

— Да, нужно е, и още как.

Бийч се прокашля.

— Дълга да отбележа, милорд, че той е значително замърсен. С оглед да го обезвреди, Пърбрайт трябваше да го хвърли на земята по лице и да положи теглото си връз него, а почвата в близост до кочината бе донякъде размекната от силния дъжд.

— Няма значение. Искам да го видя.

— Много добре, милорд.

По време на интервала между оттеглянето на иконома и неговото завръщане лейди Констанс намери изява в чести негодуващи сумтения, докато лорд Емсуърт от своя страна се поздравяваше, задето, възпиран от чувството си на граждански дълг и от основателни опасения за това какво ще каже сестра му, не си бе подал оставката като мирови съдия. Сега, представлявайки цялата сила на закона, той имаше всички пълномощия да се разправи на място с този престъпник. Естествено, щеше да се наложи да погледне в книгата си с инструкции, но общо взето, не се съмняваше, че ще може да му друсне четиринайсет дни, без дори да става от дивана.

Вратата се отвори отново.

— Нарушителят, милорд — обяви Бийч.

С едно последно изсумтяване лейди Констанс се разграничи от събитията, оттегляйки се в ъгъла с един фотографски албум. Чу се звук от тътрене на крака и подсъдимият влезе, влачейки подире си като пушилка от слава лакея Стоукс, прикрепен неотлъчно към дясната му ръка, и лакея Томас, лепнат като пиявица за лявата.

— Майко мила! — извика лорд Емсуърт, изкаран от юридическата си невъзмутимост. — Какъв отвратителен урод!

Макар и възмутен от едно подобно описание, ако в този миг можеше да се види отнякъде в огледало, лорд Тилбъри щеше да е принуден да признае цялостната му справедливост. Самият Бо Брумел^[1] не би могъл да остане спретнат и издокаран, след като се е въргаял в половин педя кал с двуметров свинар отгоре си. Като мъж, вярващ, че доброто начало е половин успех, Пърбрайт бе започнал акцията си по обезвреждането на лорд Тилбъри, завирайки здраво и продължително лицето му под повърхността на кишата.

Внезапно хрумване озари лорд Емсуърт.

— Бийч!

— Да, милорд?

— Пърбрайт каза ли дали това е същият тип, когото вчера е затворил в бараката за инструменти?

— Да, милорд.

— Той ли е?

— Да, милорд.

— Мили Боже! — извика лорд Емсуърт.

Подобно фанатично упорство го хвърли в ужас. То показваше колко опасен е този човек. Тук не можеше да става и дума за „парен барака духа“ и други от този род. Едва отървал кожата, този главорез налиташе отново, по-кръвожаден от всякога. Колкото по-скоро се озовеше зад решетките на живописния малък затвор на Маркет Бландингс, чувстваше лорд Емсуърт, толкова по-добре.

Тези му размисли бяха прекъснати от един глас, долитащ иззад торестите наслоения.

— Лорд Емсуърт, искам да говоря с вас насаме.

— Как ли пък не! — отвърна негова светлост с решимост. — Да допусна да остана сам с човек като вас! Бийч!

— Милорд?

— Вземи онова нещо — лорд Емсуърт посочи с пръст младия Давид, все така пророкуващ пред Саул — и ако този тук само посмее да шавне, халосай го хубавичко по лимона.

— Много добре, милорд.

— Е, да чуем сега, как се казвате?

— Отказвам да ви дам името си, освен ако не ми позволите да говоря насаме с вас.

Взорът на лорд Емсуърт стана суров.

— Забелязваш ли как упорито се мъчи да ме докопа насаме, Бийч?

— Да, милорд.

— Подозрително, нали?

— Да, милорд.

— Бъди готов с онова нещо.

— Много добре, милорд — отвърна икономът и стисна по-здраво левия крак на Давид.

— Опа — каза един глас. — Каква е тази работа? А, Кони, предполагам, че ще те открия тук.

Взирайки се през своето пенсне, лорд Емсуърт установи, че брат му Галахад е влязъл в стаята. С него беше и онова симпатично момиче на Роналд. При вида ѝ лорд Емсуърт долови как праведният му гняв се обагря с известна неловкост.

— Не влизай точно сега, Галахад, бъди така добър — примоли се той. — Малко съм зает.

— Боже мой! Какво е това чудовище? — извика Достопочтеният Галахад и монокълът изхвъркна от окото му. Той ненадейно бе съзрял помръдващата буца кал, която бе лорд Тилбъри.

— Онзи криминален тип, когото Пърбрайт е заловил да се промъква в кочината на Императрицата — поясни лорд Емсуърт. — Съучастникът на Парслоу, за когото ти ме беше предупредил. Тъкмо се каня да му друсна четиринайсет дни.

Това открито заявяване на намеренията накара лорд Тилбъри да се реши. За втори път през този ден му се налагаше да си направи сметката. Колкото и страстно да желаше да запази самоличността си в тайна, цената от две седмици затвор му се видя твърде висока.

— Трипуд — викна той, — кажи на тоя стар глупак кой съм.

Достопочтеният бе върнал своя монокъл на мястото му.

— Но, драги човече — запротестира той, взирайки се през него, — аз представа си нямам кой сте. Никога не съм бил на кални бани, тъй че не бихме могли да се познаваме оттам. И все пак, след като знаете името ми... — Той се вгледа по-внимателно и нададе потресен вик: — Фарфалак! Ти ли си наистина, бедни мой стар Фарфалак, под цялата тази поземлена собственост? Кларънс, аз мога да обясня всичко. Но мисля, че ще направим най-добре, ако първо разчистим терена. Бийч, иди се поразходи за минутка, ако нямаш нищо против.

— Много добре, сър — каза икономът с разочарования вид на мъж, когото са изхвърлили от театъра тъкмо когато завесата е започнала да се вдига. Той остави младия Давид на мястото му и суетейки се като квачка край пилците си, изведе Томас и Стоукс от стаята.

— Дали е безопасно, Галахад? — попита неуверено лорд Емсуърт.

— О, Фарфалака... тоест Пайк... искам да кажа, Тилбъри е напълно безобиден.

— Как каза, че му било името?

— Тилбъри. Лорд Тилбъри.

— *Лорд Тилбъри?* — зяпна негова светлост.

— Да. Оказва се, че са направили стария Фарфалак пер на Англия.

— Но тогава от какъв зор се опитва да ми убие свинята? — запита озадачено негова светлост, който имаше високо мнение за нравствената чистота в Камарата на лордовете.

— Изобщо не се е опитвал да ти убие проклетата свиня. За моя ръкопис са те сърбели ръчичките, нали, Фарфалак?

— Да — отвърна лорд Тилбъри сухо. — Смятам, че имам всички законни права над него.

— Да, помня, че вече обсъждахме този въпрос. Но надежда всяка вече остави, Фарфалак. Свинята го изкльопа.

— Какво?

— Да. Тъй че, освен ако нямаш желание да публикуваш свинята...

По лицето на лорд Тилбъри имаше твърде много кал, за да се забележи каквато и да било игра на емоциите, но внезапната скованост на тялото му бе доказателство, че ударът го е улучил в самото сърце.

— О! — успя да произнесе най-сетне той.

— Какво да се прави? — въздъхна състрадателно Достопочтеният Галахад.

— Ако ме извините — каза лорд Тилбъри, — ще се върна в „Гербът на Емсуърт“.

Достопочтеният хвана оплесканата му ръка.

— Скъпи приятелю! Нали не си представяш, че в който и да е хан биха те пуснали в този вид. Бийч ще ти покаже къде е банята. Бийч!

— Сър? — изрече икономът, цъфвайки на прага с бързината на мъж, който бездруго не се е отдалечавал от ключалката.

— Заведи лорд Тилбъри в банята, а после телефонирай в „Гербът на Емсуърт“ да му изпратят багажа. Той остава тук за тази вечер. За няколко вечери. Всъщност за неопределено време. Не, не, Фарфалак. Настоявам. По дяволите, човече, не сме се виждали от двацет и пет години. Искам да си побъбрим до насита за добрите стари дни.

За миг изглеждаше, че гордият дух на фамилията Пайк ще лумне в негодувание. Лорд Тилбъри дори определено изопна рамене. Но той вече не бе оня мъж отпреди няколко часа. Още повече, че всеки човек си има своята цена. Тази на собственика на издателска компания „Мамут“ в момента се равняваше на няколко кофи вода, много сапун, две-три щипки соли за вана и една добре затоплена хавлия.

— Много мило — рече намусено той.

И подобно на планина, неохотно склонила да отиде при Мохамед, последва Бийч през вратата.

— А сега, Кони — каза Достопочтеният Галахад, — можеш да оставиш тая книга и всички заедно да се повеселим.

Лейди Констанс се придвижи с величествена стъпка от своя ъгъл.

— Предполагам — продължи Достопочтеният, оглеждайки я не по братски, — че си пилила и трила сол на главата на бедния стар Кларънс, докато му се е завил свят?

— Изразих пред Кларънс някои съображения.

— Не се и съмнявам. Горкото момче навярно вече не може да си каже името.

— Кларънс слушаше много внимателно и търпеливо — отвърна лейди Констанс. — Вярвам, че разбира позицията, която е длъжен да

заеме по този въпрос, който, няма да скрия, бих предпочела да обсъждаме насаме.

— Тоест не желаеш да говорим пред Сю?

— Считам, че госпожица Браун би си спестила известно неудобство, ако не присъства.

— Е, аз пък държа тя да остане — заяви Достопочтеният. — Дори я доведох специално за целта. За да я покажа на теб, Кларънс.

— А? — сепна се лорд Емсуърт. Той се бе унесъл в свински блянове.

— Да я покажа на теб, казах. Искам да видиш хубаво това мило момиче, Кларънс. Намести си добре проклетото пенсне и я огледай внимателно и подробно. Как ти се струва?

— Очарователна. Очарователна — потвърди галантно негова светлост.

— Не е ли тя точно момичето, което всеки разумен мъж би избрал за съпруга на своя племенник?

— Скъпи Галахад! — намеси се лейди Констанс.

— Да?

— Не виждам какво целиш с всичко това. Според мен никой тук не оспорва факта, че госпожица Браун е красива.

— По дяволите красотата! Сега не говоря дали е красива, или не. Говоря за онова, което всеки, който има капка мозък в главата, би трябвало да разбере още щом я зърне — че тя е свястно момиче. Точно както майка ѝ беше свястно момиче. Майка ѝ беше най-сладкото, най-честното, най-разбраното, най-прямото и откровено същество, което някога се е раждало. И Сю е същата. Всеки мъж, който се ожени за Сю, е късметлия. Какво сте седнали двете с Джулия да му треперите на Рони, сякаш е Уелският принц^[2]? Че какъв е Рони, да го вземат мътните? Мой племенник. Е, я ме погледни. Смееш ли да твърдиш, че младеж, обременен от вуйчо като мен, не е извадил щур късмет, ако изобщо намери момиче, което да се съгласи да се омъжи за него?

Това съображение влезе в такъв унисон със собствените ѝ възгледи, че за пръв път в своята властна кариера лейди Констанс не намери какво да каже. Тя смътно заподозря някакъв трик, но преди да успее да го улови, Достопочтеният вече беше отпрашил нататък.

— Кларънс — нареди той, — отмахни най-сетне тоя рибешки израз от очите си и ме чуй. Ти знаеш, че положението е изцяло в твои

ръце. Не може да си слушал Кони да ти гъгне толкова време, без да си го проумял. Щастието на това момиче зависи единствено от решението, което ще се роди в твоя мътен, заваян ум. Никой не осъзнава по-добре от мен факта, че на трудовия пазар стойността на Рони, както и на всеки от членовете на това семейство, е приблизително два пенса седмично. Той трябва да има зад гърба си капитал.

— Който обаче няма да получи.

— Който ще получи, ако Кларънс е онзи мъж, за когото го имам. Събуди се, Кларънс!

— Буден съм, драги, буден — реагира машинално лорд Емсуърт.

— Е, тогава ще дадеш ли на Рони парите?

Лорд Емсуърт имаше вид на подгонен сръндак. Пръстите му нервно мотаеха пенснето.

— Кони, изглежда, мисли...

— Знам какво мисли Кони, а когато останем сами, ще ти кажа и какво мисля аз за нея.

— Ако смяташ да си разменяме обиди, Галахад...

— Нищо подобно. По дяволите обидите! Аз правя всичко по своите сили, за да избягна и най-отдалечената възможност някой да се засегне или докачи. Ето например теб те смятам за сноб и дърта интригантка, но и през ум не би ми минало да го изразя...

— Колко мило от твоя страна.

— ... докато не ми се удаде случай да го споделя с Кларънс на четири очи. Е, Кларънс?

— А? Да? Какво, драги?

— Случаят е прост. Ще постъпиш ли като мъж на място, или не?

— Как да ти кажа, Галахад. Мнението на Кони е...

— О, по дяволите Кони!

— Галахад!

— Да, казах и пак ще повторя. По дяволите Кони! Забрави за Кони. Набий си в главата, че мнението на Кони не струва и ланшна мъгла.

— Ама не! Наистина! Позволи ми да ти заявя, Галахад...

— Не ти позволявам да ми заявяваш нищо.

— Настоявам да говоря.

— Аз пък няма да те слушам.

— Галахад!

— Може ли аз да кажа нещо? — обади се Сю.

Тя произнесе думите тихо, но дори да бе изкрещяла, ефектът едва ли щеше да е по-могъщ. В частност лорд Емсуърт, който напълно бе забравил за присъствието ѝ, се метна върху своя диван като пъстърва напролет.

— Ужасно съжалявам, че трябва да разочаровам всички — продължи Сю в настъпилата тишина, — но тази вечер Рони и аз заминаваме за Лондон с неговата кола и утре ще се оженим.

— Какво?

— Да — каза Сю. — Виждате ли, възникнаха толкова трудности и недоразумения, а и в момента всичко е тъй сложно, че ние поговорихме и стигнахме до извода, че единственото сигурно решение е да се оженим. Според нас едва тогава нещата ще си дойдат по местата.

Лейди Констанс се обърна величаво към главата на семейството.

— Чу ли това, Кларънс?

— Какво значи дали съм чул? — запитва лорд Емсуърт с онази плаха сприхавост, която го обземаше винаги щом огънят на семейните битки се съсредоточеше около неговата персона. — Разбира се, че съм чул. Да не мислиш, че съм глух?

— Е, тогава се надявам, че поне веднъж в живота си и ти ще покажеш малко твърдост.

— Твърдост?

— Упражни своята власт. Забрани това.

— Как, по дяволите, мога да го забраня? Тук е свободна страна, в края на краищата. Човек има пълното право да се качи в колата си и да отиде в Лондон, щом така иска.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Ако си твърд в отказа си да дадеш парите на Рони, той не може да стори нищо.

Достопочтеният Галахад, макар и с неохота, трябваше да се присъедини към това мнение.

— Мило дете — промълви той, — не искам да те обезкуражавам, но от какво, за Бога, ще живеете?

— Мисля, че щом чуе всичко, лорд Емсуърт ще даде парите на Рони.

— ? — повдигна вежди Достопочтеният.

— Така поне смята Рони. Според него, когато лорд Емсуърт научи, че Императрицата е у него...

Лорд Емсуърт изпърполя като вдигнат фазан.

— Какво! Какво? Как така? У него? Какво значи у него?

— Той току-що я изведе от кочината ѝ — поясни Сю — и я натовари в багажника на колата.

Дори в своето терзание лорд Емсуърт трябваше да поспре, за да се осведоми за този наглед свръхчовешки подвиг.

— Какво! Кой ще е тоя, дето може да вземе Императрицата ми и да я пъкне в багажника на някаква кола?

— Именно — рече лейди Констанс. — Положително дори ти, Кларънс, разбираш, че това е просто нелепо...

— О, не — възрази Сю. — Всъщност беше съвсем просто. Рони дърпаше отпред, а... един негов приятел тикаше отзад.

— Разбира се — намеси се Достопочтеният Галахад, експертът. — Онова, което забравяш, Кларънс, онова, което пренебрегваш, е фактът, че Императрицата има на носа си халка, която улеснява придвижването ѝ от място на място. Когато двамата с Пъфи Бенгър откраднахме свинята на стария Уивънхоу в нощта на бала в Хамър Ийстън през деветдесет и пета, трябваше да я изкачим по три реда стълби, преди да я пъкнем в спалнята на Плъг Башъм...

— Намерението на Рони — твърдо продължи Сю — е да заведе Императрицата на увеселително пътуване...

— Увеселително пътуване! — извика лорд Емсуърт, ужасен.

— Само ако откажете да му дадете парите, естествено. Той казва, че ако действително не намерите такава възможност, ще я разкара из цяла Англия...

— Каква възхитителна идея! — одобри Достопочтеният Галахад. — Разбирам какво имаш предвид. Днес Бърмингам, утре Единбург, вдругиден Брайтън. Обиколка на страната. Тя да види свят и светът да види звяр.

— Да.

— Трябва непременно да включи в маршрута и Скегнес. Въздухът там е тъй освежаващ.

— Ще му кажа.

Лорд Емсуърт се бореше да запази малкото здрав разум, който му бе останал.

— Не вярвам на нито една дума — простена той.

— Рони допусна, че може да не повярвате. Той предвиди, че вероятно ще искате да се убедите със собствените си очи. Ето защо чака отвън на алеята, тъкмо под прозореца.

Мигът не бе такъв, че лорд Емсуърт да допусне една дреболия като някакъв изкълчен глезен да го спре. Той се метна акробатично от дивана и закуцука към прозореца.

Отдолу от багажника на двуместния автомобил в него се вираше кроткият лик на Императрицата, посребрен от лунната светлина. Страховит вик се изтръгна от гърлото му:

— Роналд!

Племенникът му, седнал зад волана, погледна нагоре, натисна с някакво почтително съжаление клаксона, след което включи на скорост и плавно се изгуби в сенките. Червените очи на стоповете проблеснаха петдесетина метра надолу по алеята, където колата бе спряла.

— Боя се, че няма полза да викате по него — рече Сю.

— Разбира се, че няма — съгласи се възторжено Достопочтеният. — Правилната тактика, Кларънс, е да спреш да се правиш на магаре и да дадеш официално обещание пред свидетели, че ще изкихаш ония пари, а след това да напишеш чек за някоя и друга хилядарка разходи покрай медения месец.

— Същото предлага и Рони — обади се Сю. — И тогава Пърбрайт ще може да отведе Императрицата обратно в леглото ѝ.

— Кларънс! — започна лейди Констанс.

Но в тези усилни минути лорд Емсуърт бе непробиваем за сестри. Той бе стигнал на куц крак до бюрото и с трескави пръсти ровеше в най-горното чекмедже.

— Кларънс, ти няма да направиш това!

— Ще го направя, и още как — отвърна лорд Емсуърт, опитвайки една перодръжка върху палеца си.

— Нима тази проклета свиня означава за теб повече от цялото бъдеще на твоя племенник?

— Разбира се — каза лорд Емсуърт, удивен от нелепия въпрос. — И освен това какво му има на неговото бъдеще? Бъдещето си му е съвсем наред. Той ще се ожени за това чудесно девойче тук, забравих как му беше името, и то ще се грижи за него.

— Те това е мъжка приказка, Кларънс — рече одобрително Достопочтеният Галахад. — Така те искам.

— Е, в такъв случай...

— Не си отивай, Кони — замоли я Достопочтеният. — Може да ни потрябваш като свидетел или за нещо друго. А и положително не би искала да пропуснеш тази щастлива сцена. Да го вземат мътните, това си е досущ като в едно стихче на Киплинг... как точно беше?

Вратата се затвори с трясък.

— Пиши четливо, Кларънс, само от едната страна на листа, и този път не забравяй да се подпишеш, както обикновено ти се случва. Датата е четиринайсети август.

---

[1] Прочут английски денди (1778–1840), давал тон на мъжката мода. Той въвежда дългите панталони като дневна дреха и задължителното за мъжете официално вечерно облекло. — Б.пр. ↑

[2] Титла, давана по традиция на английския престолонаследник. Според преданието крал Едуард I (1239–1307) се заканил на покорените местни жители да направи техен принц човек, неговорещ английски, и дал титлата на новородения си син. — Б.пр. ↑

18.

Червените стопове на спортния автомобил свиха зад ъгъла на алеята и се скриха в нощта. Достопочтеният Галахад забърса умислено монокъла си, върна го на мястото му и остана известно време да се взира подир тях. Въздухът след бурята бе ароматен и свеж. Луната яздеше наперено по безоблачното небе. Нощта бе тиха, толкова тиха, че дори и най-ефирните стъпки биха се чули добре. Онези, които привлякоха вниманието на Достопочтения Галахад, не бяха ефирни. Жаловитото скърцане на чакъла под тях издаваше приближаването на мъж с наднормено тегло.

Той се извърна.

— Бийч?

— Да, господин Галахад.

— Какво правиш навън посред нощ?

— Намерих за уместно, сър, да навестя кочината, за да се убедя, че Императрицата не е пострадала при тазвечерните премествания.

— Разкажание, а?

— Сър?

— Гузна съвест, казвам. Ти си бил онзи, който е тикал отзад, нали, Бийч?

— Да, сър. Ние обсъдихме въпроса и господин Роналд бе на мнение, че поради превъзходящото си тегло аз ще бъда по-ефикасен в тази функция от него. — Нотка на безпокойство се прокрадна в гласа на иконома. — Вярвам, господин Галахад, че ще приемете това като строго поверително.

— Естествено.

— Благодаря ви, сър. Боя се, че ако негова светлост научи какво съм сторил, това би застрашило служебното ми положение. Видях, че господин Роналд и младата дама отпътуваха, господин Галахад.

— Така ли? Не съм те забелязал наоколо.

— Бях се установил малко по-встрани, сър.

— Трябваше да дойдеш да се сбогуваш с тях.

— Аз вече се сбогувах с младата двойка, сър. Те ме посетиха в жилището ми.

— И добре са направили. В този бой ти се увенча с лаврови венци, Бийч. Надявам се, че са те и целунали.

— Младата дама го стори, сър.

В плътния глас на икономата имаше мекота. Той повдигна носа на лявата си обувка и свенливо почеса с него десния си прасец.

— Тъй значи, а? „И устните ти сочни кат малини, що нявга целувал съм в захлас.“ Тази вечер съм фрашкан с поезия, Бийч. Преди малко за една бройка да цитирам Киплинг. Навярно е от луната.

— Много е възможно, сър. Боя се, че на господин Роналд и младата дама им предстои дълго и отегчително пътуване.

— Дълго, да. Отегчително, не.

— Разстоянието е доста голямо за шофиране, сър.

— Не и когато си млад.

— Наистина, сър. Ще ми простите ли, господин Галахад, ако се осведомя дали финансовото положение на господин Роналд бе укрепено по задоволителен начин? Когато го видях, въпросът все още висеше.

— О, напълно. А ти в добро благоразположение ли завари Императрицата?

— Напълно, господин Галахад.

— Тогава всичко е наред. По принцип тези неща сами излизат на добър край, Бийч.

— Много вярно, сър.

Настъпи пауза. Икономът сниши поверително глас.

— Нейна светлост излезе ли с някакъв коментар, сър?

— Коя нейна светлост?

— Имах предвид лейди Джулия, сър.

— А, Джулия? Бийч — рече Достопочтеният Галахад, — у тая жена има семена на величие. Давам ти право на три опита да отгатнеш какво каза и направи.

— Не бих могъл да рискувам с догадка, сър.

— Каза „Тъй, тъй!“ и запали цигара.

— Наистина ли, сър?

— Ти не се я виждал като дете, нали, Бийч?

— Не, сър. Нейна светлост трябва да е била към трийсетте, когато постъпих на служба при негова светлост.

— Веднъж пред очите ми ухапа една гувернантка.

— Наистина, сър?

— На две места. И при това все със същия ангелски израз на света вода ненапита, който имаше и току-що. Велика жена, Бийч.

— Аз винаги съм хранил най-дълбок респект към нейна светлост, господин Галахад.

— И съм склонен да мисля, че младият Рони, макар да изглежда като недорасъл жокей със скарлатина, трябва да е наследил нещо от нейния дух. Тази вечер ми отвори очите, Бийч. Едва сега започвам да разбирам какво намира у него Сю. Да открадне тая свиня, Бийч. Това показва характер. И да грабне така годеницата си и да отпраши за Лондон. Не, в Рони има много повече, отколкото съм подозирал. Мисля, че той ще направи това момиче щастливо.

— Убеден съм, сър.

— И по-добре да се постарее, иначе ще го одера жив. Виждал ли си някога Доли Хендерсън, Бийч?

— Още като млад прислужник в Лондон, сър. В онези дни често посещавах „Тиволи“ и „Оксфорд“.

— Това момиче много прилича на нея, не мислиш ли?

— Изключително, господин Галахад.

Достопочтеният погледна към обяната в лунна светлина градина. В далечината едва доловимо се чуваше плискането на малкия водопад, спускащ се в езерото по обраслите с папрат скали.

— Е, лека нощ, Бийч.

— Лека нощ, господин Галахад.

Императрицата на Бландингс помръдна в съня си и отвори едно око. Беше ѝ се сторило, че долавя шумоленето на зелен лист, а тя винаги държеше очите си отворени на четири за зелени листа, независимо от късния час. Нещо се белееше върху сламата, подмятано от нощния ветрец.

То не беше зелен лист, а просто една хартия с изписани по нея редове, но въпреки това Императрицата я изхрупа без капка разочарование. Тя бе философ и умееше да приема нещата такива,

каквито ги поднася животът. И утре беше ден, и на сутринта отново щеше да има зелени листа.

Императрицата се обърна настрана и затвори очи с доволна въздишка. Месецът сияеше върху благородния ѝ стан. Той имаше вид на сребърен медал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.